

สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจาก
ระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่นของนายนิพนธ์ บุญญามณี
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

นายชนพัฒน์ สุนทรกิจจาภรณ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกการเมืองการปกครองท้องถิ่น สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2560

Major Cause of Change in Political Guideline from National Level into Local
Level of Mr. Nipon Boonyamane, Chief Executive of Songkhla Provincial
Administration Organization

Mr. Chanaphat Suntonkitjaporn

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Political Science in Local Politics and Government

School of Political Science

Sukhothai Thammathirat Open University

2017

หัวข้อวิทยานิพนธ์ สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ชื่อและนามสกุล นายชนพัฒน์ สุนทรกิจจาภรณ์

วิชาเอก การเมืองการปกครองท้องถิ่น

สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรवलัญช์ โรจนพล

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2561

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. เสนีย์ คำสุข)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรवलัญช์ โรจนพล)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. กฤษณา รุ่งโรจน์วณิชย์)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ปธาน สุวรรณมงคล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือ รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการเขียนรายงานมาโดยตลอด ขอขอบคุณคุณคณาจารย์ประจำหลักสูตร รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และประสบการณ์อันมีค่ายิ่งแก่ศิษย์ ตลอดจนคุณณนภรัตน์ กิตติรัตนมงคล และคุณอารีรัตน์ อินจ้อย เจ้าหน้าที่สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่กรุณาให้ความรู้และฝึกฝนผู้วิจัย จนเกิดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนประสบความสำเร็จลงด้วยดี

ขอขอบคุณคุณนิพนธ์ บุญญามณีและผู้ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ทุกท่านที่กรุณา สละเวลาให้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลอย่างสมบูรณ์จน สามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จ ขอขอบคุณ เพื่อนนักศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน โดยเฉพาะคุณบุษกร ปลื้มคง ที่คอยแนะนำในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สำคัญคือครอบครัวที่ให้ กำลังใจตลอดมาและเป็นแรงผลักดันให้มีความมุ่งมั่น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านและเป็นแนวในการ ปรับการทำงานให้เข้ากับสถานการณ์การเมืองท้องถิ่นในยุคปัจจุบัน เพื่อให้ประชาชนในชุมชน ท้องถิ่นมีความอยู่ดีกินดีและฝากความหวังไว้กับนักการเมืองได้ ต่อไป

ชนพัฒน์ สุนทรกิจจาภรณ์

มิถุนายน 2561

ชื่อวิทยานิพนธ์ สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น
ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ผู้วิจัย นายชนพัฒน์ สุนทรกิจจาภรณ์ **รหัสนักศึกษา** 2558000838

ปริญญา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต **อาจารย์ที่ปรึกษา** (1) รองศาสตราจารย์ ดร. ปธาน สุวรรณมงคล
(2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรวัณธุ์ ไรจนพล **ปีการศึกษา** 2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) สาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่นของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา (2) ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยมีประชากรกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ได้แก่ นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา คณะกรรมการที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์ กรรมการบริหารสาขาพรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดสงขลา สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กลุ่มหัวหน้าคะแนนและประชาชนผู้ให้การสนับสนุน นายนิพนธ์ บุญญามณี รวมทั้งสิ้น 14 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า (1) สาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่นของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ได้แก่ (1.1) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ (ก) พรรคประชาธิปัตย์มีนโยบายสนับสนุนและให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจ (ข) การทำงานในระดับท้องถิ่นจะทำให้ได้มีโอกาสแสดงผลงาน ความใกล้ชิดกับประชาชนย่อมมีมากกว่าการเมืองระดับชาติ (ค) การปฏิบัติหน้าที่ของ ส.ส. ไม่สามารถใช้งบประมาณในการพัฒนาจังหวัดได้ (1.2) ปัจจัยภายใน ได้แก่ (ก) คุณสมบัติส่วนตัวของนายนิพนธ์ บุญญามณี ที่มีฐานเสียงอยู่ในพื้นที่ (ข) ความรู้ความสามารถ ความเชื่อมั่นในการกระจายอำนาจและกลไกกระบวนการการบริหารส่วนท้องถิ่น (ค) ภูมิหลังของผู้สมัครมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งต้องการทำงานเพื่อส่วนรวม (2) ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา (2.1) ประชาชนผู้ใช้สิทธิส่วนหนึ่งไม่ชอบพรรคการเมืองที่นายนิพนธ์ บุญญามณี สังกัด (2.2) คู่แข่งในการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นคนที่พรรคประชาธิปัตย์เคยให้การสนับสนุนมาก่อน (2.3) หัวหน้าคะแนนและฐานเสียงของคู่แข่งส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันจึงต้องใช้กลยุทธ์ในการหาเสียงมากขึ้น

คำสำคัญ นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา การเปลี่ยนแปลง การเมืองระดับชาติ ระดับท้องถิ่น
นายนิพนธ์ บุญญามณี

Thesis title: Major Cause of Change in Political Guideline from National Level into Local Level of Mr. Nipon Boonyamane, Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization

Researcher: Mr. Chanaphat Suntonkitjaporn; **ID:** 2558000838;

Degree: Master of Political Science;

Thesis advisors: (1) Dr. Pathan Suvanamongkol, Associate Professor;

(2) Dr. Wornwaluncha Rojanapol, Assitane Professor; **Academic year:** 2017

Abstract

The objective of this research is to study (1) the major causes affecting change of Mr. Nipon Boonyamane in political guideline from national level into local level politics, the Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization, and (2) the problems and obstacles of Mr. Nipon Boonyamane and entry into the position of Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization.

This research is qualitative research applying the methods of documentary study and in-depth interview. The purposive sampling sample populations included Mr. Nipon Boonyamaee, the Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization, and the Executive Committee/Consultant of Democrat Party, Member of Executive Committee of Democrat Party for Songkhla Provincial Branch, County Council Member of Songkhla Province, the Ex-Member of the House of Representative of Songkhla Province, the group of election campaigners and the supporters of Mr. Nipon Boonyamane, in total of 14 persons. The data was analyzed by descriptive analysis and content analysis.

The finding of research results indicated that: (1) the major causes affecting the change of Mr. Nipon Boonyamane in political guideline from national level into local level politics, the Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization included the following: (1.1) external factors such as (a) the policy of Democrat Party in supporting and emphasizing on decentralization, (b) the opportunity in showing achievements and people intimacy according to local level working has been more than national level politics, (c) the inability to use provincial development budget in performing the duty of the member of the House of Representatives, (1.2) internal factors such as (a) the personal qualification of Mr. Nipon Boonyamane with bastion in the area, (b) the knowledge and competency, and confidence on decentralization and mechanism of local administration process, (c) the impact of the candidate's background on success in stepping toward the position and requirement for public working, (2) the problems and obstacles of Mr. Nipon Boonyamane as a candidate for election of the Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization, included the following: (2.1) Some eligible voters are dislike the political party that Mr. Nipon Boonyamane belongs to. (2.2) the erection competitor used to support by Democrats. (2.3) the rival's canvasser and bastion are the same group of people, so the more concern in strategic campaign are needed.

Keywords: Chief Executive of Songkhla Provincial Administration Organization, Change, National Level Politics, Local Level, Mr. Nipon Boonyamane

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น	7
แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่	21
แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ	25
ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ตอนที่ 1 สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับ ท้องถิ่นของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วน จังหวัดสงขลา	38
ตอนที่ 2 ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วน จังหวัดสงขลา	47
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	50
สรุปการวิจัย	50
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	58
ภาคผนวก	63
ก ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา	77
ข ประวัตินายนิพนธ์ บุญญามณี	78
ค ข้อมูลทั่วไปกลุ่มตัวอย่าง	81
ง แบบสัมภาษณ์	83
ประวัติผู้วิจัย	90

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2558	19
ตารางที่ 3.1 ระยะเวลาในการสัมภาษณ์	36

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ภาพที่ 1.2 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow	30

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อํานาจอธิปไตยหรืออํานาจสูงสุดในการปกครองประเทศเป็นของประชาชน แต่ไม่สามารถที่จะให้ประชาชนทุกคนเข้ามาปกครองหรือบริหารประเทศได้ ดังนั้นจึงต้องมีการเลือกตัวแทนในการเข้าไปบริหารจัดการแทน หรือที่เรียกว่านักการเมือง ซึ่งเป็นบุคคล ที่ยอมเสียสละเวลาของตนเองเพื่อส่วนรวม โดยมาจากการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของประชาชน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับที่ 16 พุทธศักราช 2540 ได้กำหนดให้ประชาชนต้องไปเลือกตัวแทนของตน ซึ่งแยกเป็นตัวแทนในการปกครองระดับประเทศ และการปกครองระดับท้องถิ่น ตัวแทนในระดับประเทศได้แบ่งเป็นตัวแทนใน 2 สภา (Bicameral) คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา สมาชิกของทั้งสองสภาถือว่าเป็นตัวแทนของประชาชนที่จะไปทำหน้าที่ในการปกครองประเทศแทนประชาชน ตัวแทนในระดับท้องถิ่นนั้น ประชาชนมีโอกาที่จะเลือกตัวแทนของตนในลักษณะของการปกครองท้องถิ่น คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับการปกครองท้องถิ่นในระดับจังหวัดประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลก็จะมีโอกาสเลือกนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาล ส่วนประชาชนที่อยู่ในชนบทนั้น แม้ประชาชนจะไม่มีโอกาสเลือกนายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเทศบาล แต่จะมีโอกาสเลือกนายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (สาโรจน์ เอกระ, 2553, น. 1)

การพัฒนาประเทศที่ผ่านมามีลักษณะการบริหารแบบรวมศูนย์อํานาจไว้ที่ส่วนกลางเพื่อความมั่นคงและความสะดวกในการบริหารงาน และด้วยเงื่อนไขและข้อจำกัดอันเนื่องมาจากระบบโครงสร้าง ระบบงบประมาณ บุคลากรและศักยภาพในการดำเนินงานของการบริหารงานแบบรวมศูนย์ทำให้การดำเนินการต่างๆ ของรัฐบาลไม่อาจตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชาชนในด้านการบริการ และการอำนวยความสะดวกได้ ดังนั้นจึงเกิดแนวความคิดในเรื่องการกระจายอํานาจการบริหารการปกครองให้ประชาชนในท้องถิ่น เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐบาล และเพื่อให้การดำเนินการให้บริการและอํานวยการด้านต่างๆ สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง (วุฒิสภา ตันไชย, เว็บไซต์) การปกครองส่วน

ท้องถิ่นนับว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญในการบริหารจัดการประเทศในปัจจุบัน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับที่ 16 พุทธศักราช 2540 ที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น ในหมวดที่ 9 จนกระทั่งถึงรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ที่ได้บัญญัติไว้ในหมวด 13 การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นนับว่ามีความสำคัญกับประชาชน เพราะเป็นการกระจายอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองได้มากขึ้น เพิ่มช่องทางในการบริหารและสร้างนักรการเมืองระดับท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การปกครองระดับชาติต่อไป การปกครองส่วนท้องถิ่นยังเป็นหลักการที่สอดคล้องกับระบอบประชาธิปไตยดังที่กล่าวคือเป็นการกระจายอำนาจมุ่งเน้นให้ประชาชนรู้จักหน้าที่ รักและหวงแหนชุมชนที่อยู่อาศัย เพราะถ้าเกิดปัญหาในท้องถิ่นใดคนในท้องถิ่นนั้นยอมที่จะรู้สาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาได้มากกว่าคนนอกพื้นที่ การแก้ไขปัญหาก็จะตรงจุดและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งประชาชนยังร่วมตรวจสอบการทำงานของนักรการเมืองท้องถิ่นหรือฝ่ายบริหารเพื่อให้เกิดความโปร่งใสตามหลักการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจและนำไปสู่การบริหารบ้านเมืองที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2555)

นักรการเมืองนับว่ามีความสำคัญต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพราะเป็นกลไกหรือตัวเชื่อมประสานระหว่างประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ โดยนักรการเมือง เป็นผู้รับนโยบายหรือความต้องการจากประชาชนไปยังภาครัฐ เพื่อให้ภาครัฐดำเนินงานและตอบสนองความต้องการของประชาชนดังนั้นหากมีนักรการเมืองที่มีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจในการทำงาน และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตนเข้าไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองมากเท่าใด ก็จะทำให้การบริหารประเทศมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น นักรการเมืองของไทยมี 2 ประเภทดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือนักรการเมืองระดับชาติและนักรการเมืองระดับท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกันในเรื่องของบทบาทหน้าที่ ผลตอบแทนที่ได้รับและชื่อเสียงทางสังคม โดยนักรการเมืองระดับชาติย่อมที่จะมีอำนาจหรือบารมีมากกว่านักรการเมืองระดับท้องถิ่นแต่จากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่า หลังจากที่มีการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้นทำให้นักรการเมืองระดับชาติทั้งในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ได้ลาออกเพื่อมาลงสมัครเลือกตั้งเป็นนักรการเมืองในระดับท้องถิ่นมากขึ้นโดยเฉพาะการลงสมัครเลือกตั้งในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทางผู้วิจัยขอยกตัวอย่างนักรการเมืองที่มีการเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากนักรการเมืองระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น จำนวน 5 คน ดังนี้

1. นายไพโร พัฒโน ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาแล้ว 2 สมัย คือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทยเป็นการทั่วไป พ.ศ. 2539 จังหวัดสงขลา สังกัดพรรค

ประชาธิปไตย และการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทยเป็นการทั่วไป พ.ศ. 2544 จังหวัดสงขลา สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ ได้ลาออกเพื่อมาลงสมัครเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเทศบาลนครหาดใหญ่เมื่อปี พ.ศ. 2544

2. ว่าที่ร้อยตรีหญิง ระนองรักษ์ สุวรรณฉวีได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง และเป็นรองหัวหน้าพรรคเพื่อแผ่นดิน ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2552 และต่อเนืองมาถึงในรัฐบาลของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ต่อมาได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในรัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้ลงสมัครและได้รับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2555

3. นายวิเชียร ขาวขำ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดอุดรธานี สังกัดพรรคพลังชนชาวไทย เมื่อปี พ.ศ. 2531 ในการเลือกตั้ง พ.ศ. 2550 ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส. จังหวัดอุดรธานี สังกัดพรรคพลังประชาชน และการเลือกตั้ง พ.ศ. 2554 ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส.ระบบบัญชีรายชื่อ สังกัดพรรคเพื่อไทย ต่อมาได้ลาออกเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอุดรธานี ในวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2555 และได้รับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

4. นางพรรณศิริ กุลนาถศิริ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2553 ต่อมาในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2554 ได้ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรี (ในขณะรักษาการ) เพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุโขทัยและได้รับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุโขทัยในการเลือกตั้งครั้งดังกล่าว

5. นายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา 5 สมัย (2535, 2535, 2538, 2539, 2544)และเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ/สัดส่วนพรรคประชาธิปัตย์ (2548, 2550, 2554) ตำแหน่งเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม พ.ศ. 2537 ตำแหน่งเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมพ.ศ. 2541 ตำแหน่งรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สมัยพลตรีสนั่น ขจรประศาสน์ในช่วง พ.ศ. 2542-2543 ตำแหน่งรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สมัยนาย บุญญิตติ บรรทัดฐานในช่วง พ.ศ. 2543-2544 เป็นอดีตรองเลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์ และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคมเก่า เป็นอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ ระบบบัญชีรายชื่อ และได้รับการเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2556 มาจนถึงปัจจุบัน

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้วิจัยอยากทราบถึงสาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่นของนักการเมืองกลุ่มดังกล่าว โดยผู้วิจัยได้เลือกนายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นผู้มีภูมิหลังทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกันทั้งในการเมือง

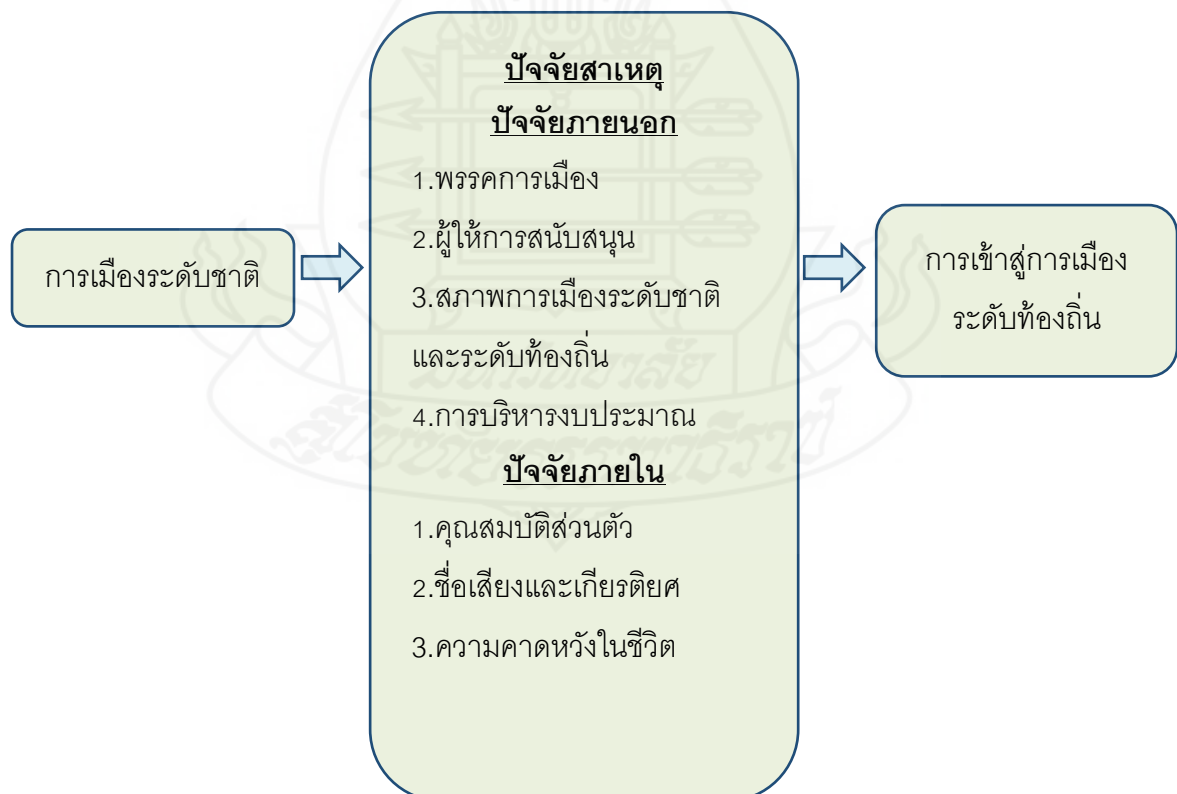
ระดับชาติและการเมืองระดับท้องถิ่น นั่นคือ ท่านเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัดซึ่งถือเป็นนักการเมืองท้องถิ่นก่อนจะเข้าสู่การเมืองระดับชาติและดำรงตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการเมืองในระดับชาติอย่างตำแหน่งรองเลขาธิการพรรคการเมือง รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาและเลขานุการพรรคการเมือง แต่กลับย้อนกลับมาลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอีกครั้ง จุดนี้จึงเป็นประเด็นที่ควรค่าแก่การศึกษาในครั้งนี้

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเจาะลึกถึงสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา โดยมีประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นายนิพนธ์ บุญญามณี กรรมการสภาพรรคประชาธิปัตย์จังหวัดสงขลา กลุ่มหัวหน้าคณะสมาชิกสภาจังหวัดสงขลา แกนนำพรรคประชาธิปัตย์ และกลุ่มประชาชนผู้ให้การสนับสนุน

4.2 ขอบเขตด้านเวลา

ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2558 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2560

5. นิยามศัพท์

ในส่วนของการจำกัดความที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เรื่องสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน จึงมีการกำหนดความหมายศัพท์ ดังนี้

5.1 การเมืองระดับชาติ หมายถึงการเมืองในระบบรัฐสภา ทั้งในรูปของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร

5.2 การเมืองระดับท้องถิ่น หมายถึงการเมืองในระดับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร และพัทยา

5.3 นักการเมืองระดับชาติ หมายถึงนักการเมืองที่ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา

5.4 นักการเมืองระดับท้องถิ่น หมายถึงนักการเมืองที่ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรีและนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

5.5 การเปลี่ยนแนวทางการเมือง หมายถึงการเปลี่ยนแปลงแนวคิดของนักการเมืองซึ่งเดิมเคยดำรงตำแหน่งทางการเมืองในระบบรัฐสภาในฐานะฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหาร สู่การดำรงตำแหน่งการเมืองระดับท้องถิ่น

5.6 สาเหตุปัจจัย หมายถึง สิ่งที่ทำให้นายนิพนธ์ บุญญามณีเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น

5.7 **ผู้ให้การสนับสนุน** หมายถึง นักการเมืองระดับชาติระดับท้องถิ่นและประชาชนที่ให้การสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ลงสมัครเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

5.8 **พรรคการเมือง** หมายถึง พรรคการเมือง(พรรคประชาธิปไตย) ที่ให้การสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ลงสมัครเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

5.9 **การเลือกตั้งนายก อบจ. โดยตรง** หมายถึง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มาจากการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของประชาชน

5.10 **ชื่อเสียง เกียรติยศ** หมายถึง ชื่อเสียง เกียรติยศของนายนิพนธ์ บุญญามณี หลังชนะการเลือกตั้งและดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

5.11 **คาดหวังในชีวิต** หมายถึง ความใฝ่ฝัน หรือความคาดหวังของนายนิพนธ์ บุญญามณีที่จะดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในอนาคต

5.12 **ความมุ่งมั่นในการพัฒนาบ้านเกิด** หมายถึง ความต้องการที่จะพัฒนาจังหวัดสงขลาของ นายนิพนธ์ บุญญามณี

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

6.2 ทำให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

6.3 ทำให้ทราบสภาพปัญหาการเมืองการปกครองท้องถิ่นไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดสงขลา อันจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานภาครัฐ และผู้สนใจการเมืองท้องถิ่น

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาศาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกรัฐมนตรีการบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ประกอบด้วย

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น
2. แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
3. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
4. ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น

มนุษย์เมื่อเกิดมาต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคม และมีการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติในการดำรงชีวิต โดยธรรมชาติมนุษย์มีการขยายเผ่าพันธุ์และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ทรัพยากรธรรมชาติมีจำนวนจำกัดและส่วนใหญ่ใช้แล้วหมดไป ประกอบกับมนุษย์มีความต้องการที่ไม่สิ้นสุด ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ ทำให้เกิดการแย่งชิงและความวุ่นวายขึ้นในสังคม จึงต้องมีสิ่งที่มาควบคุมและจัดการกับปัญหาดังกล่าว

1.1 ความหมายของการเมือง

จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ (2545, น. 87 - 88) ได้กล่าวว่า การเมือง หมายถึง กิจกรรมทางสังคมหรือความสัมพันธ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ สังคมมีแบบแผนต่างๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมหรือความสัมพันธ์ทางอำนาจ เช่น แบบแผนที่กำหนดว่าใครเป็นผู้มีอำนาจ การที่จะได้อำนาจมีกฎเกณฑ์วิธีการอย่างไร มีการแบ่งสรรอำนาจกันอย่างไร มีวิธีการและขอบเขตในการใช้อำนาจอย่างไร ตลอดจนแบบแผนในการสืบทอดหรือเปลี่ยนแปลงอำนาจ แบบแผนเหล่านี้เรียกว่าสถาบันการเมือง นักสังคมวิทยาถือว่าเป็นสถาบันการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของการจัดระเบียบสังคม ในฐานะเป็นวิธีการควบคุมทางสังคมอย่างเป็นทางการ

ฐิติราช หนองหารพิทักษ์ (2535, น. 13) ได้กล่าวไว้ว่า การเมืองมีความหมายสองอย่าง คือหมายถึง การต่อสู้กัน และหรือร่วมมือกันให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองรัฐประการ

หนึ่ง และหมายถึงวิธีการ หรือระบบในการจัดการให้มหาชนหรือสังคมอยู่กันอย่างปกติสุข โดยการใช้อำนาจกระจายผลประโยชน์สุขให้แก่ประชาชนกลุ่มต่างๆ อีกประการหนึ่ง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2531 (2531, น. 90) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การเมือง” หมายถึง

1) งานที่เกี่ยวกับรัฐหรือแผ่นดิน เช่น วิชาการเมือง ได้แก่ วิชาว่าด้วยรัฐ การจัดส่วนแห่งรัฐและการดำเนินการแห่งรัฐ

2) การบริหารประเทศเฉพาะที่เกี่ยวกับนโยบายในการบริหารประเทศ เช่น การเมืองระหว่างประเทศ ได้แก่ การดำเนินนโยบายระหว่างประเทศ เป็นต้น

3) กิจการอำนาจการหรือควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน เช่น ตำแหน่งทางการเมือง ได้แก่ ตำแหน่งที่มีหน้าที่อำนาจการ (คณะรัฐมนตรี) หรือควบคุม (สภาผู้แทนราษฎร) การบริหารแผ่นดิน เป็นต้น

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2541, น. 48 - 49) ได้กล่าวว่า “การเมือง” จะต้องอยู่บนพื้นฐานธรรมชาติของมนุษย์อยู่เสมอ หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ธรรมชาติของการเมืองจะต้องมีความสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ ในทางรัฐศาสตร์ธรรมชาติของมนุษย์ หมายถึง ความต้องการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การที่มนุษย์ยอมสูญเสียอิสรภาพและเสรีภาพตามธรรมชาติที่มีอยู่เดิม เพื่อเข้ามาอยู่ในสังคมการเมือง ซึ่งต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับของสังคมแบบรัฐ ก็เพราะเล็งเห็นว่า ธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งเป็นแก่นแท้ร่วมกันของบุคคลทั้งหลาย จะต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองจากสังคมการเมือง ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นระบบการเมืองแบบใดก็ตาม

สรุปได้ว่า การเมืองเป็นระบบหรือรูปแบบที่มนุษย์ใช้ในการแบ่งปันทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและใช้ควบคุมสังคมเพื่อให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข สังคมไทยมีการเมืองใน 2 ระดับด้วยกัน คือการเมืองระดับชาติเป็นการเมืองส่วนกลาง โดยแบ่งเป็น 2 สภา คือสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา และการเมืองในระดับท้องถิ่น คือองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานครและพัทยา โดยการเมืองทั้ง 2 ระดับ มีบทบาท อำนาจหน้าที่ที่แตกต่างกัน

1.2 ความสำคัญของการเมือง

ปธาน สุวรรณมงคล และเสนีย์ คำสุข (2549, น. 25) กล่าวว่า การเมืองมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนทุกคนในสังคม เพียงแต่จะเกี่ยวข้องโดยตรงหรือโดยอ้อม หรือมีมากน้อยเท่านั้น การเมืองจึงมีความสำคัญในหลายลักษณะ คือ

1) แบบความสำคัญต่อแบบแผนพฤติกรรมและการดำรงชีวิตของสมาชิกในสังคม เพราะการเมืองเป็นกระบวนการกำหนด กฎ ระเบียบ หรือกฎหมายต่างๆ เพื่อใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม

2) เป็นกลไกในการเรียนรู้ทางการเมืองแก่คนในสังคม ซึ่งจะนำไปสู่การหล่อหลอมให้เกิดวัฒนธรรมทางการเมืองร่วมกันของคนในสังคม ก่อนที่จะค่อยๆ ก่อเกิดการคิดสร้างสรรค์สถาบันทางการเมือง ที่เหมาะสม หรือให้เกิดเป็นช่องทาง หรือเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ทางสังคมที่คนจำนวนมากเห็นชอบร่วมกัน ที่อาจเปลี่ยนแปลงไปได้ตามยุคสมัย เมื่อสาระสำคัญของการเมืองเปลี่ยนแปลงไป

3) การเมืองเป็นเครื่องมือกำหนดทิศทางของสังคม ในการพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่เป็นความต้องการของคนในสังคม ซึ่งอาจเป็นคนจำนวนน้อย จำนวนมาก หรือทั้งหมดในสังคมก็ได้ การเมืองมีประสิทธิภาพ เพราะคนในสังคมให้คุณค่ากับการเมืองไว้สูง การเมืองยังมีความสำคัญโดยตรงต่อการกำหนดทิศทางของสังคม รวมทั้งผลักดันให้สังคมเคลื่อนไหวไปสู่ทิศทางที่กำหนดไว้แล้ว ภายใต้การระดมการสนับสนุน หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในลักษณะต่างๆ ของคนในสังคม

4) การเมืองเป็นตัวกำหนดโครงสร้างและกระบวนการทางด้านอำนาจ ซึ่งเป็นหัวใจของการเมือง ทำให้เกิดความชัดเจนว่า อำนาจจะส่งต่อหรือสืบทอดไปได้อย่างไร และถ้ามีปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับอำนาจในลักษณะต่างๆ จะมีวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างไร และความสำคัญดังกล่าวนี้ก็หลีกเลี่ยงไม่พ้นคนในสังคมต้องเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง

5) การเมืองอาจส่งผลให้กระบวนการทางสังคม ดำเนินไปสู่ลักษณะสำคัญ 2 ลักษณะ คือความสุข มั่นคง และความยุ่งเหยิง ไม่มั่นคง ความสำคัญในแง่นี้ก็ คือ การพิจารณาการเมืองด้วยค่านิยมที่แยกเป็นดีกับเลว และข้อเท็จจริงของสังคมต่างๆ ทั่วโลกที่เปลี่ยนแปลงในลักษณะต่างๆ ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันก็พบว่า การเมืองมีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และผลของการเปลี่ยนแปลงก็มีการพัฒนาก้าวหน้ามากขึ้น และการเกิดเหตุรุนแรงในลักษณะต่างๆ จนเกิดความแตกแยกในสังคม หรือบางสังคม ต้องตกอยู่ภายใต้การครอบงำของสังคมภายนอก หรือบางทีก็ล่มสลายไป

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ

ประเทศไทยมีการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2575 ซึ่งในช่วงแรกของการปกครองในรูปแบบดังกล่าว จำนวนและอัตราการการเพิ่มขึ้นของประชากรค่อนข้างน้อย และกิจกรรมที่รัฐจะต้องตอบสนองต่อประชาชนยังมีไม่มากนักจึงมีการบริหาร

ประเทศโดยการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลาง ทำให้หน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ในประเทศ อยู่ภายใต้การควบคุมสั่งการของรัฐบาล ต่อมาเมื่อจำนวนและอัตราการเพิ่มของประชากรเพิ่มมากขึ้น รัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศโดยการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลางได้ จึงต้องมีการกระจายอำนาจบางส่วนให้แก่หน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ เพื่อให้การบริหารประเทศมีความเจริญก้าวหน้า และมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการกระจายอำนาจไว้ ดังนี้

โกวิท พวงงาม (2543, น. 28-29) ได้กล่าวว่า การกระจายอำนาจ คือการโอนกิจการบริการสาธารณะบางเรื่องจากรัฐ หรือองค์กรปกครองส่วนกลางไปให้ชุมชนที่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่างๆ ของประเทศหรือหน่วยงานบางหน่วยงานรับผิดชอบจัดทำอย่างเป็นอิสระจากองค์กรปกครองส่วนกลาง

ธเนศวร์ เจริญเมือง (2548, น. 59) ได้กล่าวว่า การกระจายอำนาจ หมายถึงระบบบริหารประเทศที่เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆ มีอำนาจในการจัดการ ดูแลกิจการหลายๆ ด้านของตนเอง ไม่ใช่ปล่อยให้รัฐบาลกลางรวมศูนย์อำนาจในการจัดการบริหารแทบทุกอย่างของท้องถิ่น

ลิขิต ธีรเวคิน (2543, น. 269) ได้กล่าวว่า การกระจายอำนาจ หมายถึงการมอบอำนาจการปกครองให้คนในท้องถิ่นโดยมีอิสระในการปกครองตนเอง การบริหารท้องถิ่น มีงบประมาณของตนเอง มีเจ้าหน้าที่ของตนเองและมีฐานะเป็นนิติบุคคล

สรุปได้ว่า การกระจายอำนาจ เป็นรูปแบบในการบริหารจัดการบ้านเมืองของรัฐ โดยเป็นการลดบทบาทของรัฐบาลกลาง และให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับความเป็นจริง เพราะท้องถิ่นย่อมรู้ดีว่าตนเองมีความต้องการอะไรและมีปัญหาอะไร ซึ่งแต่ละท้องถิ่นก็มีความต้องการและปัญหาที่แตกต่างกัน รัฐบาลจึงไม่สามารถที่จะรับรู้ได้หมด แต่สามารถสนับสนุนและกำหนดนโยบายที่เอื้อต่อการบริหารจัดการประเทศในรูปแบบดังกล่าว

ทางด้านปธาน สุวรรณมงคล (2547, น. 16-18) ได้กล่าวถึงการกระจายอำนาจว่า เป็นรูปแบบการใช้อำนาจรัฐ ที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจการตัดสินใจในภารกิจหน้าที่บางประการ ไปให้บุคลากรหรือหน่วยงานในพื้นที่ การกระจายอำนาจแบ่งออกได้หลายแบบแล้วแต่เกณฑ์พิจารณาแยกระหว่างการเมืองกับการบริหาร ได้แก่

1) การกระจายอำนาจทางการบริหาร (Administrative Decentralization) เป็นไปตามหลักการแบ่งอำนาจให้กับส่วนภูมิภาค โดยที่รัฐบาลกลางมอบอำนาจวินิจฉัยสั่งการบางส่วน ให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้แทนบริหารราชการส่วนกลางที่ถูกส่งไปปฏิบัติราชการในเขตปกครอง

ต่างๆ ของประเทศ ตัวแทนดังกล่าวถูกแต่งตั้งจากส่วนกลาง และยังอยู่ใต้การบังคับบัญชาของส่วนกลางเช่นเดิม เช่น การที่อธิบดีกรมป่าไม้มอบอำนาจการดูแลภารกิจบางประการของกรมป่าไม้ในจังหวัดให้แก่ป่าไม้จังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบ โดยที่อำนาจการตัดสินใจสุดท้ายยังอยู่ที่อธิบดีกรมป่าไม้ เป็นต้น หรือกรณีที่เป็นผู้ว่าราชการแบบ C.E.O. (chief Executive officer) ก็จัดอยู่ในแบบของการกระจายอำนาจทางการบริหาร โดยที่หน่วยงานส่วนกลางมอบอำนาจ การตัดสินใจในการบังคับบัญชาหน่วยงานในสังกัดที่อยู่ในภูมิภาคให้กับผู้ว่าราชการจังหวัด

2) การกระจายอำนาจทางการเมือง (Political Decentralization) เป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจ โดยการที่ผู้มีอำนาจรัฐในส่วนกลางมอบอำนาจหน้าที่และการตัดสินใจในบางภารกิจบางระดับ รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรการบริหารจำนวนหนึ่งให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รัฐจัดตั้งขึ้น เพื่อให้จัดทำภารกิจบางอย่างแทนรัฐบาล โดยให้มีอิสระในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ

การกระจายอำนาจทางการเมืองเป็นการกระจายอำนาจที่เกี่ยวข้องกับมิติที่สำคัญต่อไปนี้

(1) การกระจายภารกิจหน้าที่ รัฐได้มอบภารกิจหน้าที่บางประการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับผิดชอบดำเนินการแทนรัฐ เช่น การจัดการศึกษาบางระดับ การบริการสาธารณสุข เป็นต้น

(2) การกระจายอำนาจการตัดสินใจ ในภารกิจหน้าที่ที่รัฐบาลมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปดำเนินการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีอำนาจตัดสินใจอย่างอิสระในภารกิจหน้าที่นั้นด้วย

(3) การกระจายทรัพยากรการบริหาร เมื่อรัฐบาลมอบอำนาจหน้าที่และการตัดสินใจไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว จะต้องมอบทรัพยากรการบริหาร ได้แก่ รายได้จากการเก็บภาษีในเขต จำนวนบุคลากรที่เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ด้วย

(4) การกระจายการมีส่วนร่วม ในการบริหารจัดการบ้านเมืองให้แก่ประชาชน เป็นการเปิดมิติให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่นทั้งโดยตรงและทางอ้อม เช่น การให้สิทธิประชาชนในการเข้าชื่อ เพื่อขอให้มีการพิจารณาถอดถอนนักการเมืองท้องถิ่น ที่มีความประพฤติที่ไม่เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไป เป็นต้น

(5) การกระจายความรับผิดชอบ ที่โปร่งใสและตรวจสอบได้ การกระจายอำนาจหน้าที่ และทรัพยากรการบริหารให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องควบคู่กับการทำให้

ผู้บริหารท้องถิ่น หรือคณะผู้บริหารท้องถิ่นมีความรับผิดชอบที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยมีการกำกับดูแลจากรัฐ และประชาชนในท้องถิ่นด้วย

แนวความคิดกระจายอำนาจ มีจุดประสงค์เพื่อให้แต่ละท้องถิ่นสามารถตัดสินใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้โดยอิสระ และไม่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำของรัฐบาล สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ แต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมโดยรัฐบาล ดังนั้นหน่วยงานปกครองท้องถิ่นจึงมีความเป็นอิสระในระดับหนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งนั้นรัฐบาลยังคงต้องคงสิทธิ์เอาไว้ ทั้งนี้เพื่อรักษาสภาพความเป็นอันหนึ่งอันเดียวและเพื่อความมั่นคงของชาติ

1.4 การเมืองท้องถิ่น

การเมืองท้องถิ่นเป็นการปฏิสัมพันธ์หรือการร่วมกิจกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดสรรทรัพยากรหรือสิ่งที่มีคุณค่าให้กับสังคมในท้องถิ่นนั้นๆ อย่างทั่วถึงและเป็นธรรมซึ่งทางด้านปธาน สุวรรณมงคล (2554, น. 23) ได้กล่าวว่า การเมืองท้องถิ่นประกอบด้วยการเมืองภาคตัวแทนและการเมืองภาคพลเมือง ทั้งสองส่วนต่างมีความสำคัญในการเมืองท้องถิ่นโดยมีความสัมพันธ์เชิงอำนาจ-ผลประโยชน์ระหว่างกันอย่างใกล้ชิดการเมืองภาคตัวแทนเป็นการเมืองที่ประชาชนเลือกตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่แทนตนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยผ่านกระบวนการเลือกตั้ง ส่วนการเมืองภาคพลเมืองเป็นการเมืองที่เกิดขึ้นจากประชาชน หรือชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อรอง กดดัน เรียกร้องกับผู้ที่มีอำนาจรัฐที่เป็นตัวแทน หรือมีหน้าที่ในการจัดสรรแบ่งปันทรัพยากรในสังคม เพื่อตอบสนองความต้องการของส่วนรวมและกลุ่ม และยังได้กล่าวถึงปัจจัยหรือสิ่งที่มีผลต่อการเมืองท้องถิ่น โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

1) สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมีผลต่อการเมืองท้องถิ่น โดยเฉพาะระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญเสรีในการดำเนินธุรกิจ และส่งเสริมการแข่งขันทางธุรกิจ ทำให้สังคมพัฒนาเป็นพหุสังคม เกิดกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ขึ้นหลากหลาย และมีบทบาทเรียกร้องหรือต่อรองกับรัฐมากขึ้น เพื่อขยายหรือปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มตน ท้องถิ่นที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจสูง เช่น ชุมชนเมืองใหญ่ หรือท้องถิ่นที่มีสิ่งที่มีคุณค่า เช่น มีทรัพยากรธรรมชาติอยู่มาก ก่อให้เกิดการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มการเมืองต่างๆ ในการจัดสรรแบ่งปันทรัพยากรและรับผลพวงจากการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยมีการแข่งขันทั้งโดยเปิดเผยและไม่เปิดเผย

2. สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อการเมืองท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าสังคมเมืองและสังคมชนบทมีวิถีการดำเนินชีวิตที่มีความแตกต่างกัน รวมถึงวัฒนธรรม ประเพณี อันเป็นสิ่งที่ผลต่อความคิด ความเชื่อของคนในสังคม โดยคนในสังคมเมืองส่วนมากมักเป็นผู้ที่มี

การศึกษาที่ดี ได้รับข้อมูลข่าวสารมากจึงมีความรู้ ความตระหนักและร่วมปกป้องสิทธิ เสรีภาพของตนเอง นำไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างแข็งขัน

3. ในสังคมท้องถิ่นประชาธิปไตย กระบวนการเลือกตั้งเป็นช่องทางที่ชอบธรรมในการเข้าสู่ตำแหน่งการใช้อำนาจทางการเมือง ซึ่งมีกลุ่มการเมืองต่างๆ เข้ามาแข่งขันอย่างเข้มข้น เพื่อให้ชนะการเลือกตั้ง และเข้าไปทำหน้าที่จัดสรรแบ่งปันผลประโยชน์สาธารณะของท้องถิ่น หรือในบางท้องถิ่นก็อาจจะอาศัยความรุนแรงทางการเมืองเพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดสรรสิ่งมีคุณค่าในท้องถิ่นนั้น

4. การสื่อสารทางการเมือง (Political Communication) เป็นปัจจัยทางการเมืองที่มีความสำคัญต่อการเมืองท้องถิ่นมาก เพราะการสื่อสารทางการเมือง ส่งผลต่อการเรียนรู้หรือการกล่อมเกลางานทางการเมืองโดยผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ที่มีผลต่อกลุ่มประชาชนในสังคมทุกเพศทุกวัย และสามารถสร้างความชอบธรรมทางการเมืองให้เกิดขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า โดยปกติแล้วการเมืองท้องถิ่นเป็นรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างเครือข่าย หรือคนรู้จักมักคุ้นกันทำให้ความรุนแรงทางการเมืองยุติได้โดยการพูดคุยกัน ส่วนปัญหาทางการเมืองชั้นรุนแรงส่วนหนึ่งเพราะไม่ได้เป็นญาติพี่น้องกันหรือเป็นกลุ่มคนต่างถิ่นหรือย้ายถิ่นมาจากที่อื่น หรือเป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่ฐานการเมืองระดับชาติให้การสนับสนุนและการลงทุนทางการเมืองสูงเกิดการทุจริตเพื่อต้องการเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองหรือการใช้อำนาจทางการเมืองเกินกำหนดหรือการหลงในอำนาจ

1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองท้องถิ่นกับการเมืองระดับชาติ

หากเปรียบเทียบการเมืองท้องถิ่นเป็นรากฐานสำคัญของการเมืองระดับชาติแล้ว การที่การเมืองระดับฐานรากมีความเข้มแข็งก็ย่อมทำให้การเมืองระดับชาติมีเสถียรภาพ และสามารถพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง ในที่นี้จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองท้องถิ่นกับการเมืองระดับชาติไว้ดังนี้ (ปธาน สุวรรณมงคล, 2554, น. 50-54)

1) เป็นความสัมพันธ์ในเชิงระบบ การเมืองท้องถิ่นถือว่าเป็นระบบย่อย (sub-system) ของระบบการเมืองใหญ่ของประเทศ การเมืองทั้งสองจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดังจะเห็นได้ว่า ประเทศหลายประเทศที่มีระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยจะแบ่งออกเป็นระดับชาติ และระดับท้องถิ่น โดยมีการจัดเลือกตั้งทั้งในระดับชาติและท้องถิ่น ส่วนประเทศที่มีระบบการเมืองแบบเผด็จการหรือระบบสังคมนิยม การเมืองก็มีลักษณะที่เป็นการถูกควบคุมหรือถูกชี้นำจากระดับชาติ

2) ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างและอำนาจทางการเมือง การเมืองท้องถิ่นเป็นทั้งโครงสร้าง และอำนาจทางการเมืองระดับท้องถิ่นที่อาจมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด หรือความสัมพันธ์ที่

ห่างเหินกับระดับชาติก็ได้ มีการกล่าวกันว่าการเมืองท้องถิ่นเป็นเสมือนรากฐานสำคัญของ การเมืองระดับชาติ หากประเทศมีการเมืองท้องถิ่นในแบบประชาธิปไตยที่เข้มแข็ง ระบบของ การเมืองประเทศนั้นมักมีเสถียรภาพ มีความมั่นคงทางการเมืองสูง และมีพัฒนาการทางการเมือง ในระบอบประชาธิปไตยอย่างต่อเนื่อง

3) สถาบันทางการเมือง เช่น พรรคการเมือง ก็มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ การเมืองระดับท้องถิ่น กล่าวคือ พรรคการเมืองระดับชาติจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประชาชน ในท้องถิ่นโดยมีสาขาพรรค และสมาชิกของพรรคการเมืองกระจายอยู่ในท้องถิ่นต่างๆ เป็นกำลัง สำคัญของพรรคการเมืองในการเลือกตั้งทั่วไปแต่ละครั้ง ในขณะที่เดียวกับที่พรรคการเมือง ระดับชาติ ให้การสนับสนุนสมาชิกพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมืองในสังกัดในการลงสมัคร เลือกลงเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น

กลุ่มผลประโยชน์เป็นอีกสถาบันทางการเมืองหนึ่งที่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ ระหว่างการเมืองระดับชาติกับการเมืองระดับท้องถิ่น กลุ่มผลประโยชน์เป็นการรวมตัวกันของกลุ่ม บุคคลซึ่งมีผลประโยชน์บางประการร่วมกัน และมีเป้าหมายในการกดดันให้รัฐบาลหรือสถาบันทาง การเมืองอื่นที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจอธิปไตย มีนโยบายหรือกฎ ระเบียบ หรือการตัดสินใจที่ สอดคล้องกับผลประโยชน์ของกลุ่ม กลุ่มผลประโยชน์ในระดับท้องถิ่นก็อาศัยสายสัมพันธ์กับกลุ่ม ผลประโยชน์/หรือพรรคการเมืองระดับชาติในการกดดันผู้มีอำนาจตัดสินใจทางการเมืองการ บริหารเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเช่นกัน

4) ความสัมพันธ์เชิงพฤติกรรมกรรมมีส่วนร่วมทางการเมือง การเมืองท้องถิ่นเป็น เสมือนเครื่องวัดคุณทฤษฎีทางการเมืองได้ในระดับหนึ่ง เพราะการเมืองท้องถิ่นในระบอบ ประชาธิปไตย เป็นช่องทางให้ประชาชนได้แสดงออกทางพฤติกรรมทางการเมืองในเชิงสนับสนุน คัดค้านต่อระบบการเมือง หากประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมทางการเมืองมาก ก็สามารถเรียกร้อง กดดันต่อระบบการเมืองระดับชาติได้มาก ในขณะที่สังคมที่มีวัฒนธรรมทางการเมืองคับแคบ ซึ่ง ประชาชนไม่มีส่วนร่วมทางการเมือง สังคมแบบนี้อาจกลายเป็นสังคมการเมืองของคนกลุ่มน้อย ที่ เข้ามาจัดสรรแบ่งปันสิ่งที่มีคุณค่าในท้องถิ่น เพื่อประโยชน์ส่วนตัว หรือกลุ่มของตนมากกว่า ผลประโยชน์ส่วนรวมของท้องถิ่น

1.6 การปกครองท้องถิ่น

ในการศึกษาการปกครองท้องถิ่นนั้นได้มีผู้ให้ความหมายหรือนิยามเกี่ยวกับการ ปกครองท้องถิ่นไว้เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่แล้ว คำนิยามเหล่านั้นต่างมีหลักการที่คล้ายคลึง กัน ดังนี้

ประทาน คงฤทธิศึกษากร (2526, น. 8) ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่น ไว้ว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึงระบบการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจ

ทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้จะเกิดมีองค์กรทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่นโดยคนในท้องถิ่นนั้นๆ องค์กรนี้ถูกจัดตั้ง และควบคุมโดยรัฐบาล แต่ก็มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเองได้

วุฒิสภา ตันไชย (2540, น. 1) ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นว่า หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลาง หรือส่วนกลางได้กระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น หรือที่เรียกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่มีสิทธิตามกฎหมาย มีพื้นที่และประชากรเป็นของตนเอง ประการสำคัญขององค์กรดังกล่าวจะต้องมีอิสระ (Autonomy) ในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม การมอบอำนาจจากส่วนกลาง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วม ในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมในการเสนอปัญหา ตัดสินใจ การตรวจสอบการทำงานและร่วมรับบริการ สาธารณะต่างๆ

Robson (1953, น. 574) ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นว่า หมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐ ได้จัดตั้งขึ้นและให้มีอำนาจปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal Rights) และต้องมีองค์กรที่จำเป็นในการปกครอง (Necessary Organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ

สรุปได้ว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึงการมอบอำนาจของรัฐบาลกลางให้แก่ท้องถิ่น โดยแต่ละท้องถิ่นจะมีการจัดตั้งองค์กรที่เรียกว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย ทำหน้าที่ในการบริหารท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อตอบสนองความต้องการประชาชนในพื้นที่ โดยมีอำนาจในการกำหนดนโยบายและอำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมและกำกับดูแลจากรัฐบาลกลาง

1.7 วัตถุประสงค์ของการปกครองส่วนท้องถิ่น

ชูวงศ์ ฉายะบุตร (2539, น. 26) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นไว้ดังนี้

1.7.1 ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าในการบริหารประเทศจะต้องอาศัยเงินงบประมาณเป็นหลัก หากเงินงบประมาณจำกัด ภารกิจที่จะต้องบริการให้กับชุมชนต่างๆ อาจไม่เพียงพอ ดังนั้นหากจัดให้มีการปกครองท้องถิ่น หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้นๆ ก็สามารถมีรายได้ มีเงินงบประมาณของตนเองเพียงพอที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก การแบ่งเบานี้เป็น การแบ่งเบาทั้งในด้านการเงิน ตัวบุคคล ตลอดจนเวลาที่ใช้ ในการดำเนินการ

1.7.2 เพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศไทยมีขนาดกว้างใหญ่ ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรรับบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียว อาจไม่ตรงตามความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้

1.7.3 เพื่อความประหยัด โดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกัน สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็ต่างไปด้วย การจัดตั้งหน่วยปกครองท้องถิ่นขึ้นจึงมีความจำเป็น โดยให้อำนาจหน่วยการปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่วประเทศเป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้าง แต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างรอบคอบ

1.7.4 เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นสถาบันที่ให้การศึกษากการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชน จากการที่การปกครองท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง ไม่ว่าจะโดยการสมัครรับเลือกตั้งเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเลือกเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหารหรือฝ่าย นิติบัญญัติของหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกันนี้ มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระดับชาติได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการบริหารประเทศ โดยให้ท้องถิ่นมีรายได้และมีบุคลากรในการปฏิบัติงานเป็นของตนเอง เพื่อสร้างความพึงพอใจ และสามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างรวดเร็ว และตรงตามความประสงค์ของประชาชน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ และยังเปรียบเสมือนเป็นสถาบันที่ให้การศึกษากเกี่ยวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยให้แก่ประชาชน

1.8 องค์การบริหารส่วนจังหวัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ อบจ. เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดใหญ่ที่สุดมีจังหวัดละ 1 แห่ง ยกเว้นกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ อบจ. มีเขตรับผิดชอบครอบคลุมทั้งจังหวัด จัดตั้งขึ้นเพื่อบริการสาธารณะประโยชน์ในเขตจังหวัด ตลอดทั้งช่วยเหลือพัฒนางานของเทศบาล (ทศ.) และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข ด้านการอาชีพและด้านสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น การจัดสร้างระบบสาธารณูปโภค การจัดทำโครงการที่

เกี่ยวข้องกับทั้งทางเทศบาลและ อบต. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การใช้ดินเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น และการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งจารีตประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น

ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วยสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ดังนี้

1.8.1 สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติ ที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี จำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรในเขตจังหวัดนั้นๆ (มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540) คือ

- 1) จังหวัดใดมีราษฎรไม่เกิน 500,000 คน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 24 คน
- 2) จังหวัดใดมีราษฎรเกิน 500,000 คน แต่ไม่เกิน 1,000,000 คน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 30 คน
- 3) จังหวัดใดมีราษฎรเกิน 1,000,000 คน แต่ไม่เกิน 1,500,000 คน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 36 คน
- 4) จังหวัดใดมีราษฎรเกิน 1,500,000 คน แต่ไม่เกิน 2,000,000 คน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 42 คน
- 5) จังหวัดใดมีราษฎรเกิน 2,000,000 คน ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 48 คน ทั้งนี้ การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

1.8.2 นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มีหน้าที่ในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเดิมมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วยตนเอง ให้เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อรับผิดชอบการดำเนินการในหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามระเบียบกฎหมายและตามมติของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีความสอดคล้องกับกฤษฎีกา พวงงาม (2544) ได้กล่าวไว้ว่า เดิมทีนั้นตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มาจากการเลือกตั้งโดยอ้อม คือต้องมีเสียงสนับสนุนจากสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่เมื่อมีการออก พ.ร.บ. อบจ. เลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง เมื่อ

วันที่ 14 มีนาคม 2547 ซึ่งมีขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศ 74 จังหวัด โดยรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 285 วรรค 3 บัญญัติว่า “คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น ให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นของสภาท้องถิ่น” นี้คือเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่เปิดช่องทางให้มีการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นโดยตรง ส่งผลให้เกิดการตราพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 มาตรา 35 ซึ่งระบุว่าให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่ง ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

การเลือกตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง มีเหตุผลและมีความจำเป็นหลายประการ เป็นต้นว่า

- 1) โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่เอื้ออำนวยต่อการบริหาร เพราะคณะผู้บริหารตั้งขึ้นอยู่กับเสียงสนับสนุนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 2) เป็นการแก้ไขปัญหาที่ทำให้การบริหารองค์กรมีประสิทธิภาพ เป็นที่น่าเชื่อถือศรัทธาของประชาชนที่ต้องได้รับการตอบสนองการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อน
- 3) การดำรงอยู่ของฝ่ายบริหารซึ่งมีที่มาจากความเห็นชอบของสมาชิกสภา อบจ. นั้น มีการวิ่งเต้นแย่งชิงตำแหน่งซึ่งกันและกัน โดยวิธีการซื้อตำแหน่ง หรือมีผลประโยชน์เข้าแลกกับสมาชิกสภา จึงทำให้การบริหารงานไม่ได้รับฉันทานุมัติต่อประชาชนอย่างเต็มที่ เป็นเพราะต้องคอยเอาอกเอาใจสมาชิกสภามากกว่า

การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรง ทำให้นายก อบจ. มีอำนาจในการบริหารจัดการและพัฒนาจังหวัดได้อย่างเต็มที่ รวมถึงการนำนโยบายเสนอต่อประชาชนในการพัฒนาจังหวัด และแก้ไขปัญหาของจังหวัดในยุคกระจายอำนาจที่ผู้นำจะต้องปรับวิถีคิด คัดค้านกลยุทธ์และแนวทางการบริหารจัดการท้องถิ่นของตนเองให้เป็นที่น่าเชื่อถือ เป็นที่ไว้วางใจของทุกฝ่าย ซึ่งประชาชนสามารถมีส่วนร่วมและเข้าถึงนโยบายของนายก อบจ. ในฐานะผู้บริหารจังหวัดได้มากกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อประโยชน์ต่อประชาชนและการพัฒนาประชาธิปไตยในท้องถิ่นและสังคมไทย

จังหวัดสงขลา เป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีเนื้อที่ประมาณ 7,393 ตารางกิโลเมตร หรือ 4,620,625 ไร่ เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 26 ของประเทศ มีจำนวนประชากรค่อนข้างหนาแน่นและเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจ ศูนย์กลางทางด้านอุตสาหกรรม และศูนย์กลางการท่องเที่ยว ของภาคใต้ และมีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ ทั้งบนบกและในน้ำ มีอำเภอลาดใหญ่เป็นศูนย์กลางการค้าและการคมนาคม เป็นที่ตั้งของ

สนาามบินนานาชาติแห่งสำคัญของภูมิภาคและของประเทศ จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะชาวมาเลเซีย มาเยี่ยมเยือนและท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากในแต่ละปี โดยมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาทำหน้าที่ในการบริหารจังหวัดในภาพรวม จากสาเหตุข้างต้น ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลามิ่งบประมาณในการบริหารจัดการในแต่ละปีค่อนข้างสูงสังเกตได้จากข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณในแต่ละปี จะขอยกข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 มาเป็นตัวอย่างประกอบ ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558

ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา	
แผนงาน	ยอดรวม
ด้านบริหารงานทั่วไป	
แผนงานบริหารทั่วไป	156,205,150.00
แผนงานการรักษาความสงบภายใน	57,350,000.00
ด้านบริการชุมชนและสังคม	
แผนงานการศึกษา	87,857,590.00
แผนงานสาธารณสุข	111,905,000.00
แผนงานสังคมสงเคราะห์	5,050,000.00
แผนงานเคหะและชุมชน	23,500,000.00
แผนสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชน	28,000,000.00
แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	313,584,580.00
ด้านการเศรษฐกิจ	
แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	723,664,240.00
แผนงานการเกษตร	34,620,000.00
ด้านการดำเนินงานอื่นๆ	
แผนงานงบกลาง	197,591,050.00
งบประมาณรายจ่ายทั้งสิ้น	1,749,976,990.00

ที่มา: <http://paiduaykan.com/province/south/songkhla/songkhla.html>

ด้วยปัจจัยทางด้านความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และงบประมาณในการบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ส่งผลให้มีการแข่งขันทางการเมืองที่ค่อนข้างสูงทั้งในระดับบุคคลและพรรคการเมือง เพื่อเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับจังหวัด ซึ่งมีความสอดคล้องกับผาสุก พงษ์ไพจิตร (เว็บไซต์, 2556) ได้กล่าวว่า จากงานศึกษาของ ดร.ชัยยันต์ และดร.สถาพร พบว่า จากการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ทำให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นระดับจังหวัดงบประมาณก้อนใหญ่ขึ้นมาก นักการเมืองคอร์รัปชันที่เคยลงสมัคร ส.ส. จึงหันเข้ามาที่การเมืองท้องถิ่น เพราะในระบบการเมืองที่กำลังปรับเข้าสู่ระบบ 2 พรรคใหญ่ นักการเมืองดังกล่าวไม่มีช่องทางประสบความสำเร็จอย่างที่เคยเป็นมา โอกาสจะทำเงินในการเมืองระดับชาติก็ลดน้อยลง ดังนั้นจึงมีการปรับมาสู่การหวังผลชนะการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ซึ่งโครงสร้างใหม่ที่ก่อตั้งประกอบด้วย นักการเมืองท้องถิ่นที่มีทักษะในการเป็นผู้นำและมีประสบการณ์ทางการเมืองมาพอสมควร อาจเคยเป็น ส.ส. ที่มีเส้นสายอันดีกับนักธุรกิจท้องถิ่น ผู้รับเหมาที่ได้ประโยชน์จากการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ ข้าราชการในพื้นที่ ซึ่งพร้อมที่จะร่วมมือและรับค่าตอบแทนเป็นเงินและอิทธิพล และมีการพยายามควมรวมทั้งอำนาจจากการเลือกตั้งระดับชาติ และการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ด้วยการกระจายตัวสมาชิกของครอบครัว พรรคพวก ให้ลงสมัครทั้ง ส.ส. สังกัดพรรคใหญ่และลงสมัครตำแหน่งการเมืองในระดับท้องถิ่นต่างๆ ด้วย

งานศึกษาเชิงมานุษยวิทยาเกี่ยวกับการเมืองเลือกตั้งในภาคใต้ของ มาร์ค แอสคิว (Marc Askew) ชี้ให้เห็นว่า ชีวิต และการตัดสินใจทางการเมืองของคนใต้ ไม่สามารถอธิบายผ่านบุคลิกภาพของคนใต้ในลักษณะ “ความเป็นคนใต้” ได้ เพราะแม้ “ความเป็นคนใต้” จะก่อตัวขึ้นภายใต้เงื่อนไขเฉพาะของนิเวศวิทยา และประวัติศาสตร์ แต่สาเหตุที่ “ความเป็นคนใต้” กลายเป็นความจริงทางสังคมขึ้นมา เพราะได้รับการต่อยอดจากนักวิชาการท้องถิ่นด้านคติชนวิทยา และถูกขยายความโดยพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งนำเสนอ “ความเป็นคนใต้” ในทางการเมืองและมักนำเสนอภาพคนใต้ที่แตกต่างจากภาคอื่นในแง่มีความกระตือรือร้นทางการเมือง ชื่นชอบนักการเมืองที่มีคุณธรรม และต่อต้านอำนาจรัฐที่ฉ้อฉล เสนอตัวว่าพรรคประชาธิปัตย์เป็น “พรรคคนใต้” ผ่านสโลแกนว่า “พรรคของเรา คนของเรา” หรือ “คนที่เรารักพรรคที่เราชอบ” มีหัวหน้าพรรคที่ซื่อสัตย์ และต่อต้านอำนาจรัฐที่อัยธรรมมาต่อเนื่องเพราะมักเป็นฝ่ายค้านในสภา

มาร์ค แอสคิว เสนอว่า การที่คนใต้สนับสนุนพรรคประชาธิปัตย์มาตั้งแต่ปี 2530 (ปีที่นายชวน หลีกภัย นักการเมืองขวัญใจชาวใต้ขึ้นมาเป็นหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ และชูนโยบายในการหาเสียง “เลือกประชาธิปัตย์ยกทีม ยกภาค สนับสนุนนายชวน หลีกภัย คนใต้เป็นนายกรัฐมนตรี”) ไม่ได้เป็นแต่เพียงผลพวงจากกลยุทธ์ทางการเมืองที่อิงแอบกับ “ความเป็นคนใต้”

หากทว่าเพราะพวกเขาต้องการสร้างตัวตน และชุมชนทางการเมืองในอุดมคติของพวกเขาด้วยคน ได้เห็นว่าการสนับสนุนพรรคประชาธิปไตยคือ การสร้างให้เห็นว่าพวกเขาได้กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และเป็นประโยชน์ต่อระบบการเมือง คือ การไม่ขายเสียง และต่อต้านการทุจริตและตรวจสอบ รัฐบาล (จตุฎ หยุดทอง-แสงอุทัย, 2558)

การต่อสู้ทางการเมืองในระดับท้องถิ่น ปัจจุบันนับว่ามีการแข่งขันกันสูง โดยเฉพาะ การแข่งขันในระดับผู้บริหาร คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี และนายก องค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ลงสมัครเลือกตั้งพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองได้ดำรงตำแหน่ง แม้จะเป็นการสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินตามที่ปรากฏในสื่อต่างๆ เช่น การจ้างมือปืนยิง หัวคะแนนหรือผู้ลงสมัครฝ่ายตรงข้าม การทุ่มงบประมาณจำนวนมหาศาลในการซื้อเสียง เป็นต้น เป็นการแข่งขันที่ไม่อยู่ในกฎกติกา แต่นับวันเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้ง อาจจะมีแรงจูงใจ หรือผลตอบแทนที่คุ้มค่าหากชนะการเลือกตั้ง

2. แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่

2.1 ความหมายของอำนาจหน้าที่

ธงชัย สันติวงศ์ (2539) ได้กล่าวไว้ว่า อำนาจหน้าที่ หมายถึงอำนาจในการสั่ง การ เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำ หรือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่มีอำนาจจะเห็นสมควร ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์การที่ได้ตั้งไว้ อำนาจหน้าที่นี้จะเป็นของผู้บังคับบัญชา ซึ่ง ได้มาโดยตำแหน่งที่เป็นทางการ ทำให้ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งการได้ แต่ทั้งนี้จะเป็นผลบังคับได้ ต่อเมื่อใช้ภายในขอบเขตของตำแหน่งหน้าที่ด้วยอำนาจหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความ รับผิดชอบ โดยการกำหนดไว้ว่า ผู้บังคับบัญชา ในตำแหน่งที่สูงกว่าจะมีอำนาจและสิทธิสั่งให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามได้ โดยต้องรับผิดชอบต่องานที่สำคัญกว่าและมากกว่าผู้ใต้บังคับบัญชา ด้วย

นิตยา เงินประเสริฐศรี (2542) ได้กล่าวไว้ว่า อำนาจหน้าที่ หมายถึงสิทธิที่ให้ อำนาจแก่สมาชิกองค์การได้ปฏิบัติหน้าที่ให้ลุล่วงตามความรับผิดชอบ ผู้บริหารมีหน้าที่ในการ บริหาร ซึ่งมีสิทธิที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้บริหาร กล่าวคือ มีสิทธิที่จะวางแผน จัดการองค์การ และควบคุมกิจกรรมต่างๆ ขององค์การ ซึ่งผู้บริหารต้องรับผิดชอบต่อภายในขอบเขตของผู้บริหาร ย่อมมีสิทธิหรือมีอำนาจหน้าที่อย่างเป็นทางการที่จะตัดสินใจว่าจะทำอะไรและจะทำอย่างไร นอกจากนี้ยังมีสิทธิที่จะออกคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำงานให้เสร็จ

อรุณ รักธรรม (2527, น. 57) ได้กล่าวไว้ว่า อำนาจหน้าที่ หมายถึง สิทธิของบุคคลจะกระทำการใดๆ (The Right to do Something) และมีความหมายไปในทำนองอย่างเป็นทางการ (Informal) เช่น เป็นการยอมรับกันตามจารีต ประเพณี เป็นกฎ ระเบียบ หรือกฎหมาย อำนาจหน้าที่เป็นสิ่งที่ได้รับ (Delegated) อย่างเป็นทางการเมื่อบุคคลใดๆ ได้รับมอบหมายให้ดำรงตำแหน่งต่างๆ

สรุปได้ว่า อำนาจหน้าที่ คือ สิทธิอันชอบธรรมที่บุคคลได้รับ ตามตำแหน่งหรือบทบาทที่ถูกกำหนด ขึ้นจากองค์กรหรือสังคมภายนอก ภายใต้ข้อบังคับ ระเบียบ กฎหมาย ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วผู้ที่มีตำแหน่งหรือหน้าที่ในระดับสูงกว่าใช้กับผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา และผู้ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

2.2 ที่มาของอำนาจหน้าที่

เมืองทอง แคมมณี (2553, เว็บไซต์) กล่าวถึงแหล่งที่มาของอำนาจหน้าที่ว่า การที่จะให้อำนาจแก่ผู้อื่น หรือ Empowerment นั้นควรต้องทราบว่ แหล่งของอำนาจหรือฐานของอำนาจ มีอะไรบ้าง ดังต่อไปนี้ คือ

2.2.1 อำนาจที่เกิดจากตำแหน่ง หรือหน้าที่ ซึ่งเป็นอำนาจที่ให้กับบุคคลหรือกลุ่ม ตามตำแหน่งหรือหน้าที่ที่มีอยู่ ซึ่งอำนาจแบบนี้จะหมดสิ้นไป หรือพ้นจากตำแหน่งจากหน้าที่นั้น

2.2.2 อำนาจที่เกิดจากความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น การมีเพื่อน การรู้จักคน การเป็นสมาชิกสมาคมวิชาชีพ ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะสร้างเครือข่ายอันจะทำให้เกิดอำนาจ

2.2.3 อำนาจที่เกิดจากความเชี่ยวชาญ ซึ่งอาจจำแนกได้เป็น ความเชี่ยวชาญด้านวิชาการหรือด้านเทคนิค ซึ่งเป็นที่ยอมรับในหมู่วิชาการหรือวิชาชีพ และความเชี่ยวชาญด้านวิธีการหรือด้านกระบวนการซึ่งมักเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้จัดการหรือผู้บริหาร ทั้งนี้ อำนาจเช่นนี้จะเกิดจากผลงานที่ได้กระทำไปแล้วในอดีต

2.2.4 อำนาจหน้าที่ที่เกิดจากการมีข้อมูล ซึ่งสามารถทำให้ควบคุมบริหารองค์การได้ ถ้าหากมีข้อมูลที่ดี เชื่อถือได้ และถูกต้อง ซึ่งจะต้องมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษที่จะพิจารณาเลือกได้ว่า ข้อมูลใดเกี่ยวข้อง และมีความสำคัญต่อการทำงานในองค์กร

2.2.5 อำนาจที่เกิดจากคุณสมบัติ หรือบุคลิกลักษณะส่วนตัว เช่น ความสามารถ ความมั่นใจในตนเอง ความน่าเชื่อถือ ความมีเสน่ห์ ความเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ดี ความเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งทำให้คนผู้นั้นมีความสามารถพิเศษที่อาจฝึกฝนให้มีในตนได้ด้วย

ทางด้าน พิมล จรรย์นามวัฒน์ (2532, อ้างถึงใน สุจิน ชินโสม, 2549) ได้กล่าวถึงที่มาของอำนาจหน้าที่ว่ามีด้วยกัน 3 ประการ คือ

1) อำนาจหน้าที่ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการตามกฎหมาย หมายถึง เป็นอำนาจที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย มีที่มาจากสถาบันระดับสูงของสังคมและสมาชิกทุกคนของสังคมยอมรับ จากแนวคิดนี้ อำนาจหน้าที่ที่ควบคู่กับตำแหน่ง ดังนั้นเมื่อใครมาดำรงตำแหน่งนั้นๆ จะมีอำนาจหน้าที่ในตำแหน่งโดยอัตโนมัติ ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับไว้แล้ว

2) อำนาจหน้าที่ที่เกิดจากการยอมรับของผู้ได้บังคับบัญชาหรือผู้ปฏิบัติงาน หมายถึง อำนาจหน้าที่ ที่ผู้ได้บังคับบัญชายอมรับและปฏิบัติตาม มีสาระสำคัญ คือ อำนาจหน้าที่ต้องอยู่ในขอบเขตของวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์การ ต้องอยู่ในขอบเขตความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน

3) อำนาจหน้าที่ที่เกิดจากความสามารถ กล่าวคือ เป็นอำนาจหน้าที่ที่เกิดจากความสามารถของบุคคลที่มีความเหนือกว่าบุคคลอื่น อันเกิดจากบุคลิกภาพ พฤติกรรม การกระทำ เป็นผลให้บุคคลอื่นยอมรับศรัทธาและปฏิบัติตาม

สรุปได้ว่า ที่มาของอำนาจหน้าที่ที่สำคัญมี 3 ประการ คือ 1) อำนาจโดยตำแหน่งที่เกิดจากระเบียบ ข้อบังคับ หรือกฎหมาย ซึ่งตัวเป็นกำหนดให้เป็นหน้าที่ของบุคคลที่เข้ามาดำรงตำแหน่งนั้นๆ 2) อำนาจที่เกิดจากความรู้และประสบการณ์ในการทำงานจนทำให้ผู้ร่วมงานหรือผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชายอมรับในความสามารถ 3) อำนาจที่เกิดจากผลของการกระทำ หรือพฤติกรรมที่ทำให้คนทั่วไปเกิดการยอมรับนับถือ

อำนาจถือเป็นหัวใจของการเมือง จึงมีความพยายามจากหลายฝ่ายในการเข้าสู่เส้นทางการเมือง เพื่อแสวงหาให้ได้มาซึ่งอำนาจ ในระบอบประชาธิปไตยการได้อำนาจมาต้องผ่านกระบวนการเลือกตั้ง โดยให้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นผู้เลือกบุคคลหรือคณะบุคคล เข้ามาทำหน้าที่ใช้อำนาจแทนประชาชนส่วนใหญ่ กระบวนการเลือกตั้งจึงเป็นเสมือนช่องทางการเข้าสู่ตำแหน่งที่มีอำนาจอย่างชอบธรรม กล่าวคือในระบอบประชาธิปไตย เมื่อพิจารณากรณีของการเมืองท้องถิ่นแบบตัวแทน ผู้ที่ชนะการเลือกตั้งท้องถิ่นและเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่นแล้วย่อมมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและบริหารงานตามนโยบาย ที่แถลงต่อสภาท้องถิ่น และตามข้อบัญญัติงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เสนอ และได้รับความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่นแล้ว

ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นมีความชอบธรรมที่จะใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายบัญญัติและมอบให้ เช่น อำนาจในการกำหนดนโยบายการบริหาร การบริหาร

งบประมาณ การบริหารงานบุคคล รวมถึงการอนุมัติ อนุญาตตามอำนาจหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งโดยหลักการอำนาจหน้าที่ดังกล่าวย่อมเกี่ยวข้องกับการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าอันเป็นประโยชน์สาธารณะของท้องถิ่นนั้น ผ่านข้อบัญญัติงบประมาณ ซึ่งเป็นเครื่องมือของผู้บริหารท้องถิ่นในการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าคือ “งบประมาณ” ให้แก่กลุ่มคนในสังคม ว่าใครจะได้อะไร ที่ไหน เท่าไหร่ นั่นเอง ซึ่งต้องผ่านกระบวนการต่อรอง ประนีประนอมกันทั้งภายในและภายนอกสภาท้องถิ่นกว่าจะผ่านสภาและใช้งบประมาณได้ และเป็นการยากที่ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นจะยึดหลักการทางเศรษฐศาสตร์หรือหลักความคุ้มค่าในการจัดหางบประมาณเพียงอย่างเดียวโดยไม่สนใจหลักการทางการเมืองตอบแทนกัน และในกระบวนการจัดทำและพิจารณางบประมาณนี้เองสามารถพิจารณาได้ว่าใครได้ผลประโยชน์ หรือผลประโยชน์ตกแก่กลุ่มใดมากน้อยเพียงใด (ประธานสุวรรณมงคล, 2554, น. 50-54)

2.3 อำนาจหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 พ.ศ. 2552 หมวด 3 มาตรา 35/1 กำหนดหลักเกณฑ์ของบุคคลผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นและต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามได้แก่ อายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้งสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่นหรือสมาชิกวุฒิสภา นอกจากนี้ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นรองผู้บริหารท้องถิ่น เลขานุการหรือที่ปรึกษาผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุมีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง

ตามมาตรา 35/2 นั้น กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งนับตั้งแต่วันเลือกตั้ง และมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้งและตามมาตรา 35/5 นั้น กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ดังมีดังนี้

- 1) กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติและนโยบาย
- 2) สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 3) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

4) วางระเบียบเพื่อให้งานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

5) รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

6) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น

ส่วนการพ้นจากตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา 36 กำหนดให้เมื่อถึงคราวออกตามวาระหรือตายหรือลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 35/1 หรือกระทำการฝ่าฝืนมาตรา 44/3 (1) หรือ (2) หรือรัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา 44/3 (3) มาตรา 55 วรรคห้า หรือมาตรา 99 หรือถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรืออาจพ้นจากตำแหน่งด้วยกระบวนการถอดถอน นั่นคือถ้าราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามในสี่ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียงเห็นว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายว่าด้วยการลงคะแนนเสียงเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น

3. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

3.1 ความหมายของแรงจูงใจ

การที่บุคคลจะกระทำหรือแสดงพฤติกรรมใดๆ ออกมา ย่อมมีเป้าหมายหรือมีจุดประสงค์ของการกระทำ ส่วนผลของการกระทำดังกล่าวจะออกมาตามเป้าที่วางไว้หรือไม่นั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์ของผู้กระทำแล้ว อีกส่วนที่นับว่าสำคัญไม่แพ้กันคือ แรงขับหรือแรงจูงใจของผู้กระทำ ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่าแรงจูงใจไว้ดังนี้

ทองหล่อ วงศ์อินทร์ (2542, น. 284) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึงแรงที่สภาวะกระตุ้น เร่งเร้า ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมในขณะใดขณะหนึ่งไปสู่เป้าหมาย

ดวงพร หุตะเสวี (2544, น. 15) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึงสภาวะที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเกิดจากสิ่งที่อยู่ภายใน เพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้

พะยอม วงศ์สารศรี (2542, น. 211) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึงสภาวะใดๆ ก็ตามที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา โดยมีความมุ่งหวังที่จะทำงาน เพื่อให้งานดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้และมีสภาพแวดล้อมเป็นตัวกำหนด

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2549, น. 39) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ คือ ความต้องการของบุคคลที่จะทำบางสิ่งบางอย่างและมีเงื่อนไข คือความสามารถในการกระทำเพื่อให้เกิดความพึงพอใจในความจำเป็นต้องการ (Need) ของบุคคลนั้น

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการกระทำของมนุษย์ทั้งการทำงานและการใช้ชีวิตประจำวัน หากมีแรงจูงใจมากก็จะทำให้เกิดความมุ่งมั่นและพลังในการทำสิ่งนั้นมากตามไปด้วย และส่งผลต่อความสำเร็จของสิ่งที่ได้ทำ

3.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

เจียรไน จิระโร (2544: 39) ได้กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของแรงจูงใจประการแรกคือแรงจูงใจเป็นตัวพลังที่เกิดจากแรงผลักดันทางสรีระวิทยาในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย จะทำให้ร่างกายมีพลังเพิ่มมากขึ้น ความกลัว ความกระวนกระวายก็จะทำให้ร่างกายมีพลังเพิ่มขึ้น ประการที่สอง แรงจูงใจเป็นแรงเสริม การที่บุคคลแสดงความดีของพฤติกรรมเป็นผลอันเนื่องมาจากบุคคลมีแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น เมื่อบุคคลช่วยเหลือคนอื่นแล้วได้รับคำชมเชยก็จะแสดงพฤติกรรมเช่นนี้อีก เพราะได้แรงเสริมทางสังคม คือชมเชย

ภาวิไล เจริญพงศ์ (2547, น. 12-13) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1) การจูงใจช่วยเพิ่มพลังในการทำงานให้บุคคล (Energy) เป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการกระทำหรือพฤติกรรมของมนุษย์ ในการทำงานใดๆ ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจในการทำงานสูง ย่อมทำให้ขยันขันแข็ง กระตือรือร้น กระทำให้สำเร็จ ซึ่งตรงกันข้ามกับบุคคลที่ทำงานประเภท “เช้าชาม เย็นชาม” ที่ทำงานเพียงเพื่อให้ผ่านไปวันๆ

2) การจูงใจช่วยเพิ่มความพยายามในการทำงานให้บุคคล (Persistence) ทำให้บุคคลมีความมานะอดทน บากบั่น คิดหาวิธีการนำความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ของตนมาใช้ประโยชน์ต่องานให้มากที่สุด ไม่ท้อถอยหรือลดความพยายามง่ายๆ แม้งานจะมีอุปสรรคขัดขวาง และเมื่องานได้รับผลสำเร็จด้วยดีก็มักคิดหาวิธีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

3) การจูงใจช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานของบุคคล (Variability) รูปแบบการทำงานหรือวิธีทำงาน ในบางครั้งก่อให้เกิดการค้นพบช่องทางดำเนินงานที่ดีกว่า หรือประสบผลสำเร็จมากกว่า นักจิตวิทยาบางคนเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลง เป็นเครื่องหมายของความเจริญก้าวหน้าของบุคคลแสดงให้เห็นว่าบุคคลกำลังแสวงหาการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ให้ชีวิตบุคคลที่มีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานสูง เมื่อใดที่มันจะบรรลุวัตถุประสงค์ใดๆ หากไม่สำเร็จ บุคคล

ก็มักพยายามค้นหาสิ่งผิดพลาด และพยายามแก้ไขให้ดีขึ้นในทุกวิถีทาง ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการทำงาน จนในที่สุดทำให้ค้นพบแนวทางที่เหมาะสม ซึ่งอาจจะต่างไปจากแนวเดิม

4) การจูงใจในการทำงานช่วยเสริมสร้างคุณค่าของความเป็นคนที่สมบูรณ์ (Value) บุคคลที่มีแรงจูงใจในการปฏิบัติงานจะเป็นบุคคลที่มุ่งมั่นทำงานให้เกิดความเจริญก้าวหน้า และการมุ่งมั่นทำงานที่ตนรับผิดชอบให้เจริญก้าวหน้า จัดว่าบุคคลผู้นั้นมีจรรยาบรรณในการทำงาน (Work Ethics) ผู้มีจรรยาบรรณในการทำงานจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อ มั่นคงในหน้าที่ มีวินัยในการทำงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์ ผู้มีลักษณะดังกล่าวนี้มักไม่มีเวลาเหลือ

แมคโดนัลด์ (Madonald, 1997, น. 14) ได้กล่าวไว้ว่า ความสำคัญของแรงจูงใจเป็นสิ่งจูงใจของมนุษย์ในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทั้งในระดับบุคคลและระดับสังคม สิ่งจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ คือความต้องการความสัมฤทธิ์ผล (need for achievement) ซึ่งเป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อรุณ รักธรรม (2532, น. 268) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของแรงจูงใจเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเพียงบางโอกาสเท่านั้น สิ่งที่จะผลักดันเอาความสามารถของคนออกมาได้คือแรงจูงใจ แรงจูงใจจึงเป็นความเต็มใจที่จะใช้พลังความสามารถเพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

สรุปได้ว่า มนุษย์มีพลังและมีความสามารถตามความถนัดของตนเอง ไม่ว่าจะความสามารถนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องตามกฎหมายของสังคม หากมีกลไกที่เป็นแรงกระตุ้นไม่ว่าจะเป็นแรงกระตุ้น จากภายในหรือภายนอก เป็นเหมือนอำนาจการกำหนดผลลัพธ์ของการกระทำนั้นๆ ทางด้านพะยอม วงศ์สารศรี (2542, น. 211) ได้มีการแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) แรงจูงใจภายใน หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการจะทำบางสิ่งบางอย่างด้วยจิตใจ ของตนเอง โดยไม่ต้องใช้สิ่งล่อใดๆ มากกระตุ้น การจูงใจประเภทนี้มีคุณค่าต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างยิ่ง ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจพิเศษ ทัศนคติหรือเจตคติ ฯลฯ

2) แรงจูงใจภายนอก หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอก เพื่อนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายของผู้กระตุ้น ได้แก่ นโยบายและการบริหารงาน การปกครองบังคับบัญชา สภาพการทำงาน ความสัมพันธ์ในหน่วยงาน เงินเดือนและสวัสดิการ การยอมรับ ฯลฯ

3.3 ลักษณะของแรงจูงใจ

วิเชียร วิทย์อุดม (2547, น. 151) ได้กล่าวว่า ในเรื่องลักษณะของแรงจูงใจนี้มีสิ่งที่สำคัญบางประการ ที่ควรจะต้องทำความเข้าใจให้มากขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่นอกเหนือเหตุผลอันไม่อาจจะคาดการณ์ได้เลย ซึ่งได้แก่ปัจจัยต่อไปนี้

1) แรงจูงใจเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน (Complexity) มีตัวปัจจัยหรือตัวแปรต่างๆ หลายประการที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม ปัจจัยหรือตัวแปรเหล่านั้นไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด และเป็นการยากที่จะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยหรือตัวแปรเหล่านั้นได้

2) แรงจูงใจสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (Changeable) แรงจูงใจสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ทุกขณะเวลาหรือทุกโอกาสที่เอื้ออำนวยให้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เข้ามากระทบหรือเกี่ยวข้องด้วยการจูงใจของบุคคล จึงมีการเปลี่ยนแปลงได้ไม่เพียงแต่วัตถุเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิด อารมณ์และด้านการงานด้วย

3) แรงจูงใจมีมากมายหลายชนิด (A Variety Motive) ในการบริหารแบบดั้งเดิมคิดว่าการจูงใจคน ก็โดยการจ่ายเงินเป็นเครื่องล่อใจในการทำงานและเพิ่มผลผลิต แต่ท้ายที่สุดผลผลิตก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การจูงใจด้วยเงินแม้เป็นสิ่งสำคัญ แต่ก็ไม่ใช่ปัจจัยตัวเงินเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังต้องอาศัยปัจจัยอื่นๆ อีกด้วย เช่น การให้สวัสดิการ การสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงาน การให้พนักงานมีส่วนร่วม เป็นต้น โดยนำมาใช้ในองค์ประกอบในการจูงใจพนักงานในการบริหารสมัยใหม่ก็มักตระหนักและให้ความสนใจปัจจัยหรือตัวแปรทางพฤติกรรมเพิ่มขึ้น ทำให้สามารถจูงใจพนักงานให้มีความเต็มใจที่จะใช้ศักยภาพที่มีอยู่ออกมาทำประโยชน์ให้แก่องค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

4) บางครั้งเราไม่ได้ตระหนักถึงเรื่องแรงจูงใจเลย (Indifference toward Motive) แรงจูงใจเป็นเรื่อง ที่เราไม่สามารถเข้าใจและอธิบายให้เห็นภาพได้ เพราะแรงจูงใจเป็นความรู้สึกที่มีอยู่ในตัวของคนคนนั้น บางครั้งคนเราบางคนอาจจะรู้สึกถึงซึ่งแรงจูงใจของตัวเอง หรืออาจไม่ทราบเลยก็ได้ จึงเป็นการยากที่จะอธิบายชี้ชัดลงไปได้ว่า แบบนี้เป็นแรงจูงใจเพราะอาจจะขึ้นอยู่กับความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคล

5) แรงจูงใจหรือมูลเหตุของคนแตกต่างกัน (Course of Different Motive) บุคคลอาจจะได้รับการ จูงใจที่เหมือนกัน แต่การจะรู้ถึงแรงจูงใจอาจจะแตกต่างกัน คนหนึ่งอาจมองเห็นว่าเป็นแรงจูงใจ แต่อีกคนหนึ่งอาจมองตรงกันข้าม ทั้งนี้อาจเกิดจากประสบการณ์ที่แต่ละคนได้รับมาแตกต่างกันไป จึงเป็นผลให้แรงจูงใจแตกต่างกันไปด้วย

สรุปได้ว่า แรงจูงใจซึ่งมีผลต่อการกระทำหรือพฤติกรรมของมนุษย์นั้นมีความหลากหลาย ประกอบด้วยสิ่งที่เป็นวัตถุสามารถจับต้องได้ เช่น เงินทอง อาหารหรือสิ่งของต่างๆ และเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้ แต่สามารถรับรู้หรือสัมผัสได้ เช่น ความสำเร็จ คำชมเชย อำนาจ เป็นต้น ทั้งนี้แรงจูงใจสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับระยะเวลาและสถานการณ์ ซึ่ง พวงเพชร วัชรอยู่ (2537, น. 191) ได้กล่าวถึงกระบวนการของแรงจูงใจประกอบด้วย 4 ขั้นตอน มีดังนี้

1) ขั้นความต้องการ (Need Stage) เป็นภาวะขาดสมดุลที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลขาดสิ่งที่จะทำให้ส่วนต่างๆ ภายในร่างกายทำหน้าที่ตามปกติ ซึ่งสิ่งที่ขาดนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต เช่น อาหาร หรือ อาจเป็นสิ่งสำคัญต่อความสุขทุกข์ของจิตใจ เช่น ความรัก

2) ขั้นแรงขับ (Drive Stage) ความต้องการในขั้นแรกนั้น กระตุ้นให้เกิดแรงขับ คือเมื่อเกิดความต้องการแล้ว บุคคลจะนั่งเฉยอยู่ไม่ได้ ภาวะที่บุคคลเกิดความกระวนกระวายอยู่เฉยๆ ไม่ได้นี้ เรียกว่าเกิดแรงขับ

3) ขั้นพฤติกรรม (Behavior Stage) เมื่อเกิดความกระวนกระวายขึ้น จะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แรงขับจะเป็นพลังให้แสดงพฤติกรรมได้รุนแรงหรือมากน้อยต่างกัน

4) ขั้นลดแรงขับ (Drive Reduction Stage) เป็นขั้นสุดท้ายคือแรงขับจะลดลงภายหลังการ

3.4 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ของ Maslow

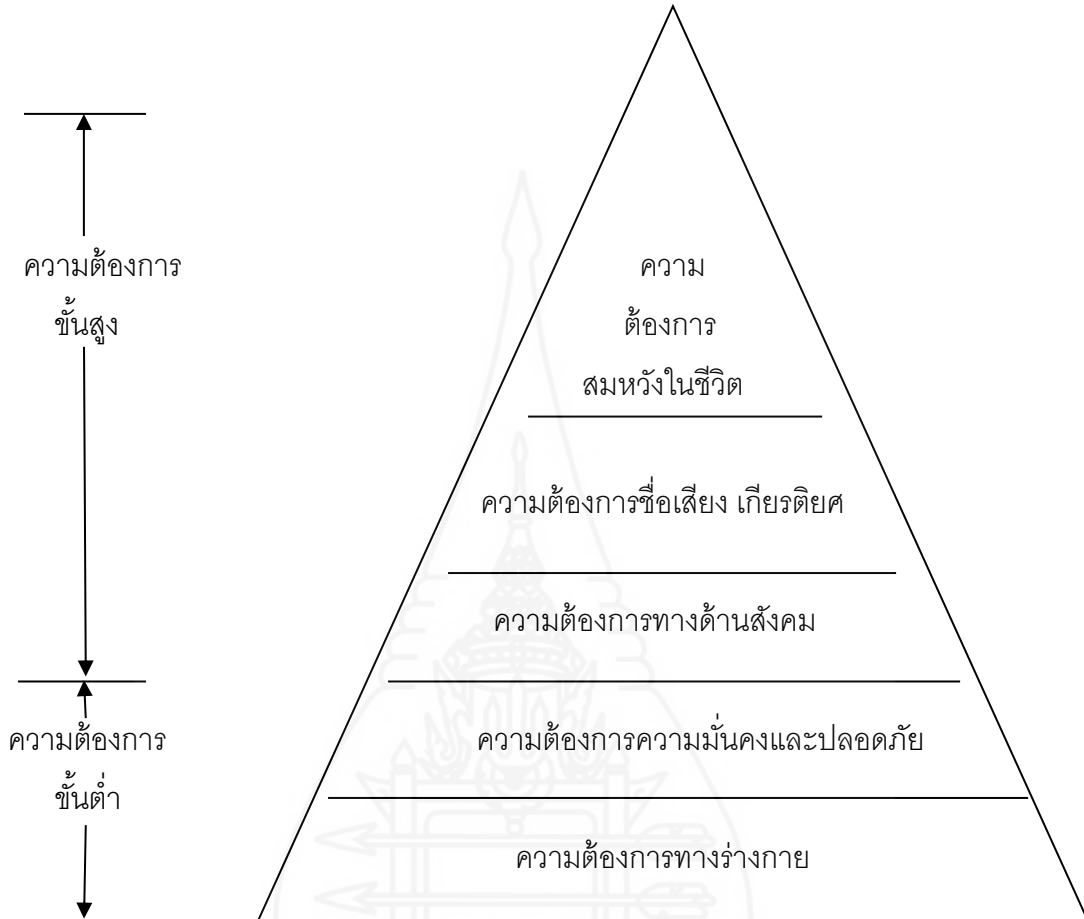
อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) อ้างถึงใน (วิเชียร วิทยาอุดม, 2549, น. 155-156) ได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ไว้ดังนี้

1) มนุษย์มีความต้องการและมีความต้องการนี้จะมีอยู่ตลอดเวลา และเป็นความต้องการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการอันใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอันอื่น ก็จะเกิดขึ้นมาทดแทนอีกไม่มีที่สิ้นสุด

2) ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว ก็จะไม่เป็นสิ่งจูงใจอีกต่อไป จะเหลืออยู่แค่ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้น

3) ความต้องการของมนุษย์จะเรียงลำดับเป็นขั้นตอน (Hierarchy or need) จากต่ำไปหาสูง ตามลำดับความสำคัญ เมื่อความต้องการในลำดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะเริ่มให้ความสนใจในระดับที่สูงขึ้น ความต้องการในระดับที่สูงขึ้นก็จะถูกกระตุ้นให้มีการตอบสนองในทันที (demand satisfaction)

อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) อ้างถึงใน (สมพงษ์ เกษมสิน, 2526: 306-307) ได้จัดลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ไว้ดังนี้

ภาพที่ 2.2 ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการของ Maslow

จากภาพที่ 2.2 สามารถนำมาอธิบายลำดับชั้นของความต้องการ (The hierarchy of needs) ของ Maslow ได้ดังนี้

1) ความต้องการทางด้านร่างกาย (physiological needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ (basic needs) จัดอยู่ในลำดับต่ำสุดและเป็นความต้องการที่มีความจำเป็นที่สุดสำหรับการดำรงชีวิต ร่างกายจะต้องได้รับการตอบสนองภายในระยะเวลา และสม่ำเสมอ ถ้าร่างกายไม่ได้รับการตอบสนองแล้วชีวิตก็ดำรงอยู่ไม่ได้ ได้แก่ ความต้องการปัจจัยสี่ เช่น อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ อุณหภูมิที่เหมาะสม ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะต้องได้รับการตอบสนองก่อนความต้องการชนิดอื่น

2) ความต้องการความมั่นคงและปลอดภัย (Security needs or safety needs) เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ก็จะมาเข้ามามีบทบาทในพฤติกรรมของมนุษย์ มีความปรารถนาที่จะได้รับความปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ เช่น การไม่ถูกปลดออกไล่ออกจากงาน เป็นต้น

3) ความต้องการทางสังคม (Social needs and love needs) คือ เมื่อความต้องการ 2 ประการแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็จะมีความต้องการในระดับที่สูงขึ้น ได้แก่ ความต้องการทางสังคม ซึ่งหมายถึงความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งทางสังคม และได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน จากกลุ่มสังคมต่างๆ ต้องการมิตรภาพ ความพอใจรักใคร่ความเห็นอกเห็นใจ เป็นต้น

4) ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ หรือการได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem needs or egoistic needs) คือความต้องการนี้เพื่อจะมีฐานะเด่นในสังคม รวมถึงความเชื่อมั่นในตนเอง การได้รับการเชิดชู ยกย่องสรรเสริญ การรับการตระหนักว่าเป็นบุคคลสำคัญ เป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั้งหลาย

5) ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จตามความนึกคิด หรือความสมหวังในชีวิต (Self-actualization needs or self-realization needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุด เป็นความต้องการของคนส่วนมากนี้ก็อยากจะเป็นนี้ก็อยากจะได้ การที่บุคคลใดบรรลุถึงความต้องการในขั้นนี้ ก็จะได้รับยกย่องว่าเป็นบุคคลพิเศษ ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการที่จะได้พิสูจน์ความสามารถของตนเอง จนประสบผลสำเร็จตามปรารถนาและรู้สึกว่าได้บรรลุถึงสุดยอดของความใฝ่ฝันแล้ว

จากความต้องการทั้ง 5 ขั้นดังกล่าว จะเห็นว่าเมื่อมนุษย์มีความต้องการในลำดับแรก คือปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตบรรลุผลแล้วก็จะไม่เป็นตัวจูงใจอีก แต่จะมีความต้องการในลำดับที่สูงขึ้นไปตามลำดับ จนกว่าจะถึงลำดับสุดท้ายคือความต้องการความสำเร็จ

4. ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

จุฑามาศ โสมภิรมย์ (2555) ศึกษาการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ของนายชาญ พวงเพ็ชร์ พบว่า 1. การเข้าสู่อำนาจทางการเมืองนายชาญ พวงเพ็ชร์ เกิดจากปัจจัยภายใน คือ การได้รับผลกระทบทางการเมืองจากการใช้อำนาจที่ไม่เป็นธรรม ในการจัดสรรผลประโยชน์ และบริหารงานในระหว่างดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ส่วนปัจจัยภายนอก คือมีการเปลี่ยนแปลงกฎหมาย

การเลือกตั้งให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน 2. ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองของนายชาญ พวงเพชร จากปัจจัยภายใน คือ เงินทุน เพราะเป็นทรัพยากรทางวัตถุที่สำคัญในการสร้างฐานอำนาจทางการเมือง ส่วนปัจจัยภายนอก คืออิทธิพลทางการเมืองจากคู่แข่งและเงื่อนไขของกฎหมายบางด้าน 3. ต้องสร้างฐานการเมืองในเชิงระบบอุปถัมภ์กับประชาชนมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน มีคุณธรรมจริยธรรมในตนเอง และมีคุณสมบัติของความเป็นภาวะผู้นำที่ดี เมื่อได้เข้ารับเลือกตั้งในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีแล้ว จะต้องดำเนินงานตามนโยบายที่รณรงค์หาเสียงไว้

ฉกาจ พรหมดีสาร (2553) ศึกษาปัจจัยความสำเร็จในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ของนายแพทย์สำเริง แหยงกระโทก กรณีศึกษาการเลือกตั้ง วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2551 พบว่าปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. 2551 ได้แก่ ปัจจัยภายใน ซึ่งประกอบด้วย 1. ภูมิหลังและคุณสมบัติของนพ. สำเริง แหยงกระโทก คือด้านประวัติชีวิตและครอบครัว ด้านการประกอบวิชาชีพแพทย์ ด้านผลงานทางวิชาการ ด้านการพัฒนาบริหารบุคลากร/หน่วยงาน ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน/ชุมชน 2. นโยบายของผู้สมัครที่ใช้ในการหาเสียง คือการให้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และการเพิ่มค่าตอบแทนรายเดือนให้กับอาสาสมัครสาธารณสุข 3. ทุนสนับสนุนในการหาเสียงที่ใช้ คือทุนทางสังคมคือความน่าเชื่อถือเป็น ที่รักเคารพและศรัทธาของประชาชน 4. ทีมสนับสนุนในการหาเสียง คือทีมอาสาสมัครอาสาประจำหมู่บ้านและทีมผู้นำท้องถิ่น 5. วิธีการสำคัญในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งที่สำคัญ คือการใกล้ชิดเป็นกันเองกับประชาชน และปัจจัยภายนอกประกอบด้วย 1. คู่แข่งในการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นอดีตนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและผู้สมัครหน้าใหม่ที่ได้รับความนิยมอยู่ในคนจำนวนน้อยกลุ่มเดิม 2. บรรยากาศการเลือกตั้งที่ประชาชนมีความตื่นตัวทางการเมืองสูงต้องการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง 3. การเกื้อหนุนของกลุ่มผลประโยชน์และกลุ่มสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในจังหวัด คือนักธุรกิจและนักการเมืองท้องถิ่นให้การสนับสนุน 4. สื่อมวลชน คือหนังสือพิมพ์และวิทยุให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง 5. กระบวนการจัดการเลือกตั้งของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีความบริสุทธิ์ ยุติธรรม ส่วนผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณพบว่า ปัจจัยภายในมีผลต่อความสำเร็จในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา มากกว่าปัจจัยภายนอก

ไพรัตน์ ฎุกต๋อง (2552) ศึกษาการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่น ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าเหตุผลในการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นของนายกองค์การบริหารส่วน

ตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ ต้องการงานเพื่อส่วนรวม โดยเหตุผลที่สำคัญรองลงมาอันดับหนึ่ง คือต้องการแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศ สำหรับเหตุผลที่สำคัญรองลงมาอันดับสอง คือต้องการแสวงหาบทบาทผู้นำชุมชน สำหรับเหตุผลในการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นที่มีความสำคัญน้อยที่สุด คือต้องการแสวงหารายได้และผลประโยชน์อื่นๆ และยังพบว่าระดับการศึกษา อาชีพธุรกิจส่วนตัว ผู้ที่มีรายได้สูงและตำแหน่งผู้นำ จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช คือการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนและตำแหน่งงานในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริง เนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงมีโอกาสเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารและสนใจติดตามความเคลื่อนไหวทางการเมืองได้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำ ส่วนการที่อาชีพนักธุรกิจส่วนตัวและผู้ที่มีรายได้สูงมีการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่น มากกว่าอาชีพอื่นและผู้ที่มีรายได้ต่ำ น่าจะมีเหตุผลที่นักธุรกิจ และผู้ที่มีรายได้สูงต้องการเกียรติยศชื่อเสียง อีกทั้งมีกำลังทุนสนับสนุนส่วนตนมากกว่าอาชีพอื่นและมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ และการที่ตำแหน่งผู้นำมีระดับการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่น มากกว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เนื่องจากตำแหน่งผู้นำเป็นที่ยอมรับเชื่อถือของคนในท้องถิ่นมีอำนาจในการตัดสินใจ และการบริหารสูงกว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

สมานฉันท์ ชมพูเทพ (2553) ศึกษากระบวนการสู่การเป็นนักการเมืองท้องถิ่นในจังหวัดลำพูน พบว่า 1) วิธีการเข้ามาเป็นนักการเมืองท้องถิ่น 5 ส่วน คือ ผู้รับสมัครเลือกตั้ง ที่มงานฐานเสียง ทุนและกลุ่มสังคมภายในหมู่บ้าน ในด้านมูลเหตุจูงใจของการเป็นนักการเมืองประกอบด้วย ผลประโยชน์ ในรูปของเงินตอบแทนประจำตำแหน่ง การได้รับการยอมรับในชุมชนท้องถิ่น และการพัฒนาท้องถิ่นตนเองให้มีความเจริญทัดเทียมกับท้องถิ่นอื่นๆ 2) บทบาทและการวางตนเมื่อเข้ามาเป็นนักการเมืองท้องถิ่น พบว่านักการเมืองท้องถิ่นจังหวัดลำพูนมีบทบาทและการวางตัวตามแรงจูงใจในการทำงาน ตามการวางกรอบบทบาทหน้าที่ ตามฐานเสียงในการสนับสนุนและตามหลักจริยธรรม และการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี (good governance) 3) ยุทธศาสตร์พัฒนานักการเมืองท้องถิ่น ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์การสร้างผู้นำทางการเมืองที่มีคุณธรรม มีความสามารถและความรับผิดชอบต่อประชาชน 2) ยุทธศาสตร์การจัดโครงสร้าง อำนาจ สถาบันการเมืองการปกครองและสถาบันอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง 3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาวัฒนธรรมประชาธิปไตย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ โดยใช้แบบสัมภาษณ์และรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง โดยมีขั้นตอนและวิธีการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร หน่วยในการศึกษา คือ นักการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากการเมืองระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงแนวทางของนักการเมือง

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาโดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น 6 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่

- 1) นายนิพนธ์ บุญญามณี
- 2) กรรมการสาขาพรรคประชาธิปัตย์จังหวัดสงขลา
- 3) กลุ่มหัวคะแนน
- 4) สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา
- 5) แกนนำพรรคประชาธิปัตย์

(1) นายบัญญัติ บรรทัดฐาน สภาที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์

(2) นายเจือ ราชสีห์ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลาพรรค

ประชาธิปัตย์

6) กลุ่มประชาชนผู้ให้การสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Interview) ทำการสัมภาษณ์รายบุคคล โดยมีแบบสัมภาษณ์ประกอบและเป็นคำถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้ตอบคำถามพร้อมทั้งแสดงผลและความคิดเห็นไปด้วย พร้อมทั้งมีการบันทึกภาพและการบันทึกเสียงทุกครั้ง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ประเภทของข้อมูล

3.1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ (Interview) นักการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากการเมืองระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงแนวทางของนักการเมืองและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้จากเอกสาร (Documentary Study) ซึ่งได้ทำการค้นคว้าจากเอกสารวิชาการ หนังสือ บทความ อินเทอร์เน็ต งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเมือง แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจ และแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

3.2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 การเก็บข้อมูลจากเอกสาร เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่างๆ และทำการค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครองท้องถิ่น แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจ และแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

3.2.2 การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยติดต่อประสานไปยังผู้ให้ข้อมูลเพื่อชี้แจงรายละเอียดและขออนุญาตสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์โดยตรงโดยจะมีการสัมภาษณ์ตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2558 ถึงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2560

ตารางที่ 3.1 ระยะเวลาในการสัมภาษณ์

ที่	ผู้ให้สัมภาษณ์	ตำแหน่ง	วันที่สัมภาษณ์
1.	นายนิพนธ์ บุญญามณี	นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สงขลา	8 ม.ค.2559
2.	นายณัฐพร(ผล) มีสุวรรณ	ประธานกรรมการสาขาพรรค ประชาธิปัตย์เขตอำเภอเมือง	16 ต.ค. 2558
3.	นางพรนภา บุญญโร	กรรมการสาขาพรรคประชาธิปัตย์เขต อำเภอหาดใหญ่	10 ก.พ. 2559
4.	นายเวียง จันทฤทธิ	นายกเทศมนตรีตำบลบางเหรียง	19 ต.ค. 2558
5.	นายอุทัย ส่ำราญ	รองนายกเทศมนตรี ตำบลท่าช้าง	19 ต.ค. 2558
6.	นายจำลอง บุญวรรณ	สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา	21 ต.ค. 2558
7.	นายอาคม ประสมพงศ์		
8.	นายบัญญัติ บรรทัดฐาน	รองประธานที่ปรึกษาพรรค ประชาธิปัตย์	30 มี.ค.2560
9.	นายเจือ ราชสีห์	อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด สงขลาพรรคประชาธิปัตย์	16 ต.ค. 2558
10.	นายพงเทพ แก้วเสถียร อำเภอนาหม่อม	ประชาชนผู้ให้การสนับสนุนจำนวน 5 คน	28 ต.ค. 2558 ถึง 20 เม.ย.2559
11.	นางสาวจรัญญา ธิมโร อำเภอ เมืองสงขลา		
12.	นางพงศศักดิ์ แซ่หลี่ อำเภอ หาดใหญ่		
13.	นางจวีรัตน์ รัตนสุข อำเภอ เมืองสงขลา		
14.	นางสาววัชรวิ อางเส็ม อำเภอ หาดใหญ่		

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลตามประเด็นคำถาม จากนั้นนำข้อมูลมาสรุปและวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ตามประเด็นคำถามที่ตั้งไว้ เพื่อสามารถตอบได้ตามวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อ คือ สาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น: กรณีศึกษา นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา และปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา และนำเสนอผลการวิจัยเชิงพรรณนาอธิบายความ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาคนปัจจุบัน กรรมการสาขาพรรคประชาธิปัตย์จังหวัดสงขลา กลุ่มหัวหน้าคณะสมาชิกสภาจังหวัดสงขลา แกนนำพรรคประชาธิปัตย์ และกลุ่มประชาชนผู้ให้การสนับสนุนรวมจำนวน 13 คน แล้วทำการวิเคราะห์และสรุปประเด็นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ตั้งไว้ ได้แก่ สาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาและปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาสรุปได้ ดังแสดงในตารางที่ 5

ตอนที่ 1 สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

1.1 ปัจจัยภายนอก

1.1.1 พรรคการเมือง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญพบว่าพรรคการเมืองต้นสังกัดของนายนิพนธ์ บุญญามณี คือพรรคประชาธิปัตย์สนับสนุนและให้ความสำคัญของการบริหารส่วนท้องถิ่นขึ้นในทุกพื้นที่ที่สนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจ ซึ่งจะทำให้พรรคประชาธิปัตย์ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งการทำงานในระดับท้องถิ่นจะทำให้ได้มีโอกาสแสดงผลงานด้านการบริหารมากขึ้นนั้น และความใกล้ชิดของท้องถิ่นกับประชาชนย่อมมีมากกว่าส่วนกลางประกอบกับการสนับสนุนของผู้บริหารพรรคประชาธิปัตย์ให้นายนิพนธ์ บุญญามณีเปลี่ยนแนวทางการทำงานการเมืองจากการเมืองระดับชาติสู่การทำงานการเมืองระดับท้องถิ่น เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายพรรคประชาธิปัตย์ นั่นเอง

“พรรคประชาธิปัตย์มีนโยบายในการสนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจ
รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์โดยนายชวน หลีกภัยเป็นนายกฯได้กำหนดอุดมการณ์ของพรรคข้อที่ 5

ปี 2548 ว่าท้องถิ่นเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ จากอุดมการณ์จึงแปลงมาเป็นนโยบาย” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“พรรคประชาธิปัตย์ส่งคนลงสมัครการเมืองท้องถิ่นความมุ่งหมายไม่ใช่ การสร้างฐานเสียงทางการเมืองของพรรค หลักคือ เกิดขึ้นบนพื้นฐานในระบบเชื่อมั่นของหลักการ กระจายอำนาจพรรคจะสนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะความใกล้ชิดของท้องถิ่นกับประชาชนย่อมมีมากกว่าส่วนกลาง อย่างไรก็ตาม พรรคยังไม่มี ความตั้งใจที่จะผลักดันให้นักการเมืองชาติลงสู่การเมืองท้องถิ่นแต่เมื่อมีนักการเมืองระดับชาติ ซึ่ง มีความรู้มีคุณสมบัติที่น่าส่งเสริม สมัครใจพรรคก็ยินดีให้การสนับสนุน” (นายบัญญัติ บรรทัดฐาน กรรมการที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์)

“อุดมการณ์พรรคประชาธิปัตย์มีมายาวนานการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นเพราะเชื่อมั่นในประชาชนมากกว่า มีแนวทางติดดินต้องมีแนวทางติดดินไม่ ขัดแย้งกับประชาชนการสร้างฐานการเมือง” (นายณัฐพร มีสุวรรณ กรรมการบริหารสาขาพรรค ประชาธิปัตย์)

“ส.ส. เองอยากจะต้องเข้มแข็งเป็นไปเรื่องของพรรคก็ในเราเป็นสมาชิก ถือว่ากรรมการสาขาพรรคว่ายังไงเราก็ว่าตามนั้นแต่เราก็มีหน้าที่สอดส่องดูแลว่าคนไหนที่พรรค เสนอมาเหมาะสมหรือไม่จะเป็นฐานให้เก็บพรรคหรือไม่แต่จะเลือกลงให้เป็นฐานเสียงให้เก็บพรรค หรือไม่นั้นอันนี้ผมตอบไม่ได้เพราะว่าไม่ใช่เป็นผู้มีหน้าที่ตัดสินใจ” (นายณัฐพร มีสุวรรณ กรรมการบริหารสาขาพรรคประชาธิปัตย์)

“พรรคการเมืองเป็นแรงเสริม เป็นส่วนประกอบสำคัญ ประกอบกับความ ไม่แน่นอนหรือความผันผวนของการเมืองระดับท้องถิ่นมีน้อยกว่า อันนี้เองสืบเนื่องมาจากช่วงปี 2540 ที่เรามองเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยของคน ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ถือว่าใกล้ชิดคนในพื้นที่มากที่สุด ผู้แทนก็ยึดโยงกับคนในพื้นที่โดยตรงทำให้คนรู้สึกเรื่องราวตัวตนไปแล้วเขาทำให้บ้านเราพัฒนาได้ จริงๆ” (นายจำลอง บุญวรรโรรี สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

1.1.2 ผู้ให้การสนับสนุน

ผู้ให้การสนับสนุนประกอบด้วยกลุ่มการเมืองมีผลต่อการรณรงค์หาเสียง เลือกตั้งนายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาโดยเฉพาะกลุ่มการเมืองในสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ ที่มีความสนิทสนมกับนายนิพนธ์ พันธุ์มณีมาก่อนแล้ว เช่น นายชวนหลีกภัย และนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อดีตนายกรัฐมนตรี นายบัญญัติ บรรทัดฐาน อดีตหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ อดีตเลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนพรรค

ประชาธิปไตยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในหมู่ของคนภาคใต้เป็นจำนวนมาก ด้วยวาทศิลป์ที่คมคาย ย่อมดึงดูดการให้การสนับสนุนจากคนในพื้นที่สงขลาได้ ประกอบกับกลุ่มการเมืองอื่นที่เติบโตมาจากฐานเสียงดั้งเดิมที่ฝังตัวอยู่ในสังคมคนสงขลา มายาวนาน รวมถึงยังมีเครือข่ายความร่วมมือของต่างๆ ที่ช่วยในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา เพราะการเป็นเครือข่ายชุมชนจึงมีการเชื่อมโยงกับกลุ่มคนจำนวนมากเหมาะแก่การที่จะเข้าถึงเป้าหมายของผู้สมัครรับเลือกตั้งในทุกรูปแบบการปกครอง โดยเฉพาะการปกครองส่วนท้องถิ่น

“เครือข่ายมีความจำเป็นคำว่าเครือข่ายในระบบประชาธิปไตยคนที่ไม่มีเครือข่ายอยู่ไม่ได้ ประชาธิปไตยต้องมีการเลือกตั้งจำเป็นต้องมีเครือข่าย ในโลกต้องมีเครือข่าย ทุกกลุ่มทุกระบบทุกองค์กร การหาเสียงคือการทำความเข้าใจกับประชาชน ไปบอกประชาชนว่าเราจะเข้าไปทำอะไรให้ประชาชน เปิด โอกาสให้ประชาชนได้เสนอแนะได้เข้าถึง ได้ตัดสินใจว่าจะเลือกใคร ถ้าไม่พูดประชาชนจะคิดอย่างไร จะเลือก ใคร การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้รู้ ถ้าไม่ทำตามรอบหน้าเค้าก็ไม่เลือก ต้องทำตามสัญญาประชาคมที่ได้ ให้ไว้ทั้งหมดทุกสมัยมีเครือข่าย ทุกคนมีความสำคัญ ทุกคะแนนเสียง ระดมหาเสียงในเครือข่าย เจอคนทั้งหมดไม่ได้ต้องอาศัยเครือข่าย เป็นหลักธรรมดาของการเลือกตั้ง” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“ในการหาเสียงเพื่อเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา การเมืองท้องถิ่นมีบทบาทมาก ทางทีมงานการเมืองได้รวบรวมหัวคะแนนเพื่อหาเสียงให้นายนิพนธ์ บุญญามณี โดยตัวผมเองขณะนั้นดำรงตำแหน่งประธานชุมชนในอำเภอหาดใหญ่ ได้หาเสียงจากกรรมการชุมชนแต่ละชุมชน นอกจากนี้ อาศัยว่าการทำงานของนายไพโร พัฒโน ที่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เคยทำงานการเมืองในระดับประเทศมาแล้ว ทำให้การทำงานต่างๆ ของนายนิพนธ์ บุญญามณีเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้ นายนิพนธ์ บุญญามณีได้รับการสนับสนุนจากเครือข่ายต่างๆ ภายในจังหวัดสงขลาซึ่งครอบคลุมทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม เช่น กลุ่มอสม. ทีมฟุตบอลวัวชนยูไนเต็ด กลุ่มนักธุรกิจ สมาคมนักท่องเที่ยวหอการค้าจังหวัด เป็นต้น” (นายจำลอง บุญวรรโณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี เคยเป็นสส.เขต อ.รัตภูมิ จำเป็นต้องมีการรู้จักมักคุ้นกับนักการเมืองท้องถิ่นเป็นอย่างดีหากความสัมพันธ์ไม่ดีก็อาจจะขาดคะแนนสนับสนุนได้อีกอย่างคือนายนิพนธ์ช่วยในการประสานงบประมาณมาลงในท้องถิ่นจึงมีความรู้จักรักมักคุ้นกันเป็นธรรมดา” (นายเวียง จันทฤทธิ ผู้สนับสนุน)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี พื้นฐานต้องพบเจอได้สะดวก เป็นกันเองกับชาวบ้านและทีมงาน อ่อนน้อมถ่อมตนรับฟังและแก้ปัญหาแก่ชาวบ้านได้

ทันทั้งที่มีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกับประชาชนไม่มีพิธีการมากมายกล่าวพูดกล่าวคิดกล่าวแสดงออก ตรงต่อเวลาพบปะประชาชนอย่างต่อเนื่องและนายนิพนธ์ บุญญามณีก็มักแนะนำให้ชาวบ้านและหัวหน้าคณะแนวร่วมมากขึ้น” (นายอุทัย สำราญ ผู้สนับสนุน)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นนักการเมืองที่ค่อนข้างเข้าถึงง่ายไม่ถือตัวไม่ว่าจะเป็นกับชาวบ้านเองหรือกับคนทำมาค้าขายทำธุรกิจในสงขลา เขามองอนาคตได้ดีทีเดียวทำให้คนในวงการนี้ค่อนข้างเห็นด้วยกับเขามาก” (นายพงศ์ศักดิ์ แซ่หลี ผู้สนับสนุน)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นนักการเมืองที่เราเห็นเขามานานมากนะตั้งแต่จำความได้ ก็ถือเป็นฝ่ายการเมืองน้ำดีเลยนะ ยิ่งเขามาพัฒนาบ้านเราในช่วงหลายปีที่ผ่านมาค่อนข้างเห็นว่าบ้านเราเปลี่ยนไปเยอะกว่าตอนฉันเด็กๆ อีก ก็คิดว่าเขาคงอยู่ในวงการนี้อีกนานนะ ถ้าเขาสร้างผลงานให้คนสงขลาคนสงขลาอย่างตอเรื่อง” (นางสาววัชรีย์ อาจเส็ม ผู้สนับสนุน)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี เป็นนายหัวที่เก่งนะคะแกก็ช่วยดูๆ เรื่องการทำให้มาค้าขายของคนในบ้านเราด้วย มันก็ดูขายดีขึ้นนะถ้าเทียบกับช่วงก่อนแกมาทำงานนักท่องเที่ยวก็มาบ้านเราเยอะขึ้นแต่ก่อนก็มาเลมาอย่างเดียว เดี่ยวนี้ก็ฝรั่งจีนมาเที่ยวด้วย ของก็ขายดีขึ้นอีกทั้งการให้การสนับสนุนโครงการต่างๆที่มีผ่านโครงการไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้สูงอายุ อสม. เครือข่ายโศทอปและเครือข่ายอื่นๆ ทำให้คนเหล่านี้สนับสนุนนายนิพนธ์เป็นอย่างดีในการลงสมัครรับเลือกตั้ง” (นางจรัรัตน์ รัตนสุข ผู้สนับสนุน)

1.1.3 สภาพการเมืองระดับประเทศและระดับท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยการเมืองในระดับชาติ พบว่า นักการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งใน จังหวัดสงขลาส่วนใหญ่เป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ในการเลือกตั้งทุกครั้ง ประกอบกับนายนิพนธ์บุญญามณีอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ยอมลาออกจากตำแหน่งมาลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วน จังหวัดสงขลาซึ่งเป็นการเมืองระดับท้องถิ่น โดยให้เหตุผลว่ามาตามนโยบายของพรรคประชาธิปัตย์ที่ต้องการกระจายอำนาจ และทำท้องถิ่นให้เข้มแข็งเพื่อประเทศไทยเข้มแข็ง ความหวังของนายนิพนธ์บุญญามณีจึงอยู่ที่กระแสของความเป็นประชาธิปัตย์ของภาคใต้ ขณะเดียวเมื่อพิจารณาจากการเมืองในระดับท้องถิ่น พบว่า ความไว้วางใจจากประชาชนในเขตเลือกตั้งนักการเมืองระดับท้องถิ่นเริ่มจากการเลือกเทศบาลนครหาดใหญ่ นั่น คือ ดร.ไพโร พัฒโน อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์หลายสมัยซึ่งเป็นการเมืองระดับท้องถิ่นที่ยึดเอาพื้นที่หาเสียง คือจังหวัดสงขลา เป็นพื้นที่ฐานคะแนนเสียงคือไม่เน้นนโยบาย แต่เน้นความเป็นพรรคประชาธิปัตย์ที่อาศัยการสนับสนุนของฐานเสียงของพรรคประชาธิปัตย์และเอาผู้ใหญ่ในพรรคมาช่วยสนับสนุน

“ผมเติบโตมาจากการเมืองระดับท้องถิ่น ได้สัมผัสชาวบ้านในระดับรากหญ้ามาตลอดเส้นทางชีวิตการเมือง จึงมีความเข้าใจความต้องการของพ่อแม่พี่น้องที่อยู่ในท้องที่จังหวัดสงขลาแต่ในขณะเดียวกัน เมื่อถึงวาระที่ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อซึ่งเป็นการเมืองระดับประเทศ ผมก็ไม่ทิ้งท้องถิ่น ซึ่งเห็นได้จากพรรคประชาธิปัตย์ที่ต้องการให้ผมลาออกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ ผมก็ยอมลาออกมา ผมมองว่า การเมืองระดับชาติเป็นการควบคุมรัฐบาล ออกกฎหมายและตั้งกระทู้ถามรัฐบาล นำความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนไปนำเสนอ และตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรีเพื่อแก้ปัญหาให้กับพี่น้องประชาชน แต่การเมืองท้องถิ่นได้สัมผัสพื้นที่จริง และโครงการต่างๆ เช่น โครงสร้างพื้นฐาน การศึกษา กีฬา และการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน เป็นต้น เหล่านี้สามารถทำได้เองโดยไม่ต้องผ่านกลไกของภาครัฐ ซึ่งมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติล่าสุดที่ห้ามไม่ให้ สส.เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงบประมาณแผ่นดิน ทำให้ บทบาทมีความชัดเจนขึ้น” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“พรรคประชาธิปัตย์เห็นว่า นายนิพนธ์ บุญญามณี เคยผ่านการเมืองระดับชาติแล้วเมื่อทำงานท้องถิ่นความมั่นใจในการทำงานจะสูงกว่าคนที่ยังไม่ได้ผ่านเวทีมาก่อน โดยสามารถมองโครงสร้างจากระดับบนลงล่างชัดเจนโดยเฉพาะความเชื่อมโยง การเมืองการปกครองส่วนกลาง ภูมิภาคและท้องถิ่นได้ชัดเจน มีความสามารถที่จะประสานกับหน่วยงานที่มีระดับเดียวกันหรือเหนือกว่าได้ดีมีประสิทธิภาพ จากกรณีนี้อาจจะทำให้นักการเมืองชาติลงท้องถิ่นมากขึ้นแต่ไม่ใช่การสร้างฐานเสียงของพรรคแน่นอน แต่หากมีความตั้งใจพรรคก็จะสนับสนุนเขานอกจากนี้ พรรคก็ได้จัดทีมผู้ปราศรัย เช่นกรณีคุณนิพนธ์ หัวหน้าพรรค กรรมการบริหารพรรคและบุคคลสำคัญของพรรคช่วยหาเสียงให้ถือว่าลงในนามพรรค” (นายบัญญัติ บรรทัดฐาน กรรมการที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี มีประสบการณ์การทำงานในฐานะนักการเมืองมาอย่างยาวนาน เพราะก่อนที่จะเป็น สส. ก่อนหน้านั้นนายนิพนธ์เคยเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลามาก่อน แล้วจึงมาเป็น สส. และมาเป็นนายกฯ ทำให้รู้จักพื้นที่ต่างๆ ของ จ.สงขลาเป็นอย่างดี รู้ปัญหาความต้องการของพี่น้องประชาชน และสามารถช่วยเหลือชาวสงขลาได้จริงสิ่งที่โดดเด่นของนายนิพนธ์ในขณะดำรงตำแหน่งนักการเมืองระดับชาติ คือ การอภิปรายในรัฐสภา และการเป็นกรรมาธิการการจัดสรรงบประมาณ ผลงานเป็นที่น่าพอใจ นอกจากนี้ก็มีโครงการที่จัดทำและเป็นหน้าเป็นตาหลายโครงการ เช่น พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการประมง เนื่องจากท่านมีความรู้เกี่ยวกับ กฎหมายประมงเป็นอย่างดีทำให้ผลงานด้านนี้ออกมาดีและได้รับการยอมรับ และมีการผลักดันด้าน สุลกากรในพื้นที่ที่มีความสมบูรณ์และได้รับการยอมรับมากขึ้นนักการเมืองท้องถิ่นที่ดั้นด้นต้องมีการเข้าถึงประชาชนในทุกพื้นที่ ทำงานแบบถึงลูก

ถึงคนและพร้อม ที่จะลุยเพื่อสัมผัสกับปัญหาที่พี่น้องประชาชนกำลังเผชิญ และสามารถพัฒนา หรือทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น หรือขจัดปัญหานั้นๆให้หมดไป นายกษ ก็เช่นกัน ต้องเป็นคนในพื้นที่ ซึ่งรู้จักลักษณะทางกายภาพของจังหวัด รู้จุดแข็งจุดอ่อนของแต่ละอำเภอ เพราะ แต่ละอำเภอมีความแตกต่างกัน เช่น วิถีชีวิต ประเพณีวัฒนธรรม อาชีพ เป็นต้น และจะต้อง ส่งเสริมเพื่อให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดี ขึ้นตามศักยภาพและบริบทของแต่ละพื้นที่นายนิพนธ์ เป็นสงขลาแต่กำเนิดและมีประสบการณ์การเป็นนักการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่น และในระดับชาติ มาเป็นเวลานานย่อมที่จะรู้เรื่องราวภายในจังหวัดเป็นอย่างดี จึงมีความเหมาะสมในการ ดำรง ตำแหน่งนายกษ” (นายจำลอง บุญวรรณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี คงมองอนาคตการเมืองระดับชาติออกว่าจะ ทำงานให้ประชาชนในท้องถิ่นบ้านเกิดได้น้อยกว่าจึงตัดสินใจมาท้องถิ่น และพรรคประชาธิปัตย์ คงมองว่าควรยึดพื้นที่ท้องถิ่นให้แน่นเพื่อเป็นฐานการเมือง” (นายอุทัย สำราญ ผู้สนับสนุน)

“การเล่นการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่นค่อนข้างมีความแตกต่างกันมากพอสมควร ต้องไม่ลืมว่าตอนเป็น ส.ส. นี้ฝ่ายนิติบัญญัติ พอมานายก อบจ. นี้ฝ่าย บริหารเลย ต้องแยกบทบาทกันให้ดีๆ การออกกฎหมายในสภาอย่างเดียวก็ไม่อาจช่วยพัฒนา บ้านเมืองได้อย่างเต็มที่เท่ากับการลงมือทำและขับเคลื่อนการพัฒนาให้เห็นผลจริงได้ด้วยตัวเอง การลงมาเล่นการเมืองท้องถิ่นเต็มตัวสามารถทำได้ซึ่งต่างกับการเมืองระดับชาติ ตรงส่วนนี้ทาง ผู้นำสงขลาท่านก็ทำได้ดีครับ” (นายพงษ์เทพ แก้วเศียร อาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี)

1.1.4 การบริหารงบประมาณ

ปัจจัยที่ทำให้นักการเมืองระดับประเทศหันมาเล่นการเมืองท้องถิ่น มา จาก องค์กรส่วนท้องถิ่นหลายองค์การ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาที่มีความเข้มแข็ง ที่ สำคัญงบประมาณที่ได้รับจัดสรรส่วนกลางหรือระดับประเทศมายังองค์กรท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น เรื่อยๆ ถ้ามองในแง่นี้ถือว่าเป็นแนวโน้มที่ดีเพราะว่าระบบ ส.ส.บัญชีรายชื่อของไทย ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเนื่องไม่ค่อยมีบทบาทในกระทรวงต่างๆ มันสะท้อนในแง่มุมมองหนึ่งว่า ส.ส.ที่ไม่ได้อยู่ ฝ่ายรัฐบาล หรือถ้าเป็นฝ่ายค้านแต่ไม่มีบทบาทในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล โอกาสที่จะมี บทบาทนั้น แทบจะเป็นศูนย์สำหรับคนที่จะเล่นการเมืองในระยะยาวนั้นจึงไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก และที่เห็น ชัดเจนคือการเมืองท้องถิ่นนั้นทำให้นักการเมืองที่ไปทำงานการเมืองในระดับดังกล่าวมี อำนาจในการต่อรองในมือมากขึ้น ดีกว่าเป็นส.ส.บัญชีรายชื่อที่แทบจะไม่มีอำนาจบทบาทในการ ต่อรองอะไรเลย โดยเฉพาะการได้งบประมาณในการบริหารเอง ทำให้สามารถสร้างผลงานได้มาก ขึ้น

“เหตุผลในการตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารจังหวัดสงขลาของนายนิพนธ์เพราะ เชื่อกันว่าด้วยประสบการณ์การทำงานในฐานะนักการเมืองท้องถิ่นมา 8 ปีรวมกับการทำงานในฐานะ ส.ส. อีก 21 ปีและการทำงาน ในตำแหน่งบริหารพรรคประชาธิปัตย์ด้วยประสบการณ์ที่มีมายาวนาน ทำให้มองเห็นปัญหาและ แนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นผมเชื่อมั่นว่าสามารถพัฒนาจังหวัดสงขลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับ ประชาชนในพื้นที่ได้ และผมก็มองว่า ท้องถิ่นสามารถเก็บภาษีได้เอง ใช้จ่ายงบประมาณได้เองและของบประมาณได้เอง เพราะฉะนั้น การแก้ปัญหาจึงเรียกว่า เอาปัญหาไปในไว้ส่วนกลาง เขาปรับเปลี่ยนงบประมาณโครงการได้ที่นี้ แต่ถ้าเป็น การเสนอโครงการจากรัฐบาลลงท้องถิ่นได้นั้น กว่าจะเป็นตัวงบประมาณใช้เวลา 2 ปี ซ้ำมาก” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“งบประมาณของการเมืองระดับชาติเป็นงบประมาณส่วนร่วม เป็นงบประมาณโครงการใหญ่แต่ประชาชนเข้าถึงได้น้อย ถ้าเป็นการเมืองระดับท้องถิ่น นักการเมืองมีโอกาสได้สัมผัสกับผู้คนในพื้นที่ได้ดีกว่าและสามารถบริหารงบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหาได้ถูกจุดมากขึ้น” (นายจำลอง บุญวรรโณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี มองว่า การบริหารงบประมาณสามารถบริหารและจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาชุมชนท้องถิ่นได้ดี” (นายอุทัย สำราญ ผู้สนับสนุน)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี มีการประสานงบประมาณมาให้ท้องถิ่นมากแต่ก็ไม่ได้โดดเด่นอะไรมากนักไม่ค่อยถึงลูกถึงคนไม่ค่อยลงพื้นที่เกาะติดพื้นที่เพราะใช้ชื่อของพรรคที่มีชื่อเสียงไม่ต้องลงพื้นที่ก็ได้” (นายเวียง จันทฤทธิ ผู้สนับสนุน)

1.2 ปัจจัยภายใน

1.2.1 คุณสมบัติส่วนตัว

คุณสมบัติของผู้สมัครที่เป็นตัวแทนพรรคการเมืองในการลงสมัครเลือกตั้งนักการเมืองระดับท้องถิ่นเพื่อเป็นฐานเสียงพรรคประกอบด้วย ผู้สมัครหรือนักการเมืองมีความรู้ความสามารถพอตัว มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเชื่อมั่นในหลักการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและกลไกกระบวนการการบริหารส่วนท้องถิ่นที่ดีพอ มีความเข้าใจพื้นที่ เข้าใจงานเข้าใจประชาชนและ สมาชิกพรรคให้การยอมรับ ประชาชนให้การยอมรับ ต้องพบเจอได้สะดวก เป็นกันเองกับชาวบ้านและทีมงาน อ่อนน้อมถ่อมตนรับฟังและแก้ปัญหาแก่ชาวบ้านได้ทันที่วงที่ รับใช้ประชาชนอยู่ใกล้ชิดพื้นที่ร่วมกับประชาชนในพื้นที่พัฒนาท้องถิ่น

“ผู้สมัครต้องมีความสมัครใจ /สนใจของตัวผู้สมัครเป็นสำคัญ มีความรู้ความสามารถพอตัว มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเชื่อมั่นในหลักการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและ

มีความเข้าใจกลไกกระบวนการการบริหารส่วนท้องถิ่นที่ดีพอ” (นายบัญญัติ บรรทัดฐาน กรรมการที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์)

“คุณสมบัติของนักการเมืองที่ดีต้องเป็นตัวแทนของพรรคได้มีฐานการเมืองของพรรคอยู่แล้วก็มีฐานเดิมของตัวเองอยู่ประสมประสานกันไปคุณสมบัติที่ดีก็ต้องมีคนที่เป็นคนดีเป็นคนมีความรู้เป็นคนมีความสามารถเข้าใจพื้นที่เข้าใจงานเข้าใจประชาชนและเชื่อมั่นในเรื่องของการกระจายอำนาจแล้วก็เป็นคนที่สมาชิกพรรคให้การยอมรับประชาชนให้การยอมรับ” (นายณัฐพร มีสุวรรณ กรรมการบริหารสาขาพรรคประชาธิปัตย์)

“นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตในการทำงาน โดยเฉพาะการจัดสรรงบประมาณให้กระจายอย่างเป็นธรรมทั่วถึงทุกพื้นที่และไม่มีการกระจุกตัว นักการเมืองต้องนำนโยบายของพรรคมาลงขับเคลื่อนหรือเป็นแนวทางในการทำงานในพื้นที่ โดยทั่วไปด้วยและต้องมีการรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของสมาชิกพรรคในสังกัดเพื่อช่วยกันทำงานให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น” (นายเจือ ราชสีห์ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลาพรรคประชาธิปัตย์)

“นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องมีการเข้าถึงประชาชนในทุกพื้นที่ ทำงานแบบถึงลูกถึงคนและพร้อมที่จะลุยเพื่อสัมผัสกับปัญหาที่พี่น้องประชาชนกำลังเผชิญและสามารถพัฒนาหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือขจัดปัญหาต่างๆ ให้หมดไป” (นายจำลอง บุญวรรณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี มีความเหมาะสม เพราะนายนิพนธ์ บุญญามณี เติบโตมาจากการเมืองท้องถิ่นก่อนไประดับชาติเริ่มตั้งแต่การเป็น สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา รักรู้และเข้าใจปัญหาท้องถิ่นเป็นอย่างดีทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิการวางตัว อีกทั้งเป็นนักการเมืองระดับชาติที่สามารถจะประสานกับทั้งรัฐกลางและท้องถิ่นมีช่องทางในการพัฒนาจังหวัดสงขลาได้ดี” (นายอุทัย สำราญ ผู้สนับสนุน)

“นักการเมืองต้องเป็นกันเองถึงลูกถึงคนไม่เป็นนายประชาชนแต่รับใช้ประชาชนอยู่ใกล้ชิดพื้นที่ร่วมกับประชาชนในพื้นที่พัฒนาท้องถิ่น เข้ากับคนทุกระดับไม่มีนายไม่มีบ่าว และผู้ที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมองปัญหากว้างให้ความสำคัญกับพื้นที่ต่างๆเขตอย่างเสมอภาคเท่าเทียมไม่แบ่งฝ่ายพัฒนาพื้นที่อย่างเสมอภาคไม่มีดีฐานเสียงหรือหัวคะแนนของตนมากเกินไป” (นายเวียง จันทฤทธิ ผู้สนับสนุน)

“นักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้ 1 ไม่ถือตัวอัน 2 ก็คือติดดิน 3 คือสะท้อนปัญหาของชาวบ้านได้ดี 4 แก้ปัญหาที่รับปากกับชาวบ้านไว้ ไม่ ละเลย” (นางสาวจรัญญา ธรรมโร ประชาชนทั่วไป)

1.2.2 ชื่อเสียงเกียรติยศ

ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีชื่อเสียงเกียรติยศ โดยก่อนตัดสินใจก้าวเข้าสู่เวทีการเมืองระดับประเทศในฐานะส.ส.พรรคประชาธิปัตย์อย่างไรก็ตามสมัยที่ทำหน้าที่ในฐานะนักการเมืองท้องถิ่นนั้นทำงานด้วยความรักและความชอบส่วนตัวและเป็นคนที่เชื่อมั่นในแนวทางการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นมาโดยตลอดเพราะหากทำให้ท้องถิ่นเข้มแข็งได้แล้วประเทศก็จะเข้มแข็งตามไปด้วยดังนั้นเมื่อวันนี้มีโอกาสกลับไปทำงานท้องถิ่นจึงขอโอกาสพรรคและพรรคประชาธิปัตย์ก็มีมติให้การสนับสนุนการเน้นลงไปทำงานการเมืองท้องถิ่นมากขึ้นถือเป็นแนวทางการปฏิรูปพรรคประชาธิปัตย์หรือไม่เรื่องการกระจายอำนาจเป็นอุดมการณ์ของพรรคประชาธิปัตย์มายาวนานและในขณะนี้ท้องถิ่นก็โตขึ้นทุกวัน

“ตัวผมเองก่อนจะเป็นมานายก อบจ. เคยเป็น สส. และ สจ. มาก่อน ในขณะที่ เป็น สจ. ก็ได้เป็นประธานสภา เป็น สจ.มา 8 ปี เป็น สส. 8 สมัย 22 ปี ทั้ง สส.พื้นที่ สส.เขตและ สส.บัญชีรายชื่อ มีผลงานมากมาย ผมพยายามทำทุกโครงการ ดูได้จากนโยบายที่ได้แถลงในสภา 2 ปีที่ผ่านมา นั้น สามารถทำได้ เกือบทุกโครงการ เช่น ถนนไร้ฝุ่น โดยจะสร้างถนนลาดยางให้หมดภายในปี 2560 การทำปะการังเทียมการพัฒนาด้านนอกโดยสร้างระบบใหม่เพื่อให้เป็นเมืองการค้าชายแดน ทำได้ด้วยมือตัวเอง และการเอายางพารามาทำถนนสามารถเป็นโมเดลให้รัฐบาลได้ เป็นต้น และสามารถดูได้จากเอกสารแถลงผลงานที่ ผ่านมา” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี มีประสบการณ์การทำงานในฐานะนักการเมืองมาอย่างยาวนาน เพราะก่อนที่จะเป็นสส. นายนิพนธ์เคยเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลามาก่อน จึงทำให้รู้จักพื้นที่ต่างๆ ของจังหวัดสงขลาเป็นอย่างดี รู้ปัญหา รู้ความต้องการของประชาชนและสามารถช่วยเหลือชาวสงขลาได้จริงประกอบกับนายนิพนธ์ บุญญามณีเป็นคนตรงไปตรงมา มีการทำงานอย่างจริงจังและมีการลงพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ มีความเป็นกันเองกับชาวบ้าน ทำให้เข้ากับชาวบ้านได้ง่าย” (นายจำลอง บุญวรรณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

1.2.3 ความคาดหวังในชีวิต

ผู้สมัครต้องการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินเกิด อยากช่วยเหลือพี่น้องประชาชนสงขลาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าเดิมประกอบกับมุ่งมั่นในการสร้างบรรทัดฐานที่ดีของการเมืองระดับท้องถิ่น ทำให้การกระจายอำนาจเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการพัฒนาประเทศ ลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ต้องการ ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนกลุ่มต่างๆ ในสังคมและสนับสนุนการให้ประชาชนในท้องถิ่นตัดสินใจเลือกคนในท้องถิ่นที่มีคุณภาพมีธรรมาภิบาลมาดูแลเขา

“ช่วงที่ผมยังดำรงตำแหน่งจะสร้างบรรทัดฐานที่ดีจากการกระจายอำนาจ จะทำให้การกระจายอำนาจเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการพัฒนาประเทศ ลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ต้องการ ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนกลุ่มต่างๆ ในสังคม การกระจายอำนาจ คือการกระจายความเจริญ ทุกพื้นที่ของไทย การรวมศูนย์อำนาจ คือการกระจุกตัวการพัฒนาของประเทศไทย การรวมศูนย์เกิด ช่องว่างในประเทศระหว่างคนรวยกับคนจนนอกจากนี้ก็จะสร้างระบบการกระจายอำนาจที่ดีและคนทั่วไปเชื่อว่าเป็นช่องทางในการลดช่องว่างได้ คนดี คนเก่งจะกลับมาสู่ท้องถิ่นมากขึ้น ไม่ต้องผลิตคนดีคนเก่งให้กับกรุงเทพฯ เหมือนที่ผ่านมา ช่องว่างการพัฒนาคือการผลิตคนดีคนเก่งแล้วให้กรุงเทพฯ ดูดทรัพยากรเหล่านี้ไว้ เป็นการกระจุกความเจริญของประเทศ ทำให้กรุงเทพฯ เต็มไปด้วยปัญหาในหลายๆ เรื่อง” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“นายนิพนธ์ บุญญามณี ต้องการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินเกิด อยากช่วยเหลือพี่น้องประชาชนสงขลาให้มีคุณภาพชีวิตที่กว่าเดิมการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้ง เป็นต้นแรงจูงใจของนายนิพนธ์ เครือข่ายทางการเมืองและทีมงานได้ทีมเชิญชวนให้นายนิพนธ์มาลงสมัครเป็นนายกฯ เนื่องจากเห็นว่านายนิพนธ์มีความเหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งนี้ เพราะเป็นคนดีและมีความซื่อสัตย์สุจริต โดยสังเกตในขณะที่นายนิพนธ์ดำรงตำแหน่งการเมือง ระดับชาติ ตอนแรกนายนิพนธ์ยังลังเล แต่พอสักพักก็ได้ตัดสินใจลงสมัคร” (นายจำลอง บุญวรรโณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

“พวกเรามีความคาดหวังว่าเมื่อเป็นนายกอบจ. แล้วชาวบ้านพึ่งพาได้ มีความนับถือกัน ช่วยเหลือกัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเล็กๆ หวังว่าจะได้รับผลพลอยได้จากการที่อาจจะประสานขอสนับสนุนจากอบจ. ได้เพราะท้องถิ่นเล็กๆ มีงบประมาณน้อยหรือเป็นการเอื้อกันและกันนายนิพนธ์ เข้าถึงท้องถิ่นได้ดีกว่า และที่ผ่านมาเทศบาลตำบลท่าช้างไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนจากอบจ. จึงมั่นใจสนับสนุนนายนิพนธ์อย่างเต็มที่หวังความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น” (นายอุทัย สำราญ ผู้สนับสนุน)

ตอนที่ 2 ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ปัญหาอุปสรรคที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาให้ความสำคัญกับระบบพรรคการเมืองมากกว่าที่จะมองฐานของประชาชน กล่าวคือ โลกทรรศน์ของผู้รับสมัครเลือกตั้งทางการเมืองของภาคใต้

ในหลายจังหวัด ยังมองว่าคนภาคใต้มักเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งที่อิงแอบกับพรรคการเมือง โดยมีได้มองคุณสมบัติหรือศักยภาพมากเท่าที่ควร ทำให้การส่งใครลงรับสมัครในนามพรรคการเมือง ดังกล่าวก็อาจมีแนวโน้มที่จะได้รับการเลือกตั้งสูงกว่าพรรคการเมืองอื่นๆ ซึ่งในการสมัครเข้ารับการเลือกตั้งครั้งต่อไปหากไม่ปรับวิธีการคือการยึดประชาชนในพื้นที่การเข้าใจเข้าถึงประชาชนอาจส่งผลต่อการเลือกตั้งก็ได้ นอกจากนี้ยังรวมถึงความขัดแย้งเรื่องการลงสมัครในนามพรรคความเหมาะสมของคนที่จะลงสมัครในนามพรรค

“การเมืองท้องถิ่นเพิ่งจะมีมาไม่เกิน 30 ปี ไม่คิดว่าจะมีปัญหา การแข่งขันสอดคล้องกับหลักการ ของระบอบประชาธิปไตย ประชาธิปไตยต้องมีการแข่งขัน โดยมีประชาชนเป็นคนเลือก” (นายนิพนธ์ บุญญามณี นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา)

“ปัญหาที่เกิดขึ้น คือความขัดแย้งเรื่องการลงสมัครในนามพรรคความเหมาะสมของคนที่จะลงสมัครในนามพรรคโอกาสที่จะได้รับเลือกตั้งหรือไม่ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาอาจจะมีบ้างที่สมาชิกในพื้นที่มีความเห็นไม่ตรงกันแต่พรรคเห็นว่าเป็นเสียงส่วนน้อยและคนที่พรรคส่งเหมาะสมพรรคก็ต้องตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรเมื่อตัดสินใจแล้วเสียงส่วนน้อยก็ต้องยอมรับ” (นายบัญญัติ บรรทัดฐานกรรมการที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์)

“นักการเมืองต้องเป็นกันเองถึงลูกถึงคนไม่เป็นนายประชาชนแต่รับใช้ประชาชนอยู่ใกล้ชิดพื้นที่ร่วมกับประชาชนในพื้นที่พัฒนาท้องถิ่น เข้ากับคนทุกระดับไม่มีนายไม่มีบ่าว และผู้ที่จะเป็นนายกอบจ.ต้องมองปัญหากว้างให้ความสำคัญกับพื้นที่ทุกๆเขตอย่างเสมอภาคเท่าเทียมไม่แบ่งฝ่ายพัฒนาพื้นที่อย่างเสมอภาคไม่ยึดฐานเสียงหรือหวัหวัคเนนของตนมากเกินไป” (นายเวียง จันทฤทธิ์ ผู้สนับสนุน)

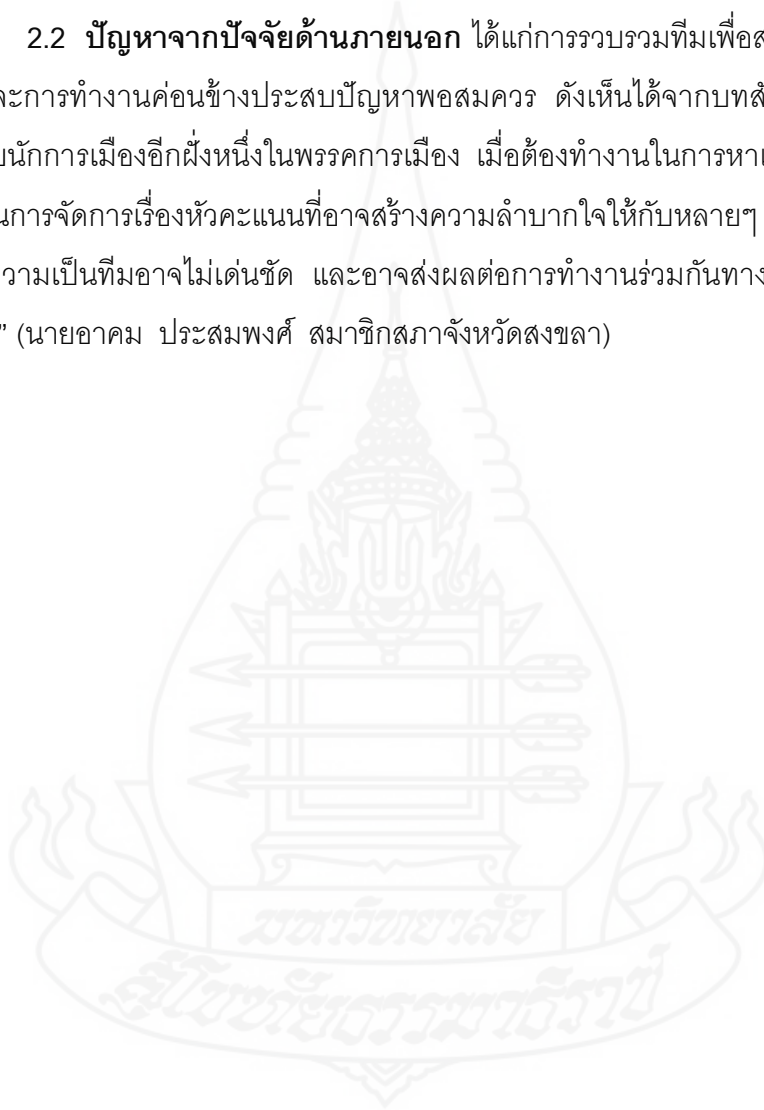
“นายนิพนธ์ บุญญามณี ยังติดอยู่กับระดับบนคือมองข้างบนมากกว่าที่จะมองพื้นที่ไม่ค่อยเข้ากับประชาชนเท่าไร นายนิพนธ์ บุญญามณี ต้องลดบทบาทตนเองให้เหมาะสมกับตำแหน่งมองภาพใหญ่เกินไปให้รู้ว่าตัวเองเป็นนายกอบจ.ไม่ใช่ สส.แล้วต่อไปหากพรรคไม่ส่ง อาจจะมีปัญหาได้เพราะรอบที่ผ่านมาใช้บารมีพรรคมากกว่าบารมีส่วนตัว” (นายจำลอง บุญวรรณ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพิ่มเติมถึงปัญหาและอุปสรรค และพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคดังนี้

2.1 ปัญหาจากปัจจัยภายใน ได้แก่ ปัญหาด้านเงินทุน ซึ่งเกิดจากการใช้งบประมาณในการรณรงค์หาเสียงก่อนเลือกตั้งและใช้จ่ายในการดำเนินงานในส่วนนี้ค่อนข้างสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของทางนักการเมืองในพรรคประชาธิปัตย์ นั่นคือ ในการลงสมัครรับเลือกตั้งแต่ละครั้งจำเป็นต้องใช้งบประมาณสนับสนุนการเลือกตั้งจากตนเองค่อนข้างสูง ทาง

ตัวนายนิพนธ์ บุญญามณี เองจำเป็นที่จะต้องมึงบประมาณของตนเองสำหรับการเตรียมลงสู่สนามเลือกตั้งมากดังจะเห็นได้จากบทสัมภาษณ์ที่ว่า “ในการลงสนามแข่งขันระดับจังหวัด ไม่ใช่เรื่องที่ลงเล่นกันแบบง่ายๆ สบายๆ แต่ต้องมีเงินถุงเงินถังในระดับหนึ่ง ซึ่งทางตัวนายนิพนธ์เองก็ถือว่ามีความพร้อมในด้านนี้ดีพอสมควร” (นายเจือ ราชสีห์ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลาพรรคประชาธิปัตย์)

2.2 ปัญหาจากปัจจัยด้านภายนอก ได้แก่การรวบรวมทีมเพื่อสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงและการทำงานค่อนข้างประสบปัญหาพอสมควร ดังเห็นได้จากบทสัมภาษณ์ที่ว่า “นายนิพนธ์ กับนักการเมืองอีกฝั่งหนึ่งในพรรคการเมือง เมื่อต้องทำงานในการหาเสียงเลือกตั้ง ก็อาจมีปัญหาในการจัดการเรื่องหวัคະແນທີ່อาจสร้างความลำบากใจให้กับหลายๆ ฝ่ายในพรรค ทำให้ภาพรวมความเป็นทีมอาจไม่เด่นชัด และอาจส่งผลต่อการทำงานร่วมกันทางการเมืองร่วมกันในอนาคตได้” (นายอาคม ประสมพงศ์ สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา)

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง“สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา และปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) และ การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ประกอบด้วยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาคนปัจจุบัน กรรมการสภาพรรคประชาธิปัตย์จังหวัดสงขลา กลุ่มหัวหน้าคณะสมาชิกสภาจังหวัดสงขลา แกนนำพรรคประชาธิปัตย์ และกลุ่มประชาชนผู้ให้การสนับสนุนรวม ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ผลการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอในรูปแบบสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการศึกษา

1.1 สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

1.1.1 ปัจจัยภายนอก

1) พรรคการเมือง

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญพบว่าพรรคการเมืองต้นสังกัดของนายนิพนธ์ บุญญามณี คือ พรรคประชาธิปัตย์สนับสนุนความสำคัญของการบริหารส่วนท้องถิ่นขึ้นในทุกพื้นที่สนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจ ซึ่งจะทำให้พรรคประชาธิปัตย์ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งการทำงานในระดับท้องถิ่นจะทำให้ได้มีโอกาสแสดงผลงานด้านการบริหารมากขึ้น และความใกล้ชิดของท้องถิ่นกับประชาชนย่อมมีมากกว่าส่วนกลาง ประกอบกับการสนับสนุนของผู้บริหารพรรคประชาธิปัตย์ให้นายนิพนธ์ บุญญามณี เปลี่ยนแนวทางการ

ทำงานการเมืองจากการเมืองระดับชาติสู่การทำงานการเมืองระดับท้องถิ่น เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายพรรคประชาธิปัตย์นั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการเมืองท้องถิ่นตามข้อเสนอของปธาน สุวรรณมงคล (2554)

2) ผู้ให้การสนับสนุน

ผู้ให้การสนับสนุนประกอบด้วยกลุ่มการเมืองมีผลต่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาโดยเฉพาะกลุ่มการเมืองในสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ที่มีความสนิทสนมกับนายนิพนธ์ บุญญามณีมาก่อนแล้ว เพราะกลุ่มการเมืองที่เติบโตมาจากฐานเสียงดั้งเดิมที่ฝังตัวอยู่ในสังคมคนสงขลามายาวนานและ ยังมีเครือข่ายความร่วมมือต่างๆ ที่คอยช่วยรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาเพราะการเป็นเครือข่ายชุมชนจึงมีการเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนจำนวนมากเหมาะแก่การที่จะเข้าถึงเป้าหมายของผู้สมัครรับเลือกตั้งในทุกรูปแบบการปกครองโดยเฉพาะการปกครองส่วนท้องถิ่นสอดคล้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการเมืองท้องถิ่นตามข้อเสนอของปธาน สุวรรณมงคล (2554) รวมถึงสอดคล้องกับการเสนอเหตุปัจจัยการเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองของนักการเมืองในจังหวัดต่างๆ ในงานศึกษาของจุฑามาศ โสมภิรมย์ (2555) ฉกาจ พรหมดีสาร (2553) ไพรัตน์ ฎกต๋อง (2552) และสมานฉันทน์ ชมพูเทพ (2553)

3) สภาพการเมืองระดับประเทศและระดับท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยการเมืองในระดับชาติ พบว่า นักการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้งใน จังหวัดสงขลาส่วนใหญ่เป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ในการเลือกตั้งทุกครั้ง ประกอบกับนายนิพนธ์ บุญญามณี อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ยอมลาออกจากตำแหน่งมาลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วน จังหวัดสงขลาซึ่งเป็นการเมืองระดับท้องถิ่น โดยให้เหตุผลว่ามาตามนโยบายของพรรคประชาธิปัตย์ที่ต้องการกระจายอำนาจ และทำให้ท้องถิ่นเข้มแข็งเพื่อประเทศไทยเข้มแข็ง ความหวังของนายนิพนธ์บุญญามณีจึงอยู่ที่กระแสของความเป็นประชาธิปัตย์ของภาคใต้ ขณะเดียวเมื่อพิจารณาจากการเมืองในระดับท้องถิ่น พบว่า ความไว้วางใจจากประชาชนในเขตเลือกตั้งนักการเมืองระดับท้องถิ่นเริ่มจากการเลือกเทศบาลนครหาดใหญ่ นั่น คือ ดร.ไพโร พัฒโน อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์หลายสมัยซึ่งเป็นการเมืองระดับท้องถิ่นที่ยึดเอาพื้นที่หาเสียง คือจังหวัดสงขลา เป็นพื้นที่ฐานคะแนนเสียงคือไม่เน้นนโยบาย แต่เน้นความเป็นพรรคประชาธิปัตย์ที่อาศัยการสนับสนุนของฐานเสียงของพรรคประชาธิปัตย์และเอาผู้ใหญ่ในพรรคมาช่วยสนับสนุน ปัจจัย

นี้สอดคล้องกับงานวิจัยไพรัตน์ ถูกต้อง (2552) ที่มองเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองระดับชาติอย่างไรเสียก็หาหนีพ้นจากการเมืองในระดับท้องถิ่นไม่

4) การบริหารงบประมาณ

ปัจจัยที่ทำให้ให้นักการเมืองระดับประเทศหันมาเล่นการเมืองท้องถิ่นมาจาก องค์การส่วนท้องถิ่นหลายองค์การ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลามีความเข้มแข็ง ที่สำคัญงบประมาณที่ได้รับจัดสรรส่วนกลางหรือระดับประเทศมายังองค์กรท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้ามองในแง่เนื้อหานี้ถือว่าเป็นแนวโน้มที่ดีเพราะว่าระบบ ส.ส.บัญชีรายชื่อของไทย ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเนื่องไม่ค่อยมีบทบาทในกระทรวงต่างๆ มันสะท้อนในแง่มุมมองหนึ่งว่า ส.ส.ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายรัฐบาล หรือถ้าเป็นฝ่ายค้านแต่ไม่มีบทบาทในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล โอกาสที่จะมีบทบาทนั้น แทบจะเป็นศูนย์สำหรับคนที่จะเล่นการเมืองในระยะยาวนั้นจึงไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก และที่เห็น ชัดเจนคือการเมืองท้องถิ่นนั้นทำให้นักการเมืองที่ไปทำงานการเมืองในระดับดังกล่าวมีอำนาจในการต่อรองในมือมากขึ้น ดีกว่าเป็น ส.ส.บัญชีรายชื่อที่แทบจะไม่มีอำนาจบทบาทในการต่อรองอะไรเลย โดยเฉพาะการได้งบประมาณในการบริหารเอง ทำให้สามารถสร้างผลงานได้มากขึ้น สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมตามข้อเสนอขอประธาน สุวรรณมงคล (2554) และงานวิจัยของศาสตราจารย์ผาสุก พงษ์ไพจิตร และงานศึกษาของจุฑามาศ โสมภิมิรมย์ (2555) ฤกษ์ พรหมดีสาร (2553) ไพรัตน์ ถูกต้อง (2552) และสมานฉันท์ ชมพูเทพ (2553)

1.1.2 ปัจจัยภายใน

1) คุณสมบัติส่วนตัว

คุณสมบัติของผู้สมัครที่เป็นตัวแทนพรรคการเมืองในการลงสมัครเลือกตั้งนักการเมืองระดับท้องถิ่นเพื่อเป็นฐานเสียงพรรคประกอบด้วย ผู้สมัครหรือนักการเมืองมีความรู้ความสามารถพอตัว มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเชื่อมั่นในหลักการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและกลไกกระบวนการการบริหารส่วนท้องถิ่นที่ดีพอ มีความเข้าใจพื้นที่ เข้าใจงานเข้าใจประชาชน สมาชิกพรรคให้การยอมรับ ประชาชนให้การยอมรับ ต้องพบเจอได้สะดวก เป็นกันเองกับชาวบ้านและทีมงาน อ่อนน้อมถ่อมตนรับฟังและแก้ปัญหาแก่ชาวบ้านได้ทันที่วงที่ รัับใช้ประชาชนอยู่ใกล้ชิดพื้นที่ร่วมกับประชาชนในพื้นที่พัฒนาท้องถิ่น ตัวแปรปัจจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการกล่าวถึงสัมพันธ์ภาพเชิงอำนาจของตัวนักการเมืองกับการเข้าสู่สนามการเมืองเป็นนักการเมืองท้องถิ่นของเมืองทอง เขมมณี (2553) และสุจิน ชินโสภ (2549)

2) ชื่อเสียงเกียรติยศ

ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีชื่อเสียงเกียรติยศ โดยก่อนตัดสินใจก้าวเข้าสู่เวทีการเมืองระดับประเทศในฐานะ ส.ส.พรรคประชาธิปัตย์อย่างไรก็ตามสมัยที่ทำหน้าที่ในฐานะ

นักการเมืองท้องถิ่นนั้นทำงานด้วยความรักและความชอบส่วนตัวและเป็นคนที่เชื่อมั่นในแนวทางการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นมาโดยตลอดเพราะหากทำให้ท้องถิ่นเข้มแข็งได้แล้วประเทศก็จะเข้มแข็งตามไปด้วยดังนั้นเมื่อวันนี้มีโอกาสกลับไปทำงานท้องถิ่นจึงขอโอกาสพรรคและพรรคประชาธิปัตย์ก็มีมติให้การสนับสนุนการเน้นลงไปทำงานการเมืองท้องถิ่นมากขึ้นถือเป็นแนวทางการปฏิรูปพรรคประชาธิปัตย์หรือไม่เรื่องการกระจายอำนาจเป็นอุดมการณ์ของพรรคประชาธิปัตย์มายาวนานและในขณะนี้ท้องถิ่นก็โตขึ้นทุกวัน สอดคล้องกับแนวคิดลำดับขั้นความต้องการของ Abraham Maslow และสอดคล้องกับงานศึกษาของจุฑามาศ โสมภิมย์ (2555) ฤกษ์ พรหมดีสาร (2553) ไพรัตน์ ฤกษ์ทอง (2552) และสมานฉันท์ ชมพูเทพ (2553)

3) ความคาดหวังและความมุ่งมั่น

ผู้สมัครต้องการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินเกิด อยากช่วยเหลือพี่น้องประชาชนสงขลาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าเดิมประกอบกับมุ่งมั่นในการสร้างบรรทัดฐานที่ดีจากการกระจายอำนาจ จะทำให้การกระจายอำนาจเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการพัฒนาประเทศ ลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ต้องการ ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนกลุ่มต่างๆ ในสังคมและสนับสนุนการกระจายอำนาจ ปัจจุบันสอดคล้องกับแนวคิดลำดับขั้นความต้องการของ Abraham Maslow และสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑามาศ โสมภิมย์ (2555) ฤกษ์ พรหมดีสาร (2553) ไพรัตน์ ฤกษ์ทอง (2552) และสมานฉันท์ ชมพูเทพ (2553)

1.2 ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ปัญหาอุปสรรคที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาอย่างให้ความสำคัญกับระบบพรรคการเมืองมากกว่าที่จะมองฐานของประชาชนซึ่งประชาชนผู้ใช้สิทธิส่วนหนึ่งไม่ชอบพรรคการเมืองที่นายนิพนธ์ บุญญามณี สังกัด หัวคะแนนและฐานเสียงของคู่แข่งส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันจึงต้องใช้กลยุทธ์ในการหาเสียงมากขึ้น

ในการสมัครเข้ารับการเลือกตั้งครั้งต่อไปหากไม่ปรับวิธีการคือการยึดประชาชนในพื้นที่การเข้าใจเข้าถึงประชาชนอาจส่งผลต่อการเลือกตั้งก็ได้ นอกจากนี้ยังรวมถึงความขัดแย้งเรื่องการลงสมัครในนามพรรคความเหมาะสมของคนที่ลงสมัครในนามพรรค นอกจากนี้ ปัญหาและอุปสรรค ดังนี้

1.2.1 ปัญหาจากปัจจัยภายใน ได้แก่ปัญหาด้านเงินทุน ซึ่งเกิดจากการใช้งบประมาณในการรณรงค์หาเสียงก่อนเลือกตั้งและใช้จ่ายในการดำเนินงาน ซึ่งจังหวัดสงขลาเป็น

พื้นที่ใหญ่มีหลายอำเภอ จึงต้องใช้กำลังคน งบประมาณ ในการจัดทำป้ายการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ มาก

1.2.2 ปัญหาจากปัจจัยด้านภายนอก ได้แก่การรวบรวมทีมเพื่อสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงและการทำงานเพราะกลุ่มหัวคะแนนหรือฐานเสียงส่วนใหญ่จะเป็นพรรคพวกเพื่อนฝูงของผู้สมัครทั้ง 2 ฝ่ายบางกลุ่มบางคนอาจจะไม่ชัดเจนนักที่จะประกาศตัวสนับสนุนอย่างเป็นทางการคู่แข่งในการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นคนที่พรรคประชาธิปัตย์เคยให้การสนับสนุนมาก่อน

2. อภิปรายผล

2.1 สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

จากผลการศึกษาที่พบว่าปัจจัยภายนอก ได้แก่พรรคการเมืองต้นสังกัดของนายนิพนธ์ บุญญามณี คือ พรรคประชาธิปัตย์สนับสนุนความสำคัญของการบริหารส่วนท้องถิ่นขึ้นในทุกพื้นที่ สนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจ ซึ่งจะทำให้พรรคประชาธิปัตย์ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งการทำงานในระดับท้องถิ่นจะทำให้ได้มีโอกาสแสดงผลงานด้านการบริหารมากขึ้นนั้น และความใกล้ชิดของท้องถิ่นกับประชาชนย่อมมีมากกว่าส่วนกลาง ประกอบกับการสนับสนุนของผู้บริหารพรรคประชาธิปัตย์ให้นายนิพนธ์ บุญญามณีเปลี่ยนแนวทางการทำงานการเมืองจากการเมืองระดับชาติสู่การทำงานการเมืองระดับท้องถิ่น เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายพรรคประชาธิปัตย์ นั้นเองนอกจากนี้ การปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อที่ไม่สามารถใช้งบประมาณในการพัฒนาท้องถิ่นหรือไม่มีอำนาจในการจัดการต่างๆ เกี่ยวกับท้องถิ่นได้เป็นสาเหตุสำคัญในการเปลี่ยนแนวทางการเมืองดังกล่าวด้วย

นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยภายในได้แก่คุณสมบัติของผู้สมัครที่เป็นตัวแทนพรรคการเมืองในการลงสมัครเลือกตั้งนักการเมืองระดับท้องถิ่นเพื่อเป็นฐานเสียงพรรคประกอบด้วยผู้สมัครหรือนักการเมืองมีความรู้ความสามารถพอตัว มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเชื่อมั่นในหลักการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและกลไกกระบวนการบริหารส่วนท้องถิ่นที่ดีพอ ตลอดจนความมีชื่อเสียงของผู้สมัครตลอดจนความมุ่งมั่นในการสร้างบรรทัดฐานที่ดีจากการกระจายอำนาจ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แม้ว่า การเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองต้นสังกัดเนื่องมาจากนโยบายพรรคแต่หลัก แต่สิ่งสำคัญคือ คุณสมบัติส่วนตัว

ของผู้สมัคร ชื่อเสียงเกียรติยศ ตลอดจนความมุ่งมั่นในการทำงานเป็นสาเหตุสนับสนุนการเปลี่ยนแนวทางการเมืองด้วยซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฉกจ. พรหมดีสาร (2553) ที่พบว่า ปัจจัยภายใน ซึ่งประกอบด้วย ภูมิหลังและคุณสมบัติ ของผู้สมัครมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสอดคล้องกับการศึกษาของไพรัตน์ ถูกต้อง (2552) ที่พบว่า เหตุผล ในการตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ ต้องการงานเพื่อส่วนรวม และต้องการแสวงหาชื่อเสียง เกียรติยศ

2.2 ปัญหาอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ปัญหาอุปสรรคที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ยังให้ความสำคัญกับระบบพรรคการเมืองมากกว่าที่จะมองฐานของประชาชนซึ่งในการสมัครเข้ารับการเลือกตั้งครั้งต่อไปหากไม่ปรับวิธีการคือการยึดประชาชนในพื้นที่การเข้าใจเข้าถึงประชาชนอาจส่งผลกระทบต่อเลือกตั้งก็ได้ นอกจากนี้ยังรวมถึงความขัดแย้งเรื่องการลงสมัครในนามพรรคความเหมาะสมของคนที่ลงสมัครในนามพรรค นอกจากนี้ยังรวมถึงความขัดแย้งเรื่องการลงสมัครในนามพรรคความเหมาะสมของคนที่ลงสมัครในนามพรรค สอดคล้องกับผลการศึกษาของจุฑามาศ โสมภิมย์ (2555) ที่พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองได้แก่ ต้องสร้างฐานการเมืองในเชิงระบบอุปถัมภ์กับประชาชนมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน มีคุณธรรมจริยธรรมในตนเอง และมีคุณสมบัติของความเป็นภาวะผู้นำที่ดี เมื่อได้เข้ารับเลือกตั้งในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีแล้วจะต้องดำเนินงานตามนโยบายที่รณรงค์หาเสียงไว้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะระดับนโยบายและท้องถิ่น

3.1.1 **ภาครัฐต้องเตรียมความพร้อมในการเลือกตั้งทุกระดับและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจน** กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกันการทุจริตตลอดจนอบรมเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในการเตรียมการเลือกตั้งให้พร้อมรวมทั้งต้องมีการกำหนดกลไกในการตรวจสอบและควบคุมการเลือกตั้งให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรมเป็นองค์กลางที่มีความชำนาญสามารถตรวจสอบและควบคุมการเลือกตั้งได้อย่างมีประสิทธิภาพบริสุทธิ์ยุติธรรมภาครัฐต้องสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ประชาชนในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยโดยยกกระดับคุณภาพ

ชีวิตเพื่อให้ประชาชนมีความพร้อมและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการไปใช้สิทธิเลือกตั้งเพื่อให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการประชาสัมพันธ์ภาครัฐต้องสร้างภาพพจน์ให้ประชาชนไปใช้สิทธิเลือกตั้งท้องถิ่นให้มากขึ้น

การเตรียมความพร้อมสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไปในปี 2562 กำหนดให้องค์กรกลางหรือคณะกรรมการการเลือกตั้งกลางเป็นองค์กรสำคัญต่อการกำหนดทิศทางๆ การเมืองของไทยในการเลือกตั้งในจังหวัดต่างๆ ทั้งในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือแม้แต่การเลือกสมาชิกองค์กรปกครองท้องถิ่นในรูปแบบต่างๆ การเลือกตั้งที่มีอาจปรากฏด้วยสถานการณ์ไม่ปกติในรอบหลายปีที่ผ่านมา ย่อมจะทำให้สถานการณ์การแข่งขันในการเลือกตั้งมีความดุเดือดมากขึ้น ซึ่งทางนายนิพนธ์ บุญญามณีเองก็มิได้นิ่งนอนใจ และเตรียมพร้อมรับมือก่อนเข้าสู่การเลือกตั้งในรอบนี้

3.1.2 ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ทีมงานสนับสนุนในการหาเสียงและผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง จึงควรมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการรณรงค์หาเสียงและรวบรวมคะแนนเสียงให้เกิด ความสอดคล้องต้องกันกับความต้องการของผู้มีสิทธิเลือกตั้งหรือประชาชนดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ผลการวิจัยที่พบว่าทีมงานสนับสนุนในการหาเสียงเลือกตั้งไม่มีพฤติกรรมการบังคับขู่ เชิญหรือใช้ อิทธิพลด้วยเหตุผลเพราะประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความรู้และความเข้าใจแล้วว่าการเลือกตั้งใน ระดับท้องถิ่นซึ่งมีความใกล้ชิดและส่งผลต่อชุมชนนั้นมีความสำคัญมาก ซึ่งให้เห็นถึงการมีส่วนร่วม ทางการเมืองโดยผ่านกระบวนการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนและท้องถิ่นโดยตรง

การเลือกตั้งเป็นอีกวิธีหนึ่งที่แสดงถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะหลังรัฐธรรมนูญ ฉบับพุทธศักราช 2540 แนวคิดที่ว่า จะจูงใจผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ด้วยวิธีที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายอาจส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ของทั้งพรรคการเมืองและนักการเมืองได้ สิ่งนี้นายนิพนธ์ บุญญามณี เข้าใจดี และเลือกให้ยุทธวิธีการสื่อสารทางการเมืองผ่านห้วคะแนนและผู้สนับสนุนของเขา ด้วยการนำเสนอนโยบายที่เข้าถึงประชาชนมากขึ้นเพื่อดึงคะแนนเสียงและจูงใจประชาชนที่ยังตัดสินใจไม่ได้มาเลือกเขา

3.1.3 ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่าการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองในยุคปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงมาก ทั้งเป็นการแข่งขันในทางบวกเชิงสร้างสรรค์ และการแข่งขันในทางลบ ปัจจุบันประชาชนได้รับการศึกษามากขึ้นเห็นความสำคัญและให้ความสนใจในเรื่องของการเมืองทุกระดับมากขึ้น อีกทั้งความเจริญก้าวหน้าในเทคโนโลยีซึ่งประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร

ได้ง่ายและรวดเร็วผู้ที่เข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองจะต้องเป็นผู้มีผลงานที่ดีและพื้นฐานทางสังคมเป็นที่ยอมรับได้

3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการศึกษาศึกษาบทบาทของพรรคการเมืองกับการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นในจังหวัดอื่นๆ ของประเทศไทยเพิ่มขึ้น

3.2.2 ศึกษาพฤติกรรมของประชาชนต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อนำผลการศึกษาไปปรับใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนต่อไป

3.2.3 ศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของคน Generation Y ในจังหวัดสงขลาที่มีต่อ นายนิพนธ์ บุญญามณี และพรรคประชาธิปัตย์

ปรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บรรณานุกรม

- โกวิทย์ พวงงาม. (2544). *การปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน.
- _____. (2543). *การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมิติใหม่ในอนาคต*. กรุงเทพฯ : วิทยุชน.
- จุฑามาศ โสมภิมย์. (2555). *การเข้าสู่อำนาจทางการเมืองในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ของนายชาญ พวงเพ็ชร์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการเมืองการปกครอง ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- เจียรไน จิระโร. (2544). *บรรยากาศองค์การ และแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). สถาบันราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ. (2545). *สังคมวิทยา*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ฉกาจ พรหมดีสาร. (2553). *ปัจจัยความสำเร็จในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ของนายแพทย์สำเริง แหยมกระโทก กรณีศึกษาการเลือกตั้ง วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2551*. (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการเมืองการปกครอง ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ชูวงศ์ ฉายะบุตร. (2539). *การปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ : ส่วนท้องถิ่น.
- ฐิติราช หนองหารพิทักษ์. (2535). *การพัฒนาประชาธิปไตยของไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ดวงพร หุตะเสวี. (2544). *การศึกษาจุดหมายในอาชีพ แรงจูงใจในการบริหารและพฤติกรรมการทำงานของผู้บริหารระดับกลางในธนาคารไทยพาณิชย์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ทองหล่อ วงศ์อินทร์. (2542). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. จันทบุรี : สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี.
- ธเนศวร์ เจริญเมือง. (2548). *100 ปี การปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2539). *องค์การและการบริหาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- นิตยา เงินประเสริฐศรี. (2542). *ทฤษฎีองค์การ*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ปธาน สุวรรณมงคล. (2547). *การปกครองท้องถิ่นไทยในบริบทของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย*. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2554). *การเมืองท้องถิ่น: การเมืองของใคร โดยใคร เพื่อใคร*. นนทบุรี : จตุพร ดีไซน์.
- ปธาน สุวรรณมงคล และเสนีย์ คำสุข. (2549). *ความหมาย ความสำคัญ และขอบเขตของการเมือง*. ชุดวิชาการอบรมเข้มเสริมประสบการณ์มหาบัณฑิตรัฐศาสตร์ หน่วยที่ 1 นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประทาน คงฤทธิศึกษากร. (2526). *การปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ : โอเดียน.
- ผาสุก พงษ์ไพจิตร. (2556). *การเมืองใหม่เปิดช่อง 'ตระกูลคอร์รัปชันเบ็ดเสร็จ' ระดับชาติ-ท้องถิ่น*. สืบค้นจาก <http://www.isranews.org/community/comm-interview/item/20292-dsgshdhd.html>
- พะยอม วงศ์สารศรี. (2542). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546
- พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2552
- พงษ์เพชร วัชรอยู่. (2537). *แรงจูงใจกับการทำงาน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ไพรัตน์ ฤกษ์ทอง. (2552). *การตัดสินใจเข้าสู่การเมืองท้องถิ่น ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช*. (รายงานการศึกษาระดับรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ภาวิไล เจริญพงศ์. (2547). *องค์ประกอบส่วนบุคคลบุคลิกภาพ 9 แบบกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงานกลุ่มบริษัทปิโตรเคมีจังหวัดระยอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- เมืองทอง เขมณี. (2553). *"แหล่งของอำนาจหน้าที่" Manaking Voluntary and Non Profit Enterprites. "Leadership and Powerment; The Open University"*. สืบค้นจาก <http://advisor.anamai.moph.go.th/HPH/Letter 02/emp.html>
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. (2548). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพฯ : เพียร์สันแอดดูเคชั่นอินชาน่า.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2531). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

- ลิขิต ธีรเวคิน. (2543). *การเมืองการปกครองของไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิเชียร วิทญญุตม. (2547). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพฯ : ธีระฟิล์ม และไซเท็กซ์.
- วุฒิสาร ตันไชย. (2547). *การกระจายอำนาจและการปกครองท้องถิ่น: ความก้าวหน้าหลังรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540*. นนทบุรี : คลังวิชา.
- _____. (ม.ป.ท.). *การกระจายภารกิจหน้าที่ไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยุคใหม่*. สืบค้นจาก <http://www.local.moi.go.th/webst/botfam1.htm>
- สาโรจน์ เอกระ. (2553). *เปรียบเทียบความหวังของประชาชนที่มีต่อนักการเมืองท้องถิ่นกับนักการเมืองระดับชาติ: กรณีศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร*. (รายงานการศึกษาศิษระปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยปกครองท้องถิ่น ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สมานฉันท์ ชมพูเทพ. (2553). *กระบวนการสู่การเป็นนักการเมืองท้องถิ่นในจังหวัดลำพูน*. (ดุสิตนิพนธ์ปริญญาดุสิตบัณฑิต สาขาบริหารศาสตร์). มหาวิทยาลัยแม่โจ้, เชียงใหม่.
- สุจิน ชินโสม. (2549). *ความสามารถในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลตามความคิดเห็นของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดหนองคาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนา ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. (2541). *การสื่อสารกับการเมือง*. กรุงเทพฯ : ประสิทธิ์กัณฑ์แอนด์พริ้นติ้ง.
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2555). *การปกครองส่วนท้องถิ่นและอำนาจหน้าที่ของกำนันและผู้ใหญ่บ้าน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดสงขลา. (2560). *แผนที่จังหวัดสงขลา*. สืบค้นจาก https://www.ect.go.th/ewt/ewt/songkhla/ewt_news.php?nid=79&filename=index
- สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดสงขลา. (2560). *ข้อมูลผู้มีสิทธิเลือกตั้ง*. สืบค้นจาก https://www.ect.go.th/ewt/ewt/songkhla/ewt_news.php?nid=82
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2526). *การบริหาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์.
- อรุณ รักรธรรม. (2532). *หลักมนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา. (ม.ป.ท.). *ข้อบัญญัติเงินงบประมาณประจำปี 2558*. สืบค้นจาก <http://paiduaykan.com/province/south/songkhla/songkhla.html>

_____. (ม.ป.ท.). ข้อบัญญัติเงินงบประมาณประจำปี 2558. สืบค้นจาก

<http://www.songkhlapao.go.th/budget>

_____. (ม.ป.ท.). โครงสร้างการบริหาร องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา. สืบค้นจาก

<http://www.songkhlapao.go.th/content/head1/head2/head3>

_____. (ม.ป.ท.). คำแถลงนโยบายของ นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา. สืบค้นจาก

<http://www.songkhlapao.go.th/content/cate/1>

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

จังหวัดสงขลา เป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีเนื้อที่ประมาณ 7,393 ตารางกิโลเมตร หรือ 4,620,625 ไร่ เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 26 ของประเทศ มีจำนวนประชากรค่อนข้างหนาแน่นและเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจ ศูนย์กลางทางด้านอุตสาหกรรม และศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภาคใต้ และมีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ทั้งบนบกและในน้ำ มีอำเภอหาดใหญ่เป็นศูนย์กลางการค้าและการคมนาคม เป็นที่ตั้งของสนามบินนานาชาติแห่งสำคัญของภูมิภาคและของประเทศ จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะชาวมาเลเซีย มาเยี่ยมเยือนและท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากในแต่ละปี โดยมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาทำหน้าที่ในการบริหารจังหวัดในภาพรวมจากสาเหตุข้างต้น ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา มีงบประมาณในการบริหารจัดการในแต่ละปีค่อนข้างสูง สังกัดได้จากข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณในแต่ละปี จะขอยกข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558-2559 มาเป็นตัวอย่างประกอบ ดังนี้

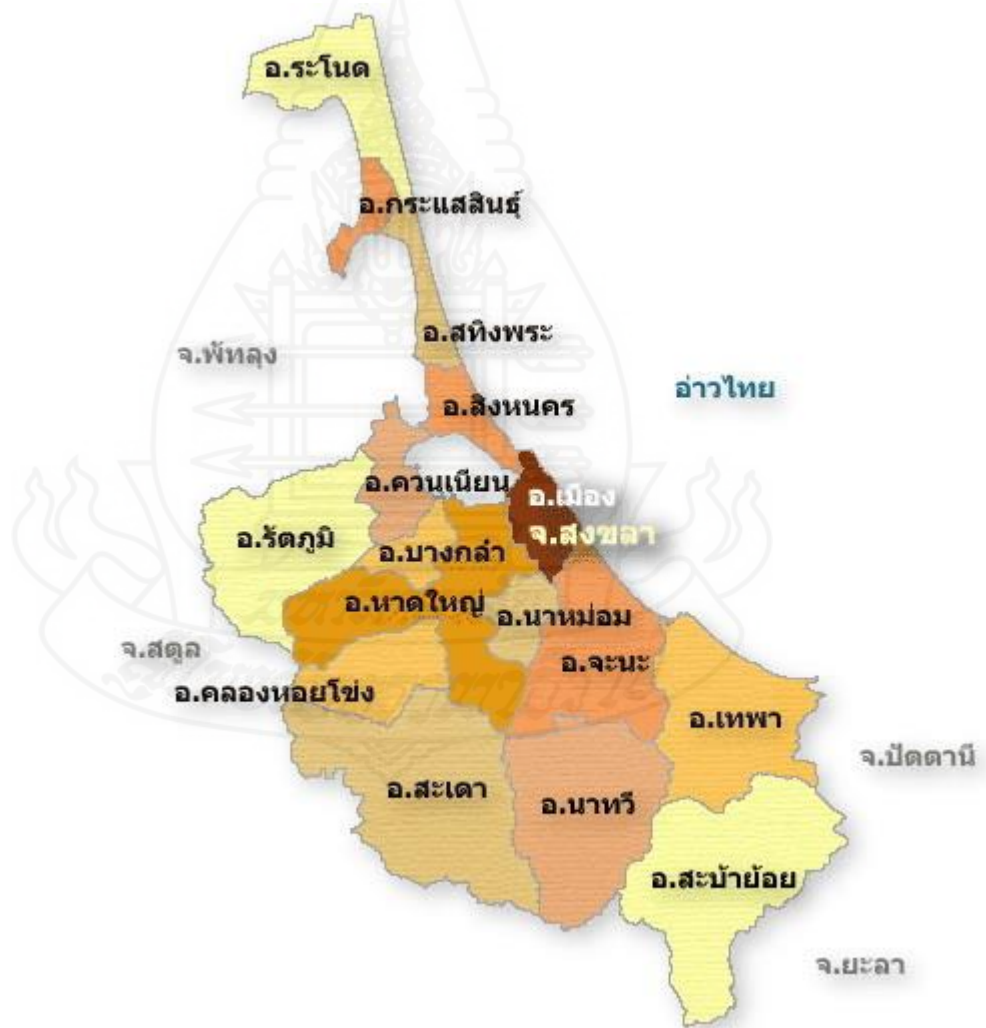
ตารางที่ 1 ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558-2559 ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

แผนงาน	งบประมาณ ปี 2558	งบประมาณปี 2559
ด้านบริหารงานทั่วไป		
แผนงานบริหารทั่วไป	156,205,150.00	154,684,480.00
แผนงานการรักษาความสงบภายใน	57,350,000.00	54,826,000.00
ด้านบริการชุมชนและสังคม		
แผนงานการศึกษา	87,857,590.00	84,713,545.00
แผนงานสาธารณสุข	111,905,000.00	80,050,000.00
แผนงานสังคมสงเคราะห์	5,050,000.00	3,300,000.00
แผนงานเคหะและชุมชน	23,500,000.00	21,430,000.00
แผนสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	28,000,000.00	20,500,000.00
แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและ	313,584,580.00	254,732,080.00
นันทนาการ		

ตารางที่ 1 (ต่อ)

แผนงาน	งบประมาณ ปี 2558	งบประมาณปี 2559
ด้านการเศรษฐกิจ		
แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	723,664,240.00	773,963,230.00
แผนงานการเกษตร	34,620,000.00	8,374,700.00
ด้านการดำเนินงานอื่นๆ		
แผนงานงบกลาง	197,591,050.00	179,466,412.00
งบประมาณรายจ่ายทั้งสิ้น	1,749,976,990.00	1,636,040,447.00

ที่มา: <http://paiduaykan.com/province/south/songkhla/songkhla.html>

ภาพที่ 1 แผนที่จังหวัดสงขลาแยกรายอำเภอ

นโยบายการบริหารงานองค์การบริหารงาน อบจ.สงขลาของนายนิพนธ์ บุญญามณี จากคำแถลงนโยบาย ต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ด้วยศักยภาพของเมืองสงขลาที่หลากหลาย กระทบมีความเชื่อมั่นว่าเราสามารถที่จะทำให้เมืองสงขลาพัฒนาอย่างมีทิศทางและเต็มศักยภาพที่มีอยู่ด้วยการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นระบบด้วยวิสัยทัศน์และนโยบายที่สอดคล้องกับศักยภาพของเมืองเพื่อพัฒนาสงขลาให้เป็น พิมพ์เขียวของประเทศไทยเมืองต้นแบบของการพัฒนาท้องถิ่นของประเทศพลิกโคมเมืองสงขลาโดยแบ่งเป็นกลุ่มพัฒนาตามสภาพศักยภาพของพื้นที่เมืองสงขลา

กลุ่มที่หนึ่ง เมืองชายแดน ประกอบด้วยอำเภอสะเดา อำเภอนาทวี อำเภอสะบ้าย้อย พัฒนาให้พื้นที่นี้เป็นเมืองการค้าชายแดนประตูสู่อาเซียนโดยการพัฒนาระบบคมนาคมไปยัง 4 ด้านหลักที่นำเข้าและส่งออกสินค้ามูลค่ากว่า 7 แสนล้านบาทต่อปี นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในแต่ละปีนับล้านคน

กลุ่มที่สอง กลุ่มใจกลาง ประกอบด้วย อำเภอหาดใหญ่ อำเภอคลองหอยโข่ง และอำเภอเมืองสงขลา จะพัฒนาเป็นแลนด์มาร์คด้านการค้าการลงทุนการท่องเที่ยวคมนาคม การปกครองและการศึกษาเพื่อเป็นจุดกระจายความเจริญของภาคใต้ รองรับกับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนและการเติบโตมั่งคั่งของเศรษฐกิจในอนาคต

กลุ่มที่สาม พื้นที่ โหนด นา เล ประกอบด้วยอำเภอสิงหนคร อำเภอสติงพระ อำเภอระโนด อำเภอกระแสดินธุ์ อำเภอรัตภูมิ อำเภอบางกล่ำ และอำเภอควนเนียง โดยจะมุ่งส่งเสริมให้เป็นพื้นที่เกษตรกรรมศักยภาพสูง เพื่อเป็นครัวของสงขลาและพื้นที่ความมั่นคงด้านอาหารทั้งบนบกและในทะเล และจัดการพื้นที่วิถีชุมชนอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับปรับปรุงภูมิทัศน์ให้สวยงามเพื่อส่งเสริมเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเชิงนิเวศน์ของจังหวัด รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้การพัฒนาคุณภาพชีวิตตามวิถีวัฒนธรรมและธรรมชาติ

กลุ่มที่สี่ พื้นที่พลังงาน ท่าเรือน้ำลึกและอุตสาหกรรมประกอบด้วย อำเภอจะนะ อำเภอนาหม่อม อำเภอเทพา จะพัฒนาให้เป็นพื้นที่เขตอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการขนส่งเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจการค้าตามโครงการสะพานเศรษฐกิจเชื่อมโยงทะเลอันดามันกับอ่าวไทย หรือ Land Bridge รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาให้เป็นแหล่งพลังงานและศูนย์กลางการขนส่งและกระจายสินค้า Logistics Hub เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประชาคมอาเซียน

ท่านประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาที่เคารพ เพื่อให้การพัฒนาจังหวัดสงขลาเป็นไปในแนวทางที่กล่าวข้างต้น กระทบขออนุญาตนำเสนอวิสัยทัศน์และนโยบายการพัฒนาไว้ดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์

นำสงขลาสู่การพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การศึกษา การคมนาคมขนส่ง การท่องเที่ยวและการกีฬาของภาคใต้ รวมทั้งสร้างสังคมให้เป็นสุข เป็นเมืองน่าอยู่และเป็นประตูสู่อาเซียน

นโยบายการพัฒนา

1. นโยบายเร่งด่วน
2. นโยบายการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การเกษตร และอุตสาหกรรม
3. นโยบายด้านการบริการและการท่องเที่ยว
4. นโยบายการพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต
5. นโยบายด้านการพัฒนาการศึกษาและแหล่งการเรียนรู้ของประชาชน
6. นโยบายด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และจารีตประเพณี
7. นโยบายด้านการพัฒนาเมืองโครงสร้างพื้นฐานและการจราจร
8. นโยบายด้านพัฒนาฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
9. นโยบายด้านการกีฬาและนันทนาการ
10. นโยบายด้านการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

***ส่วนหนึ่งของคำแถลงนโยบายของ นายนิพนธ์ บุญญามณีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ข้อมูลประชากรจังหวัดสงขลา

ตารางที่ 2 สรุปจำนวนประชากรและผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดสงขลา รายอำเภอ

ณ ข้อมูล 31 ธันวาคม 2558

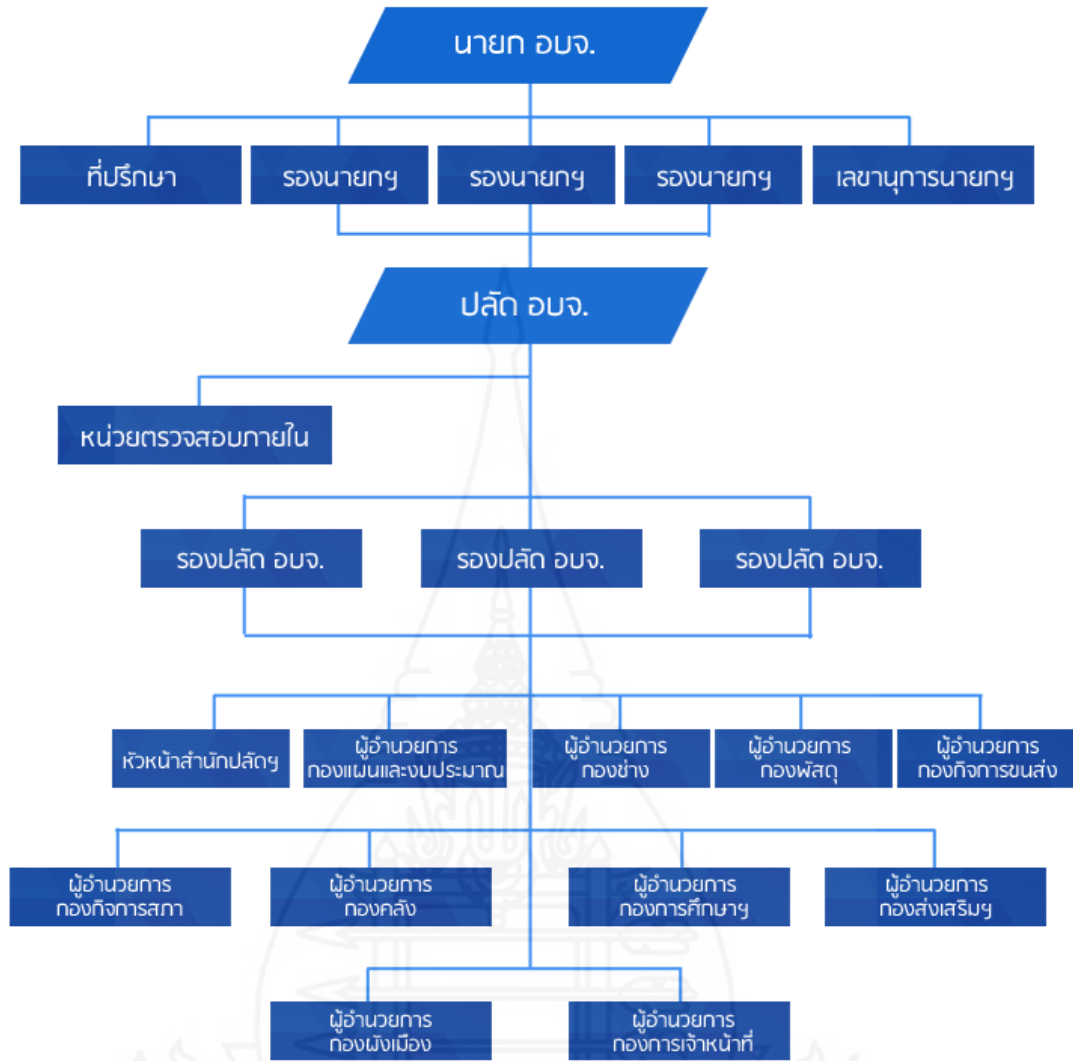
ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร	จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
1	เมืองสงขลา	163,456	124,178
2	สทิงพระ	218,503	38,101
3	จะนะ	104,827	76,076
4	นาทวี	68,076	50,012
5	เทพา	76,477	53,978
6	สะบ้าย้อย	76,302	50,820
7	ระโนด	66,501	44,952

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร	จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
8	กระแสนินทร์	15,274	12,331
9	รัตภูมิ	74,394	54,026
10	สะเดา	118,007	82,476
11	หาดใหญ่	394,402	286,408
12	นาหม่อม	22,685	17,888
13	ควนเนียง	34,633	26,418
14	บางกล่ำ	30,618	23,115
15	สิงหนคร	79,893	61,951
16	คลองหอยโข่ง	26,159	20,242
	รวม	1,570,207	1,022,972

***ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้งประจำจังหวัดสงขลา

ภาพที่ 2 โครงสร้างองค์กร องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

นายนิพนธ์ บุญญามณี
นายก อบจ.สงขลา

นายสมหมาย ขวัญทองยิ้ม นายอัปศลรชومان กาเหรัมย์ นายธนกร จันทรสว่าง
รองนายก อบจ.

นายร่อเหตุ รักหมัด

นายสุวิทย์ จิตบรรจง

เลขาธิการนายก อบจ.สงขลา

นายเชิดเกียรติ เมธีลักษณะณ์

พล.ต.ต.ธวัช จันทักษ์

นายปิยะ อุ่นแดง

ที่ปรึกษา นายก อบจ.สงขลา

ภาพที่ 3 โครงสร้างการบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ส.อบจ.อำเภอหาดใหญ่

นายนิยม พรรณราย
ส.อบจ. เขต 1

นายประสิทธิ์ ช่วยชูสกุล
ส.อบจ. เขต 2

นายจำลอง บุญวรรณ
ส.อบจ. เขต 3

นายเจษฎาพงศ์ ชูแก้ว
ส.อบจ. เขต 4

นายณัฐวุฒิ ไชยชูลี
ส.อบจ. เขต 5

นายทวีศักดิ์ อรรถนร
ส.อบจ. เขต 6

ด.ต.สุรินทร์ ปานดำรงค์
ส.อบจ. เขต 7

นายอรุณ บุญรัมย์
ส.อบจ. เขต 8

นายรอชี หนีมุสา
ส.อบจ. เขต 9

นายสุคนธ์ เรืองกุล
ส.อบจ. เขต 10

ภาพที่ 4 สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา

ส.อบจ.อำเภอสะเตกา

นายสายัญ สวมทอง
ส.อบจ. เขต 1

นายสุรศักดิ์ สุวรรณรักษา
ส.อบจ. เขต 2

นายวิชัยพล ปริสุทธิกุล
ส.อบจ. เขต 3

ส.อบจ.อำเภอระโนด

ว่าที่ร้อยตรีไทรธนู แก้วทวนงศ์
ส.อบจ. เขต 1

นายกระจายศักดิ์ ศรีสงค์
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอจะนะ

นายวสันต์ ชั่งพมาน
ส.อบจ. เขต 1

นายสุภาพ ทองเพชร
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอเทพา

นายวรพงศ์ ปราม
ส.อบจ. เขต 1

นายศิรัชย์ หนีมา
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอสะบ้าย้อย

นายอาทรน โสเสะ
ส.อบจ. เขต 1

ด.ต.อนันต์ ชูเลขา
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอสัมهنคร

นายฉัตรเพชร กระจ่างโพธิ์
ส.อบจ. เขต 1

นายวิสิทธิ์ รุจิเลข
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอเมือง

นายวิชัย กุศลบวรณ
ส.อบจ. เขต 1

นายศิริชัย เอกพันธ์
ส.อบจ. เขต 2

นายสุรชัย สุริแสง
ส.อบจ. เขต 3

นายอริชิต กิพย์มณี
ส.อบจ. เขต 4

ภาพที่ 7 สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา

ส.อบจ.อำเภอรัตนภูมิ

นายญาณพงษ์ เพชรบูรณ์
ส.อบจ. เขต 1

นายพิเชษฐ คลีรัมย์
ส.อบจ. เขต 2

ส.อบจ.อำเภอบางกล่ำ

ส.อบจ.อำเภอสทิงพระ

นายบุญเรือง กัลยาศิริ
ส.อบจ. เขต อ.บางกล่ำ

นายสมพงศ์ หนูสง
ส.อบจ. เขต อ.สทิงพระ

ส.อบจ.อำเภอกระแสสินธุ์

ส.อบจ.อำเภอคลองหอยโข่ง

ส.อบจ. เขต อ.กระแสสินธุ์

นายสาริต สุวรรณชาติ
ส.อบจ. เขต อ.คลองหอยโข่ง

ส.อบจ.อำเภอคอนเนียง

นายมิตร แก้วประทีฐ
ส.อบจ. เขต อ.คอนเนียง

ส.อบจ.อำเภอนาทวี

นายกุนทล เสนะพินธุ์
ส.อบจ. เขต อ.นาทวี

ส.อบจ.อำเภอนาหม่อม

นายอาคม ประสมพงศ์
ส.อบจ. เขต อ.นาหม่อม

ภาพที่ 9 สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ข
ประวัตินายนิพนธ์ บุญญามณี

ประวัตินายนิพนธ์ บุญญามณี

- ประวัติ - นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาเกิดวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2501 ที่ตำบลนาทับ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา
- การศึกษา - ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น-ตอนปลาย จากโรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ จังหวัดสงขลา
- ระดับปริญญาตรี สาขานิติศาสตร์ (น.บ.)จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
- เนติบัณฑิตไทย
- ระดับปริญญาโท สาขารัฐประศาสนศาสตร์ (รป.ม.) จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)
- ระดับปริญญาโท เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ก่อนเข้าสู่วงการเมือง ประกอบอาชีพทนายความ

- ประวัติด้านการเมือง - สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา 2 สมัย (2528, 2533) ประธานสภาจังหวัดสงขลา
- สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์ 8 สมัย (2535-2556)
- สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบบเขตจังหวัดสงขลา 5 สมัย
- สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ/แบบสัดส่วน 3 สมัย
- พ.ศ.2537 เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
- พ.ศ.2537 เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (ดร.ไตรรงค์ สุวรรณคีรี)
- พ.ศ.2542-2543 รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (พลตรีสนั่น ขจรประศาสน์)
- พ.ศ.2543-2544 รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี(นายบัญญัติ บรรทัดฐาน)
- พ.ศ.2548 รักษาการเลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์
- พ.ศ.2550-2556 คณะกรรมาธิการติดตามงบประมาณสภาผู้แทนราษฎร

- พ.ศ.2558 คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาด้านกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ผลงานเด่น - พ.ศ.2538 เสนอร่างพ.ร.บ.จัดตั้งศาลจังหวัดนาทวีขึ้นที่อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา
- พ.ศ.2551 เสนอร่างพ.ร.บ.ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้
- ปัจจุบัน - ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
- คดีในการทำงาน - ท้องถิ่นเข้มแข็ง ประเทศไทยเข้มแข็ง

ภาคผนวก ค
ข้อมูลทั่วไปกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อ-สกุล	อายุ	ตำแหน่งปัจจุบัน	การศึกษา
นายนิพนธ์ บุญญามณี	59	นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา	ปริญญาโท
นายบัญญัติ บรรทัดฐาน	76	รองประธานที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์	ปริญญาตรี
นายณัฐพร มีสุวรรณ	72	ประธานสาขาพรรคประชาธิปัตย์อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา	มัธยม 4
นางพรนภา บุญญโร	53	กรรมการสาขาพรรคประชาธิปัตย์อำเภอ หาดใหญ่	ปวส.
นายเวียง จันทฤทธิ์	57	นายกเทศมนตรีตำบลบางเหรียง อำเภอควน เนียง	ปริญญาโท
นายอุทัย สำราญ	53	รองนายกเทศมนตรีตำบลท่าช้าง อำเภอบางกล่ำ	ปริญญาโท
นายจำลอง บุญวรรณ	56	สมาชิกสภาจังหวัดสงขลาอำเภอหาดใหญ่	ปริญญาตรี
นายอาคม ประสมพงศ์	53	สมาชิกสภาจังหวัดสงขลา อำเภอนาหม่อม	ปริญญาตรี
นายเจือ ราชสีห์	59	อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์	ปริญญาโท
นายพงษ์เทพ แก้วเสถียร	34	อาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	ปริญญาโท
นางสาวจรัญญาธัมโร	33	นักวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	ปริญญาตรี
นายพงศ์ศักดิ์ แซ่ห่ลี	62	นักธุรกิจ(ผ้า)	มัธยมต้น
นางสาววัชรีย์ อาจเส็ม	39	ผู้จัดการฝ่ายบุคคล(บริษัทเอกชน)	ปริญญาตรี
นางจวีร์รัตน์ รัตนสุข	57	อสม./กรรมการหมู่บ้าน /ธุรกิจไอทอป	ปวช.

ภาคผนวก ง
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

(นายนิพนธ์ บุญญามณี)

เรื่อง สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่น
ของนายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

คำชี้แจง

การเก็บข้อมูลครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุสำคัญที่ส่งผล ต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี และอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ทั้งนี้ข้อมูลของท่านที่ให้กับผู้วิจัยจะนำมาประมวลและวิเคราะห์เพื่อการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปเพื่อการศึกษาด้านหลักสูตรบัณฑิตศึกษาศาสาวิชารัฐศาสตร์แขนงวิชา การเมืองการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยดีหากได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลจากท่าน และขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจงแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่น

ส่วนที่ 1. ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์

วัน/เดือน/ปี ที่สัมภาษณ์ เวลาที่สัมภาษณ์

สถานที่สัมภาษณ์

ผู้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2. ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

วัน/เดือน/ปี ที่เกิด อายุ

สถานที่ทำงาน ตำแหน่ง

ประวัติด้านการศึกษา.....

.....

.....

ประวัติด้านการทำงาน.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเมืองระดับชาติและระดับท้องถิ่น

1. ความแตกต่างของการเมืองระดับชาติและการเมืองระดับท้องถิ่น

.....

2. มุมเหตุจูงใจในการเปลี่ยนจากนักการเมืองระดับชาติมาเป็นนักการเมืองท้องถิ่น

.....

3. เมื่อมาดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา สามารถบรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังของตนเองได้มากน้อยเพียงใด

.....

4. ปัญหาอุปสรรคในการเข้ามาเป็นนักการเมืองท้องถิ่นคืออะไร

.....

5. การเป็นนักการเมืองท้องถิ่นที่ดีต้องทำอย่างไร

.....

6. มีข้อเสนอแนะสำหรับนักการเมืองระดับชาติที่ต้องการมาเป็นนักการเมืองท้องถิ่นอย่างไร

.....

แบบสัมภาษณ์

(กรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์)

เรื่อง สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่นของ
นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

คำชี้แจง

การเก็บข้อมูลครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่นของนายนิพนธ์ บุญญามณี และอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ทั้งนี้ข้อมูลของท่านที่ให้กับผู้วิจัยจะนำมาประมวลและวิเคราะห์เพื่อการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปเพื่อการศึกษาด้านหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์แขนงวิชา การเมืองการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยดีหากได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลจากท่าน และขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจงแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้ง

เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

วัน/เดือน/ปี ที่สัมภาษณ์ เวลาที่สัมภาษณ์

สถานที่สัมภาษณ์

ผู้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

วัน/เดือน/ปี ที่เกิด อายุ ปี

สถานที่ทำงาน ตำแหน่ง

ประวัติด้านการศึกษา.....

.....

.....

ประวัติด้านการทำงาน.....

**ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้งเป็น
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา**

1. บทบาท ความสามารถของนายนิพนธ์ บุญญามณี ขณะดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับชาติ
.....
.....
2. แนวคิดในการสนับสนุน หรือสร้างฐานเสียงทางการเมืองในระดับท้องถิ่นของพรรคประชาธิปัตย์
.....
.....
3. แนวคิดในการสนับสนุนให้สมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ เปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติ
ไปสู่การเมืองระดับท้องถิ่นเพื่อเป็นฐานเสียงให้แก่พรรค
.....
.....
4. คุณสมบัติของผู้ที่เป็นตัวแทนของพรรคประชาธิปัตย์ในการลงสมัครเลือกตั้งเป็นนักการเมือง
ระดับท้องถิ่น เพื่อเป็นฐานเสียงให้แก่พรรค
.....
.....
5. ความเหมาะสมของนายนิพนธ์ บุญญามณีกับการเป็นตัวแทนของพรรคประชาธิปัตย์ในการลง
สมัครเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา
.....
.....
6. รูปแบบในการช่วยเหลือ สนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้งเป็นนายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาของพรรคประชาธิปัตย์
.....
.....

แบบสัมภาษณ์

(อดีตนักการเมือง และประชาชนที่ให้การสนับสนุน)

เรื่อง สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่ระดับท้องถิ่นของ
นายนิพนธ์ บุญญามณี นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

คำชี้แจง

การเก็บข้อมูลครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูล ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุสำคัญที่ส่งผล ต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเมืองจากระดับชาติสู่การเมืองระดับท้องถิ่น ของนายนิพนธ์ บุญญามณี และอุปสรรคของนายนิพนธ์ บุญญามณี กับการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา ทั้งนี้ข้อมูลของท่านที่ให้กับผู้วิจัยจะนำมาประมวลและวิเคราะห์เพื่อการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปเพื่อการศึกษาด้านหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ แขนงวิชา การเมืองการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยดีหากได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลจากท่าน และขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจงแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้ง

เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

ส่วนที่ 1. ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์

วัน/เดือน/ปี ที่สัมภาษณ์ เวลาที่สัมภาษณ์

สถานที่สัมภาษณ์

ผู้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ประวัติผู้ให้สัมภาษณ์

วัน/เดือน/ปี ที่เกิด อายุ ปี

สถานที่ทำงาน ตำแหน่ง

ประวัติด้านการศึกษา.....

.....

.....

ประวัติด้านการทำงาน.....

.....

**ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้งเป็น
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา**

1. ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับนายนิพนธ์ บุญญามณี

.....

2. บทบาท ความสามารถของนายนิพนธ์ บุญญามณี ขณะดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับชาติ

.....

3. คุณสมบัติของนักการเมืองท้องถิ่นที่ดี (นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด)

.....

4. ความเหมาะสมของนายนิพนธ์บุญญามณี กับการดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วน
จังหวัดสงขลา

.....

5. คิดว่า อะไรเป็นสาเหตุให้นายนิพนธ์ บุญญามณีมาเป็นนักการเมืองท้องถิ่น

.....

6. มูลเหตุจูงใจในการช่วยเหลือ สนับสนุนให้นายนิพนธ์ บุญญามณี ลงสมัครเลือกตั้งเป็นนายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

.....

7. รูปแบบในการช่วยเหลือ สนับสนุนนายนิพนธ์ บุญญามณี ในการลงสมัครเลือกตั้งเป็นนายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายชนพัฒน์ สุนทรกิจจาภรณ์
วัน เดือน ปี	27 พฤศจิกายน 2524
สถานที่เกิด	อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง
ที่อยู่ปัจจุบัน	191 หมู่ที่ 5 ตำบลทุ่งกระบือ อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง
ประวัติการศึกษา	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
สถานที่ทำงาน	กองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลบางเมือง อำเภอเมืองสมุทรปราการ

